DICK FRANCIS

AMBIŢII

Traducere de Laurenţia Gorneanu

10-lb PENALTY
by Dick Francis
© copyright by Dick Francis
© copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95062-9-1

CAPITOLUL 1

Jocheii care prizează de obicei cocaină nu pot cîştiga Derby-ul.

Nu am prizat în viaţa mea cocaină!

Şi cu toate acestea, mă aflam în picioare în faţa omului ai cărui cai îi călăream şi care îmi spunea că nuhl mai are nevoie de serviciile mele. Era aşezat în spatele uriaşului său birou vechi, acoperit cu hîrtie, jucîndu-se nervos cu unghiile de la degete. Avea mîini de un alb-gălbui, cu o piele foarte fină.

— Ştiu lucrul ăsta dintr-o sursă demnă de toată încrederea.

— Dar n-am făcut aşa ceva! am protestat uluit. N-am luat niciodată nici un fel de drog şi în mod categoric nu cocaină. Nici măcar n-am fumat vreodată. Nu este adevărat!

Mă privi rece, cu ochii atotştiutori ai bărbatului bogat, puternic, sigur pe el şi solid din punct de vedere fizic, care a moştenit un creier bun, o ditamai bancă comercială şi care antrenează cu brio cai de curse din pură obsesie.

Nu aveam încă vîrsta de 18 ani în momentul acela şi eram imatur pentru vîrsta mea, lucru pe care acum îl ştiu, deşi atunci, fireşte, nu eram conştient de asta. M-am simţit totuşi neputincios în faţa certitudinii lui nefondate şi nu aveam nici cea mai mică idee cum să reacţionez.

— Sir Vivian... am început cu disperare, dar m-a întrerupt scurt cu vocea lui groasă, autoritară.

— Cară-te imediat, Benedict. Nu vreau ca în grajdurile mele să înceapă să circule zvonuri despre un jocheu care ia droguri, chiar dacă este numai amator şi nici măcar unul prea bun. M-a văzut cum tresar, dar a continuat nemilos. N-ai să fii niciodată un jocheu de clasă. În primul rînd, eşti prea înalt sau cel puţin ai să fii într-un an, cel mult doi, şi, sincer, pari cît se poate de stîngaci călare pe cal. Eşti tot numai braţe şi picioare. În mîinile tale, pînă şi săritura celui mai echilibrat cal devine un fel de bălăbăneală. Avînd în vedere lucrul ăsta şi reputaţia ta absolut nesatisfăcătoare... Ei bine, nu vreau să mai ai nici o legătură cu grajdurile mele.

Îl priveam stupefiat, mai rănit de aprecierea lui brutală referitoare la lipsa mea de abilitate într-ale călăriei, lucru ce ar fi putut fi dovedit, mai curînd decît de acuzaţiile că luam droguri, ceea ce n-ar fi putut fi demonstrat.

În jurul meu, pereţii familiari ai biroului păreau să se volatilizeze, lăsîndu-mă izolat, cu o inimă care bătea să-mi spargă

pieptul şi fără să-mi mai simt cîtuşi de puţin picioarele.

Toate fotografiile înrămate ale cîştigătorilor din trecut, toate rafturile cu cărţi şi tapetul de hîrtie de culoare oliv au dispărut.

Nu vedeam decît faţa de piatră, a cărei gură punea capăt visului de multă vreme nutrit de a cîştiga toate cursele de la *„Grand National"* în jos.

Cred că 17 ani este aproape cea mai indicată vîrstă pentru retezarea genunchilor ambiţioşi. Numai că în clipa în care securea a comis secţionarea, n-am simţit deloc acest lucru.

— Afară, continuă sir Vivian Durrindge, arătîndu-mi cu degetul pe fereastră, te aşteaptă o maşină. Şoferul spune că are un mesaj pentru tine. Te aşteaptă de mai bine de o oră, în timp ce tu erai la antrenament.

I-am urmărit cu privirea direcţia degetului şi am văzut, dincolo de pietrişul impozantei alei prin care se intra în domeniul lui cu portaluri, o maşină neagră, mare, în care nu se afla decît un şofer cu şapcă cu colţuri.

— Cine este? am întrebat fără nici o expresie.

Vivian Durridge fie nu ştia, fie nu voia să-mi dezvăluie.

— Cînd pleci, îl poţi întreba, a zis el.

— Dar, domnule... am început din nou, dar m-am oprit, dîndu-mi seama că nu puteam face altceva decît să continui să neg lipsa lui de încredere.

— Te sfătuiesc să încetezi şi să o ştergi imediat, zise făcînd un gest prin care-mi indica să plec. Iar acum, am treabă.

Şi-a îndreptat hotărît privirea în jos, spre birou, şi m-a ignorat total, iar după cîteva secunde am ieşit clătinîndu-mă pe strălucitoarea uşă, cu clanţă aurită.

Nu era drept.

Nu plînsesem eu prea mult în viaţa mea, dar în clipa aceea m-am simţit slab şi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nimeni pînă acum nu m-a acuzat cu atîta cruzime de ceva ce n-am făcut.

Nimeni nu-mi dispreţuise atît de nemilos felul în care călăream. Eram încă sensibil!

Nici un alt antrenor bun nu mă va lăsa să intru în grajdurile lui, dacă Vivian Durridge m-a dat afară dintr-ale sale.

Cu mintea înceţoşată de uluire şi nefericire, am traversat holul larg de la intrarea clădirii, am ieşit pe uşa grea din faţă şi am pornit-o peste pietrişul aleii spre maşina şi şoferul care aşteptau.

Nu ştiam nici maşina şi nu-l cunoşteam nici pe şofer. Soarele dimineţii de august îşi reflecta strălucirea în caroseria neagră, fără nici o pată.

Şoferul a lăsat jos geamul din dreptul său şi a scos un braţ în uniformă neagră, oferindu-mi în tăcere un plic alb, fără nici o adresă pe el.

L-am luat. Nu era decît foarte uşor lipit. L-am desfăcut şi am extras din el un carton alb, pe care se afla următorul mesaj: *„Urcă-te în maşină”*. Dedesubt era adăugat un gînd întîrziat: *„Te rog”*.

M-am uitat înapoi, spre clădirea mare din care tocmai fusesem dat afară atît de brutal, şi l-am văzut pe Vivian Durridge stînd în picioare lîngă fereastră şi urmărindu-mă cu privirea.

Nu a făcut nici o mişcare, nici un gest de reconsiderare a ceea ce se petrecuse, nici un rămas bun.

Scrisul de mînă de pe cartonul din plic era al tatălui meu.

Am stat pe bancheta din spate a maşinii cam o oră, timp în care şoferul a traversat fără să se grăbească prin Sussex, sudul Londrei, apropiindu-se în cele din urmă de staţiunea maritimă Brighton.

Nu a răspuns la nici una dintre întrebările mele, spunînd numai

că urmează instrucţiunile primite; iar după o vreme, am încetat să-i mai pun vreo întrebare.

Dacă nu sar cumva din maşină şi nu o iau la goană cînd opreşte la vreunul dintre cele cîteva semafoare, e clar că am să mă duc acolo unde a ordonat tatăl meu şi, pentru că nu mă temeam cîtuşi de puţin de el, am să fac, după un obicei demult deprins, exact ce îmi va cere să fac.

Nu mă gîndeam decît la scena din biroul lui Durridge – cuprins de un amestec de furie şi disperare – cuvintele rostite de el revenindu-mi la nesfîrşit în minte, fără să devină însă mai suportabile, pe măsură ce timpul trecea.

Maşina neagră alunecă pe lîngă casele oraşului Regency şi pe lîngă magazinele de suveniruri cu uşile larg deschise – grandoarea trecutului şi spiritul comercial al prezentului – şi se opri cu un suspin în faţa intrării unui impozant hotel cu arhitectură franceză veche şi cu prosoape de plajă în culori strălucitoare atîrnate la uscat în balcoanele din fier forjat.

Au apărut hamali plini de solicitudine.

Şoferul a coborît şi mi-a deschis ceremonios portiera şi, brusc, m-am trezit învăluit de aerul marin, de ţipetele pescăruşilor, adulmecînd briza salină şi resimţind pe neaşteptate voioşia vacanţelor copilăriei şi ale castelelor de nisip.

Şoferul a făcut un fel de plecăciune şi un gest spre uşa principală a hotelului, după care, tot fără nici o explicaţie, s-a urcat înapoi în maşină, iar cînd a găsit momentul prielnic s-a înscris în fluxul traficului şi s-a îndepărtat lin.

— Bagajul, sir? a sugerat unul dintre hamali. Nu era cu mult mai mare decît mine.

Am clătinat din cap. Tot bagajul meu erau hainele potrivite pentru primul lot al antrenamentelor din seria Durridge: pantaloni

de călărie strînşi pe picior, cizme de călărie, cămaşă sport cu mîneci scurte şi o jachetă uşoară, viu colorată, cu fermoar, care era descheiat. Legată sub bărbie – cascheta de un albastru strălucitor.

Cu un efort conştient, am dus în impozantul hotel aceste veşminte absolut inadecvate, dar am văzut că nu trebuia să-mi fac nici un fel de problemă: holul, cîndva de protocol, zumzăia ca un stup, plin de oameni părînd absolut normali în şorturi, papuci de plajă şi tricouri inscripţionate cu tot felul de mesaje. Femeia calmă de la recepţie a evaluat, fără curiozitate, dar foarte precis, hainele mele de călărie şi a răspuns întrebării mele rostite uşor răguşit.

— Domnul George Juliard? a repetat ea. Pe cine să anunţ?

— Fiul său.

A ridicat receptorul, a apăsat pe nişte butoane, a vorbit, a ascultat, mi-a transmis veştile.

— Vă rog să urcaţi. Camera 412. Liftul este în stînga dumneavoastră.

Tatăl meu stătea în cadrul uşii deschise cînd am pornit pe coridor, încercînd să depistez camera.

Cînd m-am apropiat de el, m-am oprit şi l-am privit cum mă inspectează, aşa cum făcea de obicei – de la părul negru, buclat (apa neavînd nici un efect asupra lui, în sensul de a-l îndrepta cît de cît), la ochii mei căprui, faţa îngustă, bustul zvelt, picioarele lungi şi pînă la cizmele nelustruite –, experienţă impresionantă pentru un părinte ambiţios.

— Ben! A lăsat nasul în jos, ca şi cum ar fi acceptat o povară. Intră.

Întotdeauna a încercat din răsputeri să fie un tată bun, dar de cele mai multe ori nu a reuşit. Eram un copil pe care nu şi l-a dorit, consecinţa accidentală a dragostei lui adolescentine pentru o femeie destul de bătrînă biologic ca să-i fie mamă.

În ziua în care am sosit la Brighton aveam cam aceeaşi vîrstă cu a lui, cînd m-a conceput.

De-a lungul anilor am aflat toate detaliile. A fost un adevărat scandal în ambele familii cînd li s-a spus despre sarcină, dar şi mai rău încă atunci cînd mama a refuzat să facă un avort; şi mulţi au întors un spate rigid cînd a avut loc căsătoria pripită (şi fericită).

Fotografia din ziua căsătoriei este singura amintire despre mama, care, ironia soartei, a murit la naşterea mea lăsîndu-l pe foarte tînărul ei soţ, la propriu, cu un copil în braţe şi cu viitorul luminos care i se prefigura – în ruine, aşa cum s-a spus.

Totuşi, George Juliard, care nu degeaba era considerat o minte strălucită, şi-a rearanjat imediat întreaga viaţă.

A renunţat la studiile la Oxford şi la cariera în drept, a convins-o pe sora soţiei sale moarte să mă adauge şi pe mine la deja numeroasa ei familie, care cuprindea patru fii, şi a plonjat în City pentru a învăţa cum se fac banii.

De la început a plătit pentru întreţinerea mea şi, ulterior, pentru educaţia mea, iar în continuare şi-a îndeplinit îndatoririle, fiind prezent la întîlnirile părinte-profesor şi trimiţîndu-mi cu scrupulozitate felicitări şi cadouri de Crăciun, şi de zilele mele de naştere.

Cu un an în urmă, de ziua mea de naştere, mi-a făcut cadou un bilet de avion pentru America, aşa că mi-am petrecut vacanţa de vară într-o fermă de cai din Virginia, a cărei proprietară era familia unui prieten de şcoală.

Mulţi taţi au făcut mult mai puţin pentru fiii lor. L-am urmat în camera 412 şi am descoperit, fără să mă surprindă deloc, că mă aflam în camera de zi a unui apartament care dădea direct spre mare, Canalul englez întinzîndu-se, verde-albastru, pînă la orizont.

Cînd George Juliard şi-a stabilit ca obiectiv să facă bani, a reuşit

să-şi atingă în mod spectaculos ţinta.

— Ai luat micul dejun? m-a întrebat.

— Nu mi-e foame.

— Ce ţi-a spus Vivian Durridge? mă întrebă ignorînd minciuna mea.

— M-a concediat.

— Da, dar ce a *spus?*

— A spus că n-am să fiu în stare să călăresc niciodată ca lumea şi că am prizat droguri, ba chiar cocaină.

— *Ce*-a spus?

Tata se holba uluit la mine.

— A zis ce i-ai cerut să spună, nu? A spus că ştie dintr-o sursă demnă de încredere că am luat droguri.

— L-ai întrebat cine este „sursa asta demnă de încredere"?

— Nu. Nu mă gîndisem la asta decît prea tîrziu, în maşină.

— Mai ai multe de învăţat!

— Doar n-a fost o pură coincidenţă că ai trimis o maşină să mă aştepte!

Zîmbi scurt, iar ochii îi străluceau. Era mai înalt decît mine, cu umerii mai laţi şi, în multe privinţe, era o variantă mai puternică a trupului pe care eu m-am străduit să-l dezvolt în ultimii cinci ani.

Avea părul mai negru decît al meu, şi mai buclat, pe un cap ca de grec. Fermitatea feţei lui, acum, cînd se apropia de 40 de ani, era deja evidentă încă în fotografia de nuntă, unde diferenţa de vîrstă nu se observa deloc – mirele părînd a fi partenerul dominant, iar mireasa, toată numai zîmbet, în rochia ei de mătase albastră, după ce ieşiseră de la Oficiul stării civile, strălucind de frumuseţe tinerească.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat încercînd să par mai mult adult decît înverşunat, fără însă să reuşesc.

— Am făcut ce?

— Ai pus să fiu dat afară.

— Ah!

S-a îndreptat spre o pereche de uşi de sticlă, ce dădea într-un balcon, şi le-a deschis, lăsînd să pătrundă înăuntru aerul puternic de mare şi zgomotul vocilor de pe plajă.

A rămas acolo o vreme în tăcere, respirînd adînc, şi apoi, ca şi cum s-ar fi hotărît, a închis la loc uşile şi s-a întors spre mine.

— Vreau să-ţi fac o propunere.

— Ce propunere?

— Va fi nevoie de ceva timp ca să-ţi explic. A ridicat receptorul telefonului şi le-a spus celor de la room-service că, indiferent dacă oficial micul dejun a încetat să mai fie servit cu o oră în urmă, să trimită imediat sus o tavă cu cereale, lapte, pîine prăjită caldă, şuncă, cu roşii şi ciuperci, un măr, o banană şi o cană de ceai. Şi să nu spui nimic, a zis întorcîndu-se spre mine şi închizînd telefonul. Arăţi de parcă n-ai fi mîncat de o săptămînă.

— *Tu* i-ai spus lui sir Vivian că mă droghez?

— Nu, nu i-am spus eu. Te droghezi?

— Nu.

Am privit unul la altul, ca nişte adevăraţi străini, în pofida celei mai strînse legături genetice posibile. Trăisem conform edictelor lui, frecventasem şcolile alese de el, învăţasem să călăresc, să schiez şi să vînez, pentru că el mi-a finanţat, de departe, preferinţele pentru aceste lucruri.

Nu primisem bilete pentru Festivalul de la Bayreuth, pentru Covent Garden sau Scala, pentru că el nu se entuziasma pentru timpul petrecut în acest mod.

Eram produsul lui, aşa cum cei mai mulţi fii adolescenţi sînt produsul taţilor lor. Eram, de asemenea, foarte conştient de simţul

strict al onoarei care îl caracteriza, de clarviziunea lui în ce priveşte ceea ce este bine şi ce nu, şi de insistenţa lui de a recunoaşte faptele ruşinoase şi de a plăti pentru ele – nu să minţi şi să le acoperi.

Era, aşa cum, cu compătimire, mi-au spus cei patru veri/fraţi ai mei – un exemplu greu de urmat.

— Stai jos, m-a invitat cu un ton ce nu admitea replică.

În cameră era cald.

Mi-am scos jacheta şi am lăsat-o pe podea, împreună cu cascheta, şi m-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a indicat.

— Am fost desemnat candidat pentru Hoopwestern, în alegerile parţiale, în locul parlamentarului care a murit.

— Aaa... Am clipit, fără să înţeleg prea mare lucru.

— Ai auzit ce am spus?

— Vrei să zici... că ai să candidezi pentru Parlament? Nu ştiam ce ar fi trebuit să spun. *Grozav? Teribil? De ce?* Aşa că am spus la întîmplare: Ai să ajungi în Parlament?

— Nu este un loc prea important.

Cercetam vag cu privirea camera impersonală. El aştepta cu o umbră de nerăbdare.

— Care este propunerea? l-am întrebat.

— Ei bine, acum... Undeva, în interiorul său, s-a relaxat. Vivian Durridge te-a tratat dur.

— Da, aşa a făcut.

— Te-a acuzat că te droghezi... Asta a fost invenţia lui!

— Dar *pentru ce* a făcut-o? am întrebat stînjenit. Dacă nu mă mai voia, de ce nu a spus-o pur şi simplu?

— Mie mi-a declarat că niciodată n-ai să fii altceva decît un amator mediu. Niciodată un jocheu profesionist de prima mînă. Ceea ce făceai nu era decît o pierdere de timp.

Nu voiam să-l cred. Nu puteam să o fac. Am protestat

vehement:

— Dar mie îmi plăcea!

— Da, dar dacă ai fi cinstit cu tine însuţi ai recunoaşte că o irosire chiar plăcută a timpului nu este de ajuns pentru tine în momentul de faţă.

— Eu nu sînt ca tine. Eu nu am... ca tine... nu am...

— Putere? Energie? mi-a sugerat el şi am acceptat, dînd slab din cap. Sînt totuşi mulţumit că ai suficientă inteligenţă, a continuat, şi... Ei bine... courage... *pentru ceea* ce am eu în minte.

Dacă a intenţionat să mă flateze, ei bine, a reuşit. Puţini sînt adolescenţii care să nu fie măguliţi de un asemenea lucru.

— Tată... am început.

— Am crezut că am convenit să-mi spui *tati!*

În cursul uneia dintre întîlnirile părinte-profesor-elev a insistat ca, atunci cînd mă adresez lui, să-i spun „tati"; şi aşa am făcut, dar în mintea mea a fost întotdeauna „Tata", autoritatea oficială care mă controla.

— Ce vrei să fac? l-am întrebat.

Nu-mi dăduse încă un răspuns direct. Privi absent pe fereastră, afară, apoi spre jacheta pe care o aruncasem pe podea. Se juca cu degetele într-un mod care mi l-a adus în minte pe Sir Vivian şi, în cele din urmă, a spus: ·

— Vreau să-ţi ocupi locul care ţi-a fost oferit la Universitatea *Exeter.*

— Oh! Am încercat să nu par nici uimit, nici iritat, deşi eram şi una, şi alta. A continuat totuşi, ca şi cum m-aş fi lansat într-un lung discurs absolut lămuritor.

— Ţi-ai promis un an liber, nu-i aşa?

Un aşa-zis an liber era pauza – foarte la modă în prezent – dintre liceu şi universitate, mult elogiată şi preţuită pe planul acumulării

de experienţă de viaţă înainte de absolvirea universităţii.

Multe de spus în favoarea ei... puţine împotrivă.

— Am fost de acord că ar trebui să am un an liber, am protestat.

— Eu nu l-am interzis. Asta-i deosebirea.

— Dar... *poţi* să-l interzici? Şi de ce ai vrea să o faci?

— Pînă împlineşti 18 ani, legal pot face aproape orice este spre binele tău sau, mai degrabă, orice consider eu că este spre binele tău. Nu eşti un prost, Ben. Ştii că aşa stau lucrurile. În următoarele trei săptămîni pînă la ziua ta de naştere, din 31 august, răspund încă de tine.

Ştiam lucrul ăsta. Ştiam, de asemenea, că, deşi aveam dreptul să beneficiez de plata taxelor pentru studiile universitare de către stat, nu mă puteam bucura de acoperirea cheltuielilor necesare traiului sau de alte burse din cauza averii tatălui meu.

Să-ţi cîştigi existenţa muncind în timpul colegiului, deşi un lucru posibil în alte ţări, nu era cîtuşi de puţin o opţiune în Anglia.

Realist vorbind, dacă tata nu-mi plăteşte întreţinerea, nu pot să merg la universitate, indiferent că este vorba de *Exeter* sau oricare alta. Aşa că am spus neutru:

— Cînd te-am întrebat, cu secole în urmă, ai spus că şi tu crezi că un an liber este o idee bună.

— N-am ştiut că ai de gînd să-ţi petreci anul liber ocupîndu-te de hipism!

— Este o experienţă acumulată!

— Este un teren minat cu capcane de ordin moral.

— N-ai încredere în mine! Era evidentă pînă şi pentru mine furia cu care am spus-o. Drept pentru care am continuat mai reţinut de data asta: Urmînd exemplul tău, am să mă feresc de necazuri.

— Fără mită, vrei să zici? Nu a fost deloc impresionat de încercarea mea de a-l flata. Vrei să spui că n-ai să abandonezi nici o

cursă în înţelegere cu adversarul? Că toată lumea o să creadă în incoruptibilitatea ta? Asta vrei să spui? Dar ce părere ai despre zvonul că te droghezi? Zvonurile distrug reputaţiile mult mai rapid decît adevărul.

Tăceam. În dimineaţa aceea o acuzaţie neîntemeiată şi imposibil de dovedit îmi spulberase iluzia confortabilă că nevinovăţia poate fi o pavăză împotriva defăimării.

Fără îndoială că tatăl meu n-ar considera această revelaţie drept „maturizare". O bătaie în uşă îmi întrerupse gîndurile amare cu sosirea unui mic dejun menit practic să mă elibereze de sentimentul de vinovăţie datorat unei înfometări cronice.

Necesitatea de a-mi păstra o greutate redusă, impusă de participarea mea la curse, mă făcea uneori să mă simt pur şi simplu ameţit din cauza privării de hrană.

Aruncîndu-mă cu poftă asupra mîncării, nu putem să nu mă minunez de faptul că tatăl meu ştia perfect ce puteam accepta practic să mănînc şi ce aş fi refuzat.

— Cît timp mănînci, poţi să asculţi, a continuat el. Dacă urma să ajungi cel mai mare jocheu la cursele cu obstacole, nu te-aş fi întrebat... ceea ce am de gînd să te întreb. Dacă urma să fii, să zicem, un Isaac Newton sau un Mozart, sau oricare alt geniu, n-ar fi avut nici un sens să-ţi cer să renunţi la asta. Şi nu-ţi cer nici să renunţi la călărie, ci doar la încercarea de a-ţi cîştiga existenţa din asta.

Fulgii şi laptele erau minunate.

— Am bănuiala, a continuat el, că intenţionai să-ţi prelungeşti la nesfîrşit anul liber.

M-am oprit în mijlocul unei îmbucături. Nu puteam să neg faptul că avea dreptate.

— Aşa că du-te la *Exeter,* Ben. Acumulează experienţă şi maturizează-te *acolo.* Nu mă aştept să iei note maxime. Dacă ai fi

printre cei de pe la mijloc, ar fi perfect; este O.K. şi dacă ai să fii printre cei mai de la coadă, deşi cred că ai să reuşeşti să obţii rezultate bune, aşa cum ai făcut întotdeauna, în pofida dezavantajului pe care îl prezintă data naşterii tale.

Mă ocupam acum de şuncă, roşii şi ciuperci, îngurgitîndu-le împreună cu pîinea prăjită.

Din cauza sistemului rigid de învăţămînt care clasifica copiii de şcoală după vîrstă, şi nu după capacităţi, şi pentru că eu m-am născut în ultima zi a anului şcolar (dacă m-aş fi născut la 1 septembrie aş fi beneficiat de 12 luni în plus), am fost întotdeauna cel mai mic din clasă, fiind mereu nevoit să fac faţă sarcinii de a ţine ritmul cu ceilalţi, mai mari.

Un an liber ar fi nivelat lucrurile. Iar el îmi spunea, fireşte, că a înţeles toate astea şi că iartă un rezultat slab în privinţa performanţelor încă înainte ca eu să fi început măcar.

— Înainte de a merge la *Exeter,* îmi spuse, aş vrea să lucrezi pentru *mine.* Aş vrea să vii cu mine la Hoopwestern şi să mă ajuţi să fiu ales.

M-am holbat la el, mestecînd rar, dar fără să mai simt gustul mîncării.

— Dar, am început înghiţind, nu ştiu nimic despre politică!

— Nici nu trebuie. Nu vreau să redactezi cuvîntări sau cine ştie ce declaraţii politice. Nu vreau decît să fii cu mine, să fii parte din peisajul meu.

— Nu... vreau să spun că nu înţeleg ce aş putea să fac.

— Mănîncă-ţi mărul, îmi recomandă calm, şi am să-ţi explic.

S-a aşezat într-unul dintre fotolii şi şi-a trecut cu deliberare picior peste picior, ca şi cum repetase totul pînă la amănunt; şi m-am gîndit că probabil aşa şi făcuse de nenumărate ori în mintea lui.

— Comitetul de selectare care m-a ales drept candidatul lor ar fi preferat, sincer, să fi fost căsătorit. Au şi spus-o. Consideră drept un handicap starea mea civilă de bărbat necăsătorit. De aceea le-am spus că *am fost* căsătorit, că soţia mea a murit şi că am un fiu. Ceea ce i-a bucurat nespus. Ce-ţi cer eu să faci este să fii un fel de substitut pentru o soţie. Să ieşi cu mine în public. Să fii teribil de *amabil* cu oamenii.

— Să sărut copiii? l-am întrebat absent.

— *Eu* am să fiu cel care-i va săruta. Se amuza. *Tu* poţi să stai la taifas cu doamnele în vîrstă, să discuţi cu bărbaţii despre fotbal, crichet şi curse.

Mă gîndeam la emoţia palpitantă pe care ţi-o oferă participarea ca jocheu la cursele de cai. Mă gîndeam la beţia ameţitoare provocată de conştiinţa faptului că-mi riscam viaţa, că-mi măsuram forţele cu soarta şi primejdia, că-mi încheiam cursa fără să mă fac de rîs. Ceea ce era foarte departe de pălăvrăgeala cu doamne în vîrstă şi cu copii.

Am tînjit după viaţa simplă a vitezei nesăbuit de nepăsătoare în faţa pericolului – dar oferit de cai, dar oferit de schiuri.

Şi am început să-mi dau seama, aşa cum probabil se întîmplă cu toată lumea în cele din urmă, că nici una dintre plăcerile vieţii nu este necondiţionată.

— Cum poate să se gîndească cineva că m-aş mai obosi să mă droghez cînd alergarea într-o cursă de cai îţi creează prin ea însăşi cele mai exaltate stări de spirit posibile?

— Dacă Vivian spune că te ia înapoi, te-ai duce?

— Nu.

Răspunsul meu a fost instinctiv, fără să mă gîndesc. Lucrurile nu mai puteau fi la fel.

În aceste ore ale unei miercuri de august parcursesem o cale

lungă pe drumul realităţii. Puteam să recunosc, sumbru, că n-aş fi niciodată jocheul visurilor mele.

Că n-aş cîştiga niciodată „Grand National". Dar să alin prunci în schimb? Dumnezeule mare!

— Alegerile vor avea loc cu ceva mai mult de trei săptămîni înainte de începerea cursurilor la *Exeter.* Pînă atunci o să ai 18 ani...

— Iar eu am scris deja la *Exeter* să le spun că n-am să accept locul oferit, l-am anunţat fără bucurie sau regret. Chiar dacă îmi porunceşti să mă duc, nu pot.

— Ţi-am anulat decizia, m-a informat sec. M-am gîndit eu că s-ar putea să faci lucrul ăsta. Ştii că te-am urmărit în tot cursul vieţii tale, chiar dacă n-am fost niciodată deosebit de apropiaţi. Am luat legătura cu *Exeter* şi am stopat anularea pe care ai făcut-o. Acum te aşteaptă să te înscrii. Au aranjat să fii cazat în cămin. Dacă nu te revolţi total şi nu îţi iei lumea în cap, atunci îţi vei continua studiile.

În clipa aceea am avut un sentiment familiar de recunoaştere a puterii acestui om, putere echivalentă cu o forţă ce depăşeşte cu mult orice relaţie obişnuită de familie. Pînă şi Universitatea *Exeter* îi îndeplinise ordinul!

— Dar, tată... am spus eu slab.

— *Tati.*

— Tati... Cuvîntul era total nepotrivit atît pentru imaginea convenţională de părinte susţinător al unui student, cît şi pentru percepţia pe care o aveam eu despre el – se deosebea foarte mult de un bărbat obişnuit îmbrăcat într-un costum de om de afaceri.

Am înţeles că, pentru el, „Grand National" era calea spre Downing Street – strada pe care se află reşedinţa premierului Angliei.

Cîştigarea cursei însemna instalarea ca prim-ministru la nr. 10. Îmi cerea să renunţ la visul meu – de altfel de neatins – pentru a-l

ajuta să aibă o şansă de a şi-l realiza pe-al lui!

M-am uitat la mărul şi banana rămase neatinse, şi am simţit că nu mai am nici un fel de apetit.

— N-ai nevoie de mine, i-am spus.

— Am mare nevoie să cîştig voturi. Şi aici mă poţi ajuta. Dacă n-aş fi absolut convins de valoarea ta ca un tip pe placul alegătorilor, n-ai sta acum aici.

— Ei bine... Ezitam. Ca să fiu sincer, aş fi vrut să nu fi stat.

M-aş fi învîrtit fericit de colo-colo în curtea grajdurilor lui Vivian Durridge, netulburat de toate iluziile mele. Şi m-aş fi lăsat purtat de val spre o trezire mai puţin abruptă, mai puţin brutală.

— Ben, zise cu o voce alertă, aproape ca şi cum ar fi putut să-mi citească gîndurile. Încearcă. Acceptă!

Mi-a întins un plic plin cu bani şi mi-a spus să mă duc să-mi cumpăr haine.

— Ia tot ce ai nevoie. De aici plecăm direct la Hoowestern.

— Dar boarfele mele... am început eu.

— *Boarfele* tale, aşa cum le spui tu, vor fi împachetate într-o cutie de către domnişoara Wells. Domnişoara Wells îmi închiriase o cameră în casa ei, situată pe drumul ce ducea spre grajdurile Durridge. Îi plătesc chiria pînă la sfîrşitul lunii, a continuat el. Este foarte încîntată de lucrul ăsta, deşi – şi sînt sigur că-ţi face plăcere să afli – mi-a spus ce băiat amabil şi liniştit eşti, şi că este o plăcere să te aibă în preajmă. Zîmbi. Am aranjat ca lucrurile să-ţi fie ridicate de acolo. O să te întîlneşti în curînd cu ele, poate chiar mîine.

Parcă aş fi fost lovit de un val uriaş şi nu era pentru prima dată cînd mă dezrădăcina dintr-un mod uşor de viaţă şi mă plasa pe un drum cu totul diferit. Sora mamei mele moarte, mătuşa Susan (şi soţul ei, Harry), care a acceptat cu reticenţă să mă crească, s-a simţit jignită, şi o spunea cu amărăciune şi destul de des, cînd tatăl meu

m-a luat de la şcoala „destul de bună" pentru cei patru fii ai ei, insistînd că trebuie să primesc lecţii de dicţie şi să fiu meditat suplimentar la matematică, avînd grijă – într-un fel sau altul – să petrec cinci ani de lecţii intensive într-o şcoală la care taxa era foarte mare – *Malvern College.*

Verii mei/fraţi şi-au manifestat atît invidia, cît şi dispreţul faţă de mine, astfel încît am devenit clar copilul „unic" care eram de fapt şi nu ultimul venit răsfăţat al unei familii numeroase. Tata, care mi-a planificat viaţa mergînd pînă la această nedorită sosire la Brighton, luase drept de la sine înţeles faptul că în aceste ultime trei săptămîni ale tutelei sale legale asupra mea voi continua să mă comport aşa cum mă dirijează el.

Privind în urmă, presupun că mulţi băieţi de 17 ani s-ar fi plîns şi s-ar fi răzvrătit. Tot ce pot să spun este că ei nu aveau de-a face cu o tiranie verificată şi dovedită a fi binevoitoare; şi, pentru că ştiam că îmi doreşte exact opusul răului, am luat plicul cu bani şi l-am cheltuit în magazinele din Brighton pe haine pe care am considerat că le-ar vota alegătorii lui, dacă ar judeca un candidat după înfăţişarea fiului său adolescent. Am părăsit Brighton-ul puţin după ora trei după-amiază şi nu în maşina neagră de dimineaţă, cu şoferul enervant de tăcut (supunîndu-se, după cît se părea, instrucţiunilor tatălui meu de a nu da „nici o explicaţie"), ci într-un Range Rover metalizat de culoarea cafelei, cu ghirlande aurii şi argintii de flori gen margarete strălucind de o parte şi de alta a caroseriei.

— Sînt nou în circumscripţie, a spus tatăl meu, zîmbind. Trebuie să mă fac remarcat şi recunoscut.

Ar fi şi greu să treacă neobservat, mi-am zis eu. Tot timpul cît am străbătut coasta de sud, trecătorii întorceau capetele să se uite după noi. Chiar şi aşa, nu eram nici pe departe pregătit pentru

Hoopwestern[1], unde se părea că fiecare stîlp şi copac corespunzător purta o pancartă care spunea simplu *„VOTAŢI-L PE JULIARD”.*

Nu exista fiinţă în oraşul respectiv care să rateze mesajul. A condus de la Brighton şi pînă aici reclama-pe-roţi, cu mine alături, pe scaunul din faţă, dîndu-mi pe drum instrucţiuni nonstop în legătură cu ceea ce pot să spun şi ceea ce nu pot, ceea ce pot să fac şi ceea ce nu pot în noul rol care-mi revenea.

— Politicienii trebuie să spună rareori întregul adevăr.

— Dar...

— Da, şi politicienii, a continuat el, nu trebuie să mintă *niciodată.*

— Dar întotdeauna m-ai sfătuit să spun adevărul!

Zîmbi uşor din cauza naivităţii mele.

— Să faci al naibii de bine ca *mie* să-mi spui adevărul. Dar de regulă, oamenii cred numai ceea *ce vor* ei să creadă, iar dacă le spui altceva decît ce vor te califică drept unul care creează probleme, se debarasează de tine şi nu-ţi mai dau niciodată slujba înapoi, chiar dacă timpul dovedeşte că tot ceea ce ai spus a fost just.

— Cred că ştiu lucrul ăsta, am precizat rar.

— Pe de altă parte, să fii prins cu o minciună înseamnă moarte politică, aşa că n-am să fac lucrul ăsta.

— Dar ce ai să spui dacă ţi se pune o întrebare directă, iar tu nu poţi spune adevărul, dar nici nu poţi turna o minciună?

— Spui „Ce interesant!” şi schimbi subiectul.

A condus Range Rover-ul cu viteză, dar şi cu prudenţă, la fel cum şi-a trăit întreaga viaţă.

— În următoarele săptămîni or să te întrebe ce cred eu despre una sau alta. Să le răspunzi întotdeauna că nu ştii, că ar fi mai bine să mă întrebe direct pe mine. *Niciodată* să nu repeţi nimănui ceva ce

---

[1] în Dorset.

am spus eu, chiar dacă am spus lucrul respectiv în public. O.K.?

— Dacă zici tu!

— Ţine minte că alegerile astea reprezintă o competiţie. Am foarte mulţi duşmani politici. Nu orice faţă zîmbitoare este un prieten. Să ţii minte asta.

— Vrei să spui... să nu am încredere în nimeni?

— Exact asta vreau să spun. Oamenii îl ucid întotdeauna pe Cezar. Să nu ai încredere în *nimeni.*

— Dar ăsta-i cinism!

— Este prima lege a autoconservării.

— Mai bine m-aş face jocheu.

Tata clătină trist din cap.

— Mă tem că ai să descoperi că fiecare lume îşi are partea ei cînd este vorba de oameni răi şi de trădări, jocheii nefăcînd excepţie.

A tras în centrul Hoopwestern-ului, care s-a dovedit a fi unul dintre acele bătrîne oraşe indigene comerciale, al cărui străvechi centru a fost pietrificat într-o piaţetă pietruită accesibilă numai mersului pe jos, pulsul comerţului modern bătînd în uriaşe clădiri de birouri şi centre comerciale situate de-a lungul unui drum circular.

— Aici a fost pe vremuri o comunitate agricolă, mi-a spus neutru tata. Acum, agricultura este o industrie la fel ca fabrica de aici, care produce becuri electrice şi foloseşte forţa de muncă a unui număr mai mare de oameni. Am nevoie de voturile celor ce fac becuri electrice.

Cartierul general al campaniei sale se afla, aşa cum aveam să descopăr, într-o remarcabilă casă hibrid spate-în-spate, cu o faţadă cu arhitectură veche dînd spre piaţeta pietruită şi cu un magazin ca o cutie, fără nici o trăsătură caracteristică, în spate, una dintr-un şir întreg care dădeau spre o parcare ce se întindea pe o jumătate de

acru.

Casa, cu amenajările fundamentale pentru locuit destinate lui (şi mie) la etaj, fusese cîndva magazin de pantofi (falit acum din cauza unui centru comercial local foarte agresiv) şi era geamăna celei de lîngă ea, un magazin de vechituri.

Cartierul general politic deborda de atîta activitate. Multe telefoane în culori vii, direct pe podea era aşezat un fotocopiator, pretutindeni ceşti pline permanent cu ceai, birouri, computere. Pe pereţi erau hărţi prinse în pioneze colorate, pe birouri – vrafuri de dosare şi plicuri, şi, pe deasupra, trei femei de vîrstă mijlocie cărora le făcea mare plăcere toată tevatura.

Am parcat maşina şi am pornit pe jos spre intrarea pe care nu puteai să o ratezi; nu numai că scria cu litere uriaşe *„VOTAŢI-L PE JULIARD"*, dar erau dispuse şi trei mari tablouri ale tatălui meu, toate trei proiectînd o persoană prietenoasă, inteligentă, clarvăzătoare, care ar face o treabă excelentă la Westminster.

Cele trei femei l-au întîmpinat cu exclamaţii de încîntare şi un vraf de probleme.

— El este fiul meu, le-a spus tata.

Zîmbetele de încîntare s-au îndreptat spre mine. M-au măsurat cu privirea de sus pînă jos. Trei vrăjitoare, mi-am zis imediat.

— Vino încoace, scumpule, m-a ademenit una dintre ele. Vrei o ceaşcă cu ceai?

CAPITOLUL 2

Am descoperit că magazinul din spate era sediul local al partidului din care făcea parte tatăl meu. Acolo îşi ţinuse în ultima vreme „consultaţiile" sale, de sîmbătă, Dennis Nagle, fostul

membru al Parlamentului, venit în persoană să asculte problemele locale şi să facă tot ce poate pentru a le rezolva.

Deşi doar trecut de 50 de ani, sărmanul a murit de cancer la pancreas. Se spunea că ambiţioasa lui soţie, Orinda, spumega de furie de cînd comitetul de desemnare au dat-o deoparte în favoarea părintelui meu, declarînd că va lupta din răsputeri pentru a păstra locul rămas vacant în urma morţii soţului ei.

Am aflat despre Orinda, aşezat într-un fotoliu discret, într-un colţ al biroului şi ascultîndu-le pe cele trei ajutoare descriindu-i tatălui meu vizita făcută la birou de doamna în cauză chiar în ziua aceea.

Cea mai subţire dintre cele trei femei, cu aspectul cel mai puţin matern, dar care era şi cea mai maliţioasă, îi povesti cu faţa strălucind de o lumină ironică:

— Ai fi crezut că suferă după Dennis, dar părea pur şi simplu furioasă pe el că a murit. Vorbeşte despre „alegătorii *noştri"* cum a făcut întotdeauna. Spune că ea i-a scris cuvîntările şi i-a format opiniile. A zis că i s-a dat de înţeles încă de cînd s-a îmbolnăvit prima dată Dennis că ea îi va lua locul. Cică noi trei sîntem trădătoare că lucrăm pentru tine, George. Pur şi simplu se bîlbîie de furie! A zis că dacă crezi cumva că o să se retragă cu umilinţă, atunci o să ai o mare surpriză. Şi a mai spus că o să vină şi ea la dineul din seara asta!

Tatăl meu a făcut o grimasă.

Mi-am zis că probabil comitetul pentru desemnarea candidatului o fi acţionat cu înţelepciune.

De acolo, din fotoliul meu discret, am mai aflat că principalul partid de Opoziţie prezenta împotriva tatălui meu „un grăsan cu atracţie sexuală zero". Partidul lui – al lui Paul Bethune – cîştigase recent două locuri marginale în alegerile parţiale şi era convins că

va cîştiga şi în Hoopwestern, întrucît „nevoia de schimbare" pluteşte în aer.

În zilele care au urmat i-am văzut fotografia pretutindeni: un rînjet deasupra lozincii *„Bethune este mai bun. Daţi-i lui X-ul vostru"*.

În acea primă seară totuşi nu am aflat despre el decît că a fost consilier local şi că-şi pierde podoaba capilară. De fapt, se părea că această chelie incipientă l-ar putea face să piardă alegerile (nu s-a vorbit deloc despre faptul dacă este corespunzător mental).

America nu mai alesese un preşedinte chel de la soldatul-erou Eisenhower şi puţini mai erau astăzi cei care-şi botezau pruncii Dwight!

Am aflat că rîsul aduce voturi, iar dogmatismul pierde voturi. Am mai descoperit că virilitatea lui George Juliard acţiona ca un burete aspru pentru feţele îmbujorate ale ajutoarelor sale.

— Fiul meu va merge cu mine la dineul de diseară, a spus el. Poate să vină în locul lui Mervyn. Mervyn Teck, a explicat el, era agentul, şeful personalului său, reţinut pe neaşteptate în Midlands.

Cele trei doamne agitate m-au măsurat din nou cu privirea de sus şi pînă jos, dînd aprobator din cap.

— Dineul, mi-a explicat el pe scurt, are loc la *„Sleeping Dragon"*[2], hotelul care se află exact vizavi, dincolo de piaţetă. Şi mi-a arătat pe fereastră o faţadă cu numeroase frontoane, împodobită cu flori de geraniu plantate în coşuri agăţate din loc în loc. Nu era mai departe de o sută de yarzi de locul în care ne aflam. Ne vom duce acolo la ora 7,30. O recepţie scurtă. Apoi dineul. Întîlnirea cu publicul în sala din spatele hotelului. Dacă avem noroc de cîţiva agitatori buni, s-ar putea să dureze pînă la miezul nopţii.

— Îţi doreşti agitatori? l-am întrebat surprins.

---

[2] Dragonul Adormit

— Fireşte! Ei pun lucrurile în mişcare. Altminteri este foarte plicticos.

— Cu ce să mă îmbrac? l-am întrebat slab.

— Nu este nevoie decît să arăţi îngrijit. Vine şi un mare mahăr, membru al Camerei Comunelor. Scot artileria grea în sprijinul unor alegeri parţiale, cum este aceasta. Eu am să mă îmbrac în smoching pentru început, dar mai tîrziu am să-mi scot papionul. Poate chiar am să-mi deschei şi cămaşa. O să vedem cum merg lucrurile. A zîmbit calm, dar aproape că puteam să-l simt cît de tensionat era. Este *un luptător,* mi-am zis. Omul acesta extraordinar este tatăl meu. Mi-a spulberat visurile şi mi-a arătat o lume cu totul diferită, care nu-mi place foarte mult, dar timp de o lună am să fiu alături de el, aşa cum îşi doreşte, şi am să fac tot ce pot pentru el, după care o să mai vedem. O să vedem cum merg lucrurile... aşa cum a spus chiar el.

Am traversat piaţeta la 7,30 p.m., eu în pantaloni gri şi blazer albastru (nou, cumpărat din magazinele din Brighton), el – în costum negru, ceea ce, în sine, era un pas înainte în educaţia mea.

A fost primit cu aclamaţii şi aplauze. Eu am zîmbit şi am tot zîmbit alături de el, şi am fost teribil de *amabil* cu toată lumea, şi am strîns mînă după mînă, aşa cum mi s-a cerut.

Nici urmă de prunci sau copii.

— Fiul meu, mă prezenta făcînd un gest cu mîna spre mine. Este fiul meu.

O parte dintre cei cam 80 de oameni prezenţi la recepţie şi la dineu erau îmbrăcaţi protocolar la fel ca tatăl meu, alţii făceau declaraţii de egalitate politică purtînd cămăşi descheiate la gît, din pînză în pătrăţele.

Tipul simandicos, mahărul, membru al Camerei Comunelor, s-a prezentat la patru ace, iar soţia lui împodobită discret cu diamante,

I-am urmărit demonstraţia nepretenţioasă şi permanentă de şarm faţă de străini, iar cînd a venit rîndul meu să-i fiu prezentat mi-a luat mîna cu căldură şi mi-a zîmbit privindu-mă în ochi, ca şi cum întîlnirea cu mine ar fi fost punctul culminant al serii ei. Aveam o cale lungă de străbătut pînă să pot manifesta atîta prietenie reală şi spontană în fiecare salut, mi-am zis. Am văzut, de asemenea, că zîmbetul bosului venit de la centru merita o urnă plină cu voturi pentru!

Pe măsură ce sala se umplea, mi-am dat treptat seama că dineul era o manifestare pe bază de bilet; că – cu excepţia bosului de la centru şi a tatălui meu – toată lumea şi-a plătit participarea. Se părea că şi tata a plătit pentru mine. Cineva din comitetul de organizare a serii i-a spus că nu trebuia să facă asta.

— Niciodată să nu accepţi daruri, mă avertizase pe drum cînd veneam de la Brighton. S-ar putea să fie daruri benigne, dar categoric revin să te hărţuiască. Să spui nu. Să plăteşti întotdeauna, ai înţeles?

— Da, cred că da.

— Să nu te pui niciodată în situaţia de a fi nevoit să întorci un mare serviciu cînd ştii că ceea ce ţi se cere să faci nu este bine.

— Adică să nu iei dulciuri de la străini, nu?

— Exact aşa.

Doamna care s-a ocupat de organizare l-a informat pe tatăl meu că, dacă ar fi avut soţie, ar fi participat gratuit. El i-a spus zîmbind, cu o finalitate delicată.

— Eu am să plătesc pentru fiul meu. Scumpa mea Polly, nu insista.

„Scumpa" Polly s-a întors spre mine simulînd exasperarea.

— Poftim, tatăl tău. Ce mai om! Privirea îi alunecă dincolo de mine, iar faţa şi vocea i se schimbară, prevestind furtună. *Drace!* a

exclamat brusc.

M-am uitat, fireşte, să văd cauza acestei dezaprobări aproape comice şi am constatat că era o femeie zveltă, cu ochi gravi, de aproximativ 40 de veri petrecute la soare, a cărei piele bronzată strălucea spectaculos, pusă în valoare de o rochie albă fără mîneci. Păr blond în şuviţe. Plus vitalitate.

— Orinda! şopti „Scumpa" Polly.

Orinda, candidatul lăsat deoparte de către comitetul de selectare, făcea tot ce putea pentru a-l eclipsa pe rivalul ei desemnat, îmbrăţişînd pe toată lumea cu multă extravaganţă şi spunînd cu voce ridicată:

— Draaagă, toţi trebuie să facem tot ce putem pentru partid, chiar dacă comitetul de desemnare a făcut această *teribilă* greşeală....

— Dracu' s-o ia, zise „Scumpa" Polly, care făcuse şi ea parte din comitet.

Toată lumea o cunoştea pe Orinda, fireşte. Un cameraman al companiei locale de televiziune o urmărea pas cu pas, astfel încît zvelteţea ei albă să fie omniprezentă pe ecran.

„Scumpa" Polly spumega în tăcere, şuierîndu-mi din cînd în cînd cîte o informaţie, ca şi cum ar fi explodat dacă le-ar fi ţinut pentru ea.

— Dennis era o comoară, să ştii. Nu pot să-mi închipui de ce s-o fi căsătorit cu *harpia* asta.

„Scumpa" Polly avea una din feţele alea cu maxilare alungite, care degajau fără greşeală bunătate şi bunăvoinţă condensate. Îşi dăduse cu un ruj de un roşu-închis, ca şi cum nu făcea lucrul ăsta în mod obişnuit; culoarea nu mergea deloc cu pielea ei gălbuie.

— Dennis ne-a spus că dorinţa lui este să o desemnăm pe Orinda. Ea *l-a făcut* să o spună! El ştia că o să moară.

Orinda îşi arăta dinţii albi unui fotoreporter de data asta.

— Tipul ăsta este de la *„Hoopwestern Gazette”*, spuse cu dezgust „Scumpa” Polly. O să apară pe pagina întîi.

— Dar n-o să ajungă în Parlament, am spus eu.

Polly îşi concentră privirea asupra mea începînd să se amuze.

— Ei bravo, eşti fiul tatălui tău! Capacitatea lui George de a identifica punctele esenţiale ne-a făcut să înclinăm în favoarea lui. Am fost 17 în comitetul pentru desemnarea candidatului şi, ca să fim sinceri, majoritatea credeau că va fi desemnată evident Orinda. Ştiu că ea era sigură de lucrul ăsta...

Şi ar fi fost desemnată dacă nu era „Scumpa” Polly, mi-am zis eu. Polly şi alţii care gîndesc ca ea.

— Nu ştiu cum are tupeul să-şi aducă cu ea iubitul! zise Polly.

— Aaaa... Poftim?

— Bărbatul ăla din spatele ei. A fost cel mai bun prieten al lui Dennis.

Nu-mi dădeam seama cum faptul de a fi cel mai bun prieten al lui Dennis putea să facă automat din cineva iubitul Orindei, dar – înainte să apuc să întreb ceva – Polly a fost solicitată în altă parte. Cel mai bun prieten al lui Dennis, o persoană care reuşea să arate ca un oarecare chiar şi în smoching, părea preocupat mai curînd decît îndatoritor, dar se crampona cu loialitate de spatele Orindei – mai degrabă ca un bodyguard, mi-am zis eu.

Mi-am dat seama că şi tipul simandicos din Camera Comunelor avea un bodyguard absolut serios, o umbră tînără toată numai muşchi, a cărei atenţie era îndreptată spre mulţime, nu spre stăpînul său.

M-am întrebat dacă tatăl meu acceptă faptul că bodyguarzii vor fi preţul succesului, pe măsură ce va urca pe scara care a optat.

A început să se învîrtă în sală, făcîndu-mi semn să vin alături de el şi am pornit să exersez purtarea soţiei bosului din Parlament; dar

eram foarte departe de nivelul ei.

Eu puteam să joc, dar ea era reală. S-a produs o migraţie generală spre restaurant, care era alături şi unde, într-un spaţiu prea mic, fuseseră înghesuite prea multe mese, aranjate fiecare pentru cîte zece persoane.

Locurile erau marcate cu un cartonaş cu numele persoanei respective. Eu şi tatăl meu, intrînd aproape printre ultimii, am constatat nu numai că nu am fost aşezaţi la aceeaşi masă – el a fost, fireşte, repartizat la masă cu bosul şi soţia lui, şi cu preşedintele Asociaţiei Electorale –, dar m-am trezit înghesuit, lîngă un perete îndepărtat de masa lui, între o oarecare doamnă Leonard Kitchens şi Orinda în persoană!

Cînd a descoperit amplasarea umilitoare, Orinda s-a aprins de furie ca o adevărată torţă. S-a ridicat şi s-a agitat, şi a încercat să atragă atenţia generală bătînd cu un cuţit într-un pahar, dar zgomotul s-a pierdut în vacarmul discuţiilor dintre cei aproape 80 de oameni şi al scaunelor trase în timp ce se aşezau la mese. Izbucnirea furioasă a Orindei de-abia dacă a trecut dincolo de cuţitele şi furculiţele ei!

— Este o insultă! Întotdeauna am stat la masa principală! *Cer...*

N-o asculta nimeni. Prin mulţime am văzut-o pe „Scumpa" Polly care se afera toată să-l aşeze pe tata pe locul de onoare şi am bănuit că situaţia dificilă în care se afla Orinda era opera ei răutăcioasă. Orinda mă fixă cu privirea, în timp ce eu aşteptam politicos să se aşeze.

Avea ochi verzi, cu gene negre.

Faţa era dată cu fond de ten, ca pentru scenă.

— Şi tu cine mai eşti? întrebă iritată, după care se aplecă şi smulse de pe masă cartonaşul cu numele meu. Identitatea mea a lăsat-o fără grai şi cu frumoasa ei gură roşie deschisă.

— Sînt fiul lui, am spus slab. Pot să vă ţin scaunul?

S-a întors cu spatele la mine şi s-a adresat celui mai bun prieten al soţului ei mort, bodyguard (iubit?), entitate după cît se părea fără nici o trăsătură specifică, cu o faţă pasivă.

— Fă ceva! îi porunci Orinda.

Tipul a privit peste ea în direcţia mea şi m-a concediat cu nişte ochi absolut inexpresivi. Fără să scoată nici un cuvînt, i-a ţinut scaunul Orindei ca să se aşeze şi, spre marea mea surprindere, ea a renunţat la agresivitate şi s-a aşezat cu spatele rigid, suportînd ceea ce nu putea schimba.

La şcoală se învaţă multe lucruri despre putere: cine o are şi cine nu o are. Eu nu o aveam. Însoţitorul subestimat al Orindei avea o putere care o eclipsa cu uşurinţă pe a ei; şi cu atît mai eficientă, cu cît această putere era discretă şi se manifesta silenţios.

Doamna Leonard Kitchens, în dreapta mea, a bătut cu palma în scaun, invitîndu-mă să mă aşez. Doamna Leonard Kitchens, solidă, confortabilă într-o rochie largă cu flori şi cu un uşor accent de Dorset, mi-a spus că tata arată prea tînăr ca să aibă un fiu de vîrsta mea.

— Da, nu-i aşa? am spus eu.

Leonard însuşi, de cealaltă parte, dotat cu o mustaţă plină de temperament, încerca fără succes să vorbească cu Orinda peste soţia lui şi peste mine. M-am oferit să schimb locul cu el, la care soţia lui a spus aspru „Nu!"

Darul doamnei Leonard Kitchens de a purta conversaţii uşoare a făcut să treacă în mod plăcut timpul în cursul dineului (salată de ouă, pui, căpşuni) şi am aflat că „Leonard al ei", adică soţul ei, avea convingeri politice fanatice şi că detesta Manchester United.

La pui, doamna Kitchens, spre surprinderea mea, a menţionat că Dennis Nagle fusese subsecretar de stat la Departamentul

comerţului şi industriilor, nu un simplu membru al Parlamentului, aşa cum presupusesem eu. Dacă tata va cîştiga locul, va fi mult în urma lui Dennis în ce priveşte cariera.

Doamna Leonard Kitchens mi se adresă conspirativ la urechea dreaptă:

— Poate că n-ar trebui să-ţi spun, dragă, dar Polly a schimbat cartonaşele care indicau locurile, ca să o plaseze pe Orinda lîngă tine. Am văzut-o cu ochii mei. Rîdea. Nu a plăcut-o niciodată pe Orinda. Vocea care şoptea a devenit şi mai subţire, astfel încît să nu fie auzită de urechile aflate în stînga mea. Orinda a fost foarte grozavă ca soţie de parlamentar, foarte bună la inaugurarea sărbătorilor şi lucruri de genul ăsta, dar trebuie să recunoaştem că avea tendinţa de a-l domina uneori pe Dennis. Leonard al meu a fost în comitetul pentru desemnarea candidatului şi a votat, fireşte, pentru ea. Bărbaţii o plac întotdeauna, ştii. Se retrase şi mă privi cu capul ei mare lăsat într-o parte. Eşti prea tînăr, fireşte.

Spre disperarea mea, am simţit cum mă roşesc. Doamna Kitchens a izbucnit în rîs şi a atacat căpşunile. Orinda Nagle m-a ignorat complet, plîngîndu-se fără încetare însoţitorului ei, care de cele mai multe ori îi răspundea printr-un mormăit. Mi-aş fi dorit să mă fi aflat aproape oriunde altundeva.

Dineul s-a terminat, în sfîrşit. Mulţimea vorbitoare s-a ridicat pe picioarele ei colective şi, printr-un culoar, a trecut într-o sală mare, luminată de candelabrele care făceau din „Dragonul Adormit" cel mai popular şi mai atrăgător loc pentru dans, căsătorii şi – cum era cazul acum – întruniri politice.

Însoţitorul Orindei şi-a lăsat pe masă cartonaşul pe care era scris numele şi, dintr-o curiozitate nu foarte puternică, l-am luat.

Domnul A.L. Wyvern, scria.

L-am lăsat pe *„Domnul A.L. Wyvern"* să cadă înapoi printre

resturile de şerveţele şi ceşti de cafea, şi, fără nici un fel de entuziasm, m-am lăsat dus împreună cu ceilalţi spre şirurile de scaune pliante pregătite pentru întrunire. Citisem undeva că treburi de genul ăsta atrag mulţimi atît de mici, încît sînt absolut nedemne de denumirea în sine, dar poate pentru că tatăl meu era nou în district au apărut aproape de două ori mai mulţi oameni cîţi participaseră la dineu şi locul era tot numai zumzet în aşteptarea distracţiei.

Era prima întrunire politică la care participam şi în clipa asta aş fi fost fericit dacă ar fi fost şi ultima.

Cei aliniaţi într-un mic şir pe o platformă au rostit cuvîntări. Preşedintele Adunării Electorale a cam bătut cîmpii. Bosul venit de la centru a vorbit 20 de minute, timp în care soţia lui a zîmbit în permanenţă aprobator.

S-a ridicat în picioare tatăl meu, care a înviorat atmosfera făcînd pe toată lumea să rîdă. M-am simţit uşurat. Îmi făcusem probleme că nu va capta auditoriul, că mă va pune într-o situaţie stînjenitoare plictisindu-mă de moarte.

Dar cred că ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă înţelepciune. Le-a spus ce era bine pentru ţară şi de ce. Le-a spus ce nu mergea bine în ţară şi cum trebuie îndreptate lucrurile. Le-a prezentat o reţetă apetisantă. Le-a spus ce doreau ei să creadă şi i-a făcut să bată din picioare şi să aplaude puternic.

Cameramanul postului local de televiziune a filmat aplauzele şi aclamaţiile. În mod previzibil, Orindei nu i-a plăcut deloc acest lucru. Stătea rigidă, cu gîtul ţeapăn, de parcă ar fi înghiţit un băţ. Îi vedeam linia aspră a maxilarului şi rictusul muşchilor din jurul gurii. N-ar fi trebuit să vină, mi-am zis; dar poate că ea chiar credea că cei din comitetul de desemnare au făcut o greşeală îngrozitoare.

„Scumpa" Polly, principala membră a comitetului pentru

desemnare, care o respinsese pe văduva lui Dennis, îl privea transportată pe tatăl meu, ca şi cum ea însăşi l-ar fi inventat; şi, într-adevăr, fără ea poate că n-ar fi fost acolo ca să se urce pe prima treaptă a destinului. Cu ochii strălucitori de triumful primirii, a cerut să-i fie puse întrebări şi, fidel intenţiei sale, şi-a scos papionul.

L-a aruncat pe masa din faţa lui, pe care apoi a înconjurat-o astfel încît să nu fie nimic între el, cel de pe platformă, şi mulţimea de jos. A deschis larg braţele cuprinzîndu-i pe toţi într-o uriaşă îmbrăţişare. I-a invitat să i se alăture în acţiunea politică, să făurească o lume mai bună şi în special o lume mai bună pentru alegătorii din Hoopwestern.

Îi avea în mînă – a reuşit să-i ţină sub control. I-a făcut să rîdă. A generat emoţie, convingere, a dat un ţel; şi, din locul meu discret, din spate, m-am simţit cuprins de un amalgam de uimire, înţelegere şi în cele din urmă mîndrie că tatăl meu îşi respecta cuvîntul în public.

— Mă aflu aici pentru voi, spunea el. Veniţi la biroul meu, care se află vizavi, peste piaţetă. Spuneţi-mi ce vă preocupă, ce probleme aveţi aici, în Hoopwestern. Spuneţi-mi pe cine să văd, pe cine să ascult. Spuneţi-mi istoria voastră... iar eu am să vă dezvălui viitorul. Dacă mă veţi alege, am să fiu în slujba voastră, am să duc dorinţele voastre la Westminster, am să fiu vocea voastră acolo unde ea contează. Am să aprind un bec sau două în Camera Comunelor...

Hohotele de rîs l-au acoperit. Fabrica de becuri alimenta economia oraşului, iar el îşi dorea voturile celor care făceau becuri.

Ca să faci un bine, ai nevoie de energie, a spus el. Becurile nu sînt altceva decît sîrmuliţe şi sticlă fără energie. La oameni, energia vine din interior, nu le este livrată din afară şi măsurată. Energia dă lumină şi căldură. „Dacă-mi daţi energie, vă aprind lămpile!"

Energia de care deborda tatăl meu a mobilizat mulţimea. Au

început să pună întrebări răcnind cît îi ţineau puterile, iar el le-a răspuns. Era serios cînd trebuie, iar în rest – vesel şi glumea. Avea oroare de genocid şi compasiune pentru pisici. A evitat întrebările supărătoare şi a promis că nu-şi va pune niciodată numele pe ceva ale cărei consecinţe nu le înţelege.

— Legislaţia, a spus glumind, face adesea exact ceea ce este menită să evite. Toţi ştim lucrul ăsta. Bombănim împotriva rezultatelor. Cer toţi celor din Hoopwestern să dea dovadă de inteligenţă şi bun-simţ pentru a prevedea un dezastru şi a mă avertiza. Am să ridic problemele voastre în şoaptă, nu strigînd sus şi tare, pentru că strigătele irită, dar şoaptele sînt convingătoare, merg lin spre inima lucrurilor şi duc la acţiuni pline de înţelepciune.

Dacă l-au înţeles sau nu – nu era clar; dar că l-au plăcut – asta era absolut evident. Cei mai periculoşi adversari ai serii s-au dovedit a fi nu susţinătorii opoziţiei lui Paul Bethune – cîţiva dintre ei cumpărînd bilete la dineu şi constituind după aceea un grup agresiv –, ci tocmai presupuşii aliaţi politici ai tatălui meu (în realitate inamici personali), Orinda Nagle şi Leonard Kitchens.

Amîndoi au cerut angajamente ferme faţă de politicile susţinute de ei. Amîndoi au răcnit şi au arătat acuzator cu degetul. Tata le-a răspuns cu umorul de care nu s-a dezminţit toată seara şi s-a menţinut pe poziţia generală declarată a partidului; trebuia să-şi păstreze voturile alegătorilor conservatori.

Orinda era destul de profesionistă în materie ca să-şi dea seama că a fost eclipsată, dar nu renunţa să încerce în continuare. Domnul A.L. Wyvern şi-a îngustat ochii şi şi-a înfundat urechile în guler. Influenţa domnului A.L. Wyvern asupra lui Dennis şi a Orindei dispărea chiar sub ochii mei.

Tata i-a adus un omagiu lui Dennis Nagle. Orinda, departe de a fi îmblînzită, a spus că sub nici o formă un novice lipsit de

experienţă precum George Juliard nu-l poate înlocui pe soţul ei, oricît de chipeş à la Hollywood ar arăta el, oricît de viril l-ar face părul de pe piept, oricît de spiritual, de priceput la vorbă, de charismatic. Nimic din toate astea nu compensează lipsa de experienţă politică!

Cineva din fundul sălii a protestat huiduind. S-a produs un hohot general de rîs, o eliberare nervoasă a tensiunii pe care începuse să o inducă Orinda. Avantajul a balansat înapoi către tatăl meu, care i-a mulţumit sincer Orindei pentru anii petrecuţi în slujba cauzei partidului şi a îndreptat cu abilitate elogiile spre ea bătînd din palme în direcţia ei şi încurajînd asistenţa să facă acelaşi lucru. Aplauzele au căpătat forţă. Mulţimea o aclama cu generozitate, dar fără afecţiune.

Spre furia ei neputincioasă, Orinda a fost redusă la tăcere şi înfrîntă de acest vot de mulţumiri. Leonard Kitchens a sărit atunci în picioare pentru a-i lua apărarea, dar a fost redus la tăcere de strigătele mulţimii. Mustaţa lui tremura de frustrare, lentilele groase ale ochelarilor reflectau lumina candelabrelor, în timp ce el se balansa dintr-o parte în alta precum un taur rănit. Simpatica lui soţie arăta de parcă spunea că-i dă ea lovitura de graţie de îndată ce vor ajunge acasă.

Tatăl meu l-a lăudat curtenitor pe Leonard pentru loialitatea lui şi i-a spus, lui şi tuturor, că dacă va fi ales va urmări întotdeauna să atingă standardul înalt şi cinstea lui Dennis Nagle. Era singurul lucru pe care-l meritau locuitorii din Hoopwestern.

I-a făcut să-l aclame. Le-a cerut din nou să vină şi să vorbească personal cu el, iar mulţimea s-a ridicat şi a năvălit înainte, ocolind scaunele, pentru a-l lua la întrebări.

„Scumpa" Polly se conversa fericită cu bosul de la centru şi-mi făcu semn să mă urc pe platformă; privind mulţimea emoţionată,

bosul mi-a spus că tatăl meu are deja toate calităţile care să-l propulseze în înalta funcţie pentru care candida.

— Nu mai are nevoie decît de noroc – şi să se ferească de buclucuri, a spus el.

— Cum ar fi cel în care se află Paul Bethune, interveni Polly, dînd din cap.

— Despre ce este vorba? întrebă bosul.

— Oh, Dumnezeule mare! Polly părea tulburată. George ne interzice să lansăm atacuri la adresa reputaţiei lui Paul Bethune. George spune că orice campanie negativă se poate întoarce împotriva noastră. Paul Bethune are o amantă căreia i-a făcut o fiică nelegitimă, lucru pe care încearcă din răsputeri să-l ascundă; dar George n-o să-l atace din cauza asta.

Bosul se uită la mine, cîntărindu-mă din ochi.

— Presupun că nu planează nici un fel de umbră asupra naşterii *tale*, nu-i aşa, tinere Ben?

— Nu, fireşte că nu, l-a asigurat vehement Polly. Iar eu m-am întrebat dacă nu cumva, în toţi anii ăştia, tata nu s-o fi gîndit decît la faptul că legitimitatea mea ar putea fi importantă pentru el într-o zi. După tot ce aflasem despre el în ziua aceea, am înţeles că orice era posibil, dar în realitate am rămas la fel de convins ca şi pînă acum că, de fapt, căsătoria cu mama mea a fost un act de onoare firească ce-l caracteriza. Credeam încă, aşa cum făcusem întotdeauna, că nu va încerca niciodată să fugă de răspunderea pentru actele sale. Am ştiut că naşterea mea a fost o greşeală şi, aşa cum am spus-o deseori, nu am avut ce să reproşez niciodată calităţii vieţii pe care mi-a asigurat-o de atunci încoace.

S-a făcut într-adevăr miezul nopţii cînd majoritatea celor prezenţi pornise de-acum acasă. Bosul cu soţia au plecat demult, fiind aşteptat de şofer şi de bodyguard. Polly căsca de oboseala

binemeritată. Orinda şi domnul A.L. Wyvern nu se vedeau nicăieri, iar doamna Leonard Kitchens l-a mînat pe „Leonard al ei" acasă cu limba ei neobosită şi ascuţită.

L-am aşteptat pe tata pînă la sfîrşit, nu numai pentru că nu aveam cheie ca să intru în dormitorul de deasupra cartierului general al campaniei, ci şi pentru că avea nevoie de cineva căruia să i se descarce după toate aceste aclamaţii care se stinseseră încet. Deşi nu aveam încă 18 ani, ştiam că triumful reclamă după aceea o companie umană. Cînd m-am întors în camera goală din casa domnişoarei Wells, după fiecare dintre cele trei victorii obţinute la cursele cu obstacole, nu am avut pe nimeni cu care să stau de vorbă, pe nimeni să îmbrăţişez, pe nimeni cu care să împart bucuria debordantă. În noaptea asta tatăl meu avea nevoie de mine. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut o soţie; dar categoric avea nevoie de *cineva.* Aşa că am rămas.

Mi-a înconjurat umerii cu braţul.

— Dumnezeule! a exclamat el.

— Ai să fii prim-ministru, i-am spus. Bosul se teme de asta.

— De ce s-ar teme el sau oricine altcineva de lucrul ăsta? mă întrebă privindu-mă nedesluşit, cu ochi strălucitori.

— Întotdeauna îl ucid pe Cezar. Tu ai spus asta, nu?

— Poftim?

— Ai fost strălucitor.

— Mă pot lipsi de sarcasmul tău, Ben.

— Nu, serios, tată...

— *Tati.*

— Tati... Aveam limba legată. Nu puteam să vorbesc cu el cum aş fi vorbit cu un „tati". *„Tati"* erau acei taţi care te duc la şcoală cu maşina, care se joacă cu tine cu bulgări de zăpadă, care îţi trag adesea o săpuneală cînd vii tîrziu acasă. Nu poţi spune *„tati"* tatălui

care-ţi trimite într-o felicitare de Crăciun un bilet pentru o şcoală de schi. *Tati* nu-ţi trimite un fax impersonal la un hotel cu cuvintele,*„Bună treabă”* cînd cîştigi un concurs de schi pentru adolescenţi. *„Tati”* sînt acei taţi care sînt prezenţi la locul faptei ca să te urmărească cu privirea.

Ultimii participanţi la întrunire s-au apropiat de noi cu feţe strălucitoare pentru a-l felicita. Şi-a luat braţul de pe umărul meu şi le-a strîns mîinile, prieteneşte şi pozitiv, tuturor; şi, în clipa aceea, mi i-am imaginat străbătînd în lung şi în lat districtul în următoarele patru săptămîni şi proclamînd „Juliard, un om foarte bun, exact ceea ce ne trebuie... Votaţi-l pe Juliard, este cel mai bun lucru pe care-l puteţi face”.

Tatăl meu a început să-şi revină încet din emoţia intensă trăită şi a decis că a făcut destul pentru o singură zi. Am părăsit sala, ne-am întors în hotel şi, în cele din urmă, acompaniaţi de un cor de „noapte bună”, am ieşit afară în noaptea caldă de august pentru a traversa piaţeta şi a intra în clădirea de vizavi, slab luminată.

În jurul piaţetei erau stîlpi cu becuri aprinse, iar în spate luminile strălucitoare ale hotelului pe care tocmai îl părăsisem, dar sub picioare pietrele decorative erau negre şi denivelate.

În iernile cu gheaţă, aveam să aflu mai tîrziu, oamenii mai în vîrstă alunecau pe ele, cădeau şi-şi rupeau oasele; iar în această noapte plină de euforie, călcînd pe o asemenea piatră cu suprafaţa inegală, tatăl, meu a căzut în faţă, într-un genunchi, încercînd să nu se întindă lat, dar fără să reuşească.

Exact în aceeaşi clipă s-a auzit un pocnet puternic, o şuierătură şi zgomot de geam spart.

M-am aplecat deasupra tatălui meu şi am văzut că a făcut ochii mari, plini de îngrijorare, iar în jurul gurii avea un rictus de durere.

— Fugi, mi-a spus. Fugi şi ascunde-te. La dracu’, *fugi!*

Am rămas totuşi pe loc.

— Ben, pentru Dumnezeu, a fost o împuşcătură!

— Da, ştiu.

Eram la jumătatea drumului, în mijlocul pieţei, ţinte imobile uşoare. A încercat să se ridice în picioare şi mi-a spus din nou să fug; şi, pentru prima dată în viaţa mea, nu l-am ascultat.

Nu putea să se sprijine în piciorul stîng. S-a ridicat pe jumătate şi a căzut din nou, şi mă tot îndemna să o iau la goană.

— Rămîi acolo, jos, i-am spus.

— Nu înţelegi...

Din voce îi răzbătea durerea.

— Sîngerezi?

— Poftim? Nu cred. Mi-am scrîntit glezna.

Din hotel au ieşit în fugă oameni, atraşi de zgomotul împuşcăturii, care a făcut ecou între clădirile din jurul pieţei.

Ne-au înconjurat pe tata şi pe mine, curioşi şi nehotărîţi, neînţelegînd despre ce este vorba. Domnea confuzia, iar oamenii se tot întrebau ce s-a întîmplat; se întindeau mîini spre tatăl meu ca să-l ajute, cu multă grijă şi bine intenţionate. Înconjurat de oameni, a reuşit în cele din urmă să-mi prindă bine braţul şi, ajutat de ceilalţi, să se ridice în picioare sau mai curînd în piciorul drept, pentru că dacă-l punea pe stîngul jos scotea exclamaţii de durere.

A început să fie stînjenit mai degrabă decît înspăimîntat şi le-a spus celor din jur că se simte prost pentru faptul că a călcat atît de neatent. Şi-a cerut scuze şi le-a spus că se simte bine. Chiar a zîmbit ca să le dovedească lucrul ăsta.

— Dar *zgomotul* ăla? a întrebat o femeie.

— Parcă a fost...

— Nu aici, în Hoopwestern...

— A fost... o a*rmă?*

— S-a tras cu o puşcă, a zis impacientat un bărbat cu aspect impozant. Aş recunoaşte-o oriunde. Vreun nebun...

— Dar unde? Cine? Nimeni aici nu are armă.

Toţi priveau în jur, dar era mult prea tîrziu ca să vadă arma, ca să nu mai vorbim de persoana care trăsese.

Tata mi-a înconjurat din nou umerii cu braţul, dar de data asta pentru un cu totul alt suport, mai practic, şi le-a spus celor din jur, cu umor, că ar trebui să pornim din nou pentru a traversa piaţeta.

Bărbatul cu aspect important m-a măturat literalmente din drum, luîndu-mi locul de proptea şi spunînd în modul lui autoritar şi răsunător:

— Lasă-mă pe mine să fac asta. Sînt mai puternic decît flăcăul. Am să vă duc într-o clipită în biroul dumneavoastră, domnule Juliard. Sprijiniţi-vă pe *mine.*

Tata se uită înapoi peste umăr spre locul unde rămăsesem şi ar fi protestat în numele meu, am văzut asta, dar schimbarea îmi convenea perfect şi pur şi simplu i-am făcut semn cu mîna să plece împreună cu tipul. Bărbatul cu aspect important l-a dus aproape pe sus pe tatăl meu, care sărea într-un picior, cei din jur exprimîndu-şi simpatia şi făcînd sugestii utile.

Mergeam în spatele tatălui meu. Era firesc să fac lucrul ăsta. Şi atunci s-a auzit o voce strigînd din urmă. Cînd m-am întors, am văzut-o pe Polly alergînd spre noi, poticnindu-se pe pietrele inegale în sandalele ei cu şireturi şi părînd foarte îngrijorată.

— Ben... Ben... A fost împuşcat George?

— Nu, Polly, am încercat să o liniştesc. Nu.

— Cineva a spus că George a fost împuşcat. Aproape că i se tăiase respiraţia şi era foarte neîncrezătoare.

— Poftim, uite-l. Am luat-o de braţ şi i l-am arătat cu mîna. Acolo. Şchiopătează. Şi-a scrîntit glezna şi are nevoie de cineva ca

să-l ajute.

— Dar... împuşcătura... Şi tremuratul pe care i-l simţisem prin braţul drept pe sub al meu începu încet să se potolească, după ce se convinse că într-adevăr George era viu şi înjura sănătos.

— Se pare că cineva a tras un foc exact în momentul în care s-a împiedicat de pietre şi a căzut, dar jur că nu a fost lovit. Nici urmă de sînge.

— Dar tu eşti atît de tînăr, Ben. Se vedea că începe să se îndoiască din nou.

— Chiar şi un ţînc ţi-ar putea spune că nu este nici urmă de sînge. Am spus-o ironic, dar cred că propria mea uşurare a fost cea care a convins-o în cele din urmă. A pornit alături de mine în urma procesiunii pînă în faţa uşii, unde tatăl meu a scos o cheie, a descuiat şi a invitat pe toată lumea înăuntru.

S-a îndreptat sărind într-un picior către scaunul din spatele biroului său şi, consultînd o listă, a telefonat poliţiei locale.

— Au deja cîteva plîngeri, le-a spus celor de faţă punînd receptorul jos. Sînt în drum spre noi. Declanşarea unei arme de foc... tulburarea liniştii... lucruri de genul ăsta.

— Ai nevoie de doctor, a spus cineva, iar altcineva a făcut toate demersurile ca să vină unul.

— Sînteţi atît de buni. Toţi sînteţi foarte buni, a spus tatăl meu.

I-am părăsit şi am ieşit afară. M-am uitat vizavi la „Dragonul Adormit", care, în mod pervers, avea toţi ochii larg deschişi, cu oameni aplecaţi peste ferestrele de la etaj, iar jos stînd în uşile larg deschise şi puternic luminate.

Mi-am amintit şuierul glonţului şi m-am gîndit la ricoşeu. Eu şi tata pornisem în linie dreaptă de la hotel spre sediul campaniei electorale.

Şi *dacă* glonţul îi era destinat *lui,* şi *dacă* el s-a împiedicat exact în

secunda în care s-a apăsat pe trăgaci, şi *dacă* traiectoria glonţului a fost, de undeva, de la etajul „Dragonului Adormit" (şi nu de jos, pentru că acolo erau încă prea mulţi oameni în jur), şi *dacă* glonţul a spart un geam, zgomot pe care l-am auzit clar, atunci de ce erau intacte toate geamurile ferestrelor de pe faţada sediului campaniei electorale?

Pentru că, mi-am zis eu, totul a fost o coincidenţă. Glonţul nu a fost destinat să stopeze cariera politică a lui George Juliard înainte ca ea să fi început măcar. Fireşte că nu.

M-am întors să intru în clădire şi am zărit o secundă strălucirea luminii reflectată într-un ciob de sticlă, jos, pe caldarîm.

Fusese atins un geam al magazinului de vechituri de alături!

Şuierătura! Ricoşeul! Zgomotul făcut de geamul spart! Traiectoria dreaptă ar fi putut fi deviată de bolta uneia dintre pietrele pavajului. Era foarte probabil ca un glonţ cu o traiectorie dreaptă şi sigură să treacă prin geam fără să-l spargă. Dar un glonţ care şovăie... un asemenea glonţ putea declanşa vibraţii de natură să spargă un geam.

A sosit poliţia, precum şi doctorul. Toţi vorbeau deodată. Doctorul, care-i bandaja piciorul, a spus că părerea lui este că a făcut o întindere, nu o fractură. Gheaţă şi piciorul sus, i-a prescris el. Poliţia a ascultat opinia bărbatului cu aspect important referitoare la focurile de armă.

Eu am rămas undeva, deoparte, şi, la un moment dat, l-am surprins pe tata privindu-mă prin mulţime, pe faţă citindu-i-se atît surprindere, cît şi semne de întrebare. I-am zîmbit uşor, iar fereastra prin care m-a zărit a fost închisă la loc de oamenii în permanentă mişcare.

I-am spus unui poliţist tînăr că a fost spart geamul unei ferestre de la magazinul de alături şi a venit cu mine afară să vadă despre ce

este vorba. Dar cînd am menţionat timid despre ricoşeuri, m-a privit ciudat şi m-a întrebat cîţi ani am. Am învăţat cîte ceva despre puşti la şcoală, i-am spus. A dat din cap, deloc impresionat, şi a notat ceva. L-am urmat cînd s-a întors să se alăture colegilor săi.

„Scumpa" Polly stătea alături de tatăl meu şi asculta totul cu un aer îngrijorat. Un tip cu un aparat de fotografiat a făcut cîteva poze. Avînd în vedere că practic nu fusese împuşcat nimeni, tevatura a continuat destul de mult şi era aproape ora două cînd, în sfîrşit, am închis şi am zăvorît uşile, din faţă şi din spate, după care am mai stins din lumini.

Tata a hotărît să urce pe scările din spate. Nu a acceptat decît ajutorul absolut necesar şi a intrat şi a ieşit din baie strîmbîndu-se de durere, după care s-a vîrît într-unul dintre paturile pentru o singură persoană din dormitor.

Eu urma să dorm pe canapeaua extinsă din camera de zi, dar am sfîrşit prin a mă întinde pe cel de-al doilea pat de o persoană, lîngă tatăl meu, pe jumătate îmbrăcat şi fără să-mi fie deloc somn.

În ultimele 24 de ore am părăsit casa domnişoarei Wells pe bicicletă, fredonînd, după care am galopat pe pista însorită.

Apoi viaţa mi-a fost schimbată complet şi am pătruns într-o lume absolut nouă şi minute lungi m-am tot întrebat dacă nu cumva am să primesc vreun glonţ în spate. Cum puteam să dorm?

Am stins veioza de pe noptieră.,

— Ben, de ce n-ai fugit? m-a întrebat tata în întuneric.

— De ce mi-ai spus să o fac? i-am răspuns după o vreme.

— Nu voiam să fii împuşcat.

— *Hm.* Ei bine, tocmai de aceea n-am fugit nici eu. Nu voiam ca tu să fii împuşcat.

— Aşa că ai stat în calea...?

— Mai distractiv decît să bat copilaşii pe spate.

— *Ben!*

— Cred că a fost o puşcă de calibrul 22, am spus după o vreme, din cele folosite pentru tir. Şi a fost un glonţ de mare viteză. Cunosc foarte bine zgomotul ăsta. Dacă te loveşte în corp un glonţ de 22 milimetri este foarte probabil să nu te ucidă. Ca să te ucidă trebuie să te lovească în cap sau în gît. Tot ce am făcut a fost să-ţi apăr capul.

A urmat o tăcere, după care a spus:

— Am uitat că ai făcut tir.

— Am fost în echipa şcolii. Am fost antrenaţi de unul dintre cei mai buni trăgători la ţintă ai ţării, şi am zîmbit în întuneric. Tu ai plătit pentru asta, nu?

Capitolul 3

A doua zi, am coborît înainte de ora nouă ca să descui uşa ce dădea spre parcare, în urma insistenţei tipului pe care l-am găsit cu degetul proptit pe butonul soneriei. Era scund, cu părul negru, uşor dolofan, în mînă cu un mănunchi de chei şi foarte iritat.

— Cine eşti? m-a luat el la întrebări. Ce faci aici? De ce este încuiată uşa cu zăvorul?

— Benedict... am început eu.

— Poftim?

— Juliard.

S-a holbat o clipă la mine, apoi a năvălit înăuntru şi a început să aşeze nervos lucrurile lăsate peste tot alandala, în urma evenimentelor din cursul nopţii.

— Eşti fiul, presupun, spuse el strîngînd plicurile împrăştiate. George şi-a pierdut toată ziua de ieri ca să te aducă. Fiindcă tot eşti

aici, fă şi tu ceva util, şi arătă cu mîna dezordinea din cameră. Dar unde este George? Radioul parcă a luat foc. Ce s-a întîmplat astă-noapte?

— Sus. Şi-a scrîntit glezna. Şi... ăăă... tu cine eşti?

— Mervyn Teck, fireşte. Se uita impacientat la faţa mea fără nici o expresie. Sînt agentul. Nu ştii *nimic?*

— Nu prea multe.

— Eu mă ocup de alegerile astea. Mă aflu aici ca să-l duc pe George Juliard în Parlament. Postul de radio spune că a tras cineva în el. Este adevărat? Nu părea deloc îngrijorat şi continua să aranjeze hîrtiile.

— Posibil, i-am răspuns.

— Bun.

— Ăăă...?

— Publicitate gratuită. Nu ne putem permite să cumpărăm timp de antenă.

— Oh!

— Asta mă scapă de Titmuss şi Whistle.

— Cine sînt? l-am întrebat.

— Candidaţi neimportanţi. Nu trebuie să ne mai facem probleme în ce-i priveşte.

Tatăl meu cobora şchiopătînd scările şi cînd ne zări spuse:

— Bună dimineaţa, Mervyn. Văd că l-ai cunoscut pe fiul meu.

Mervyn îmi aruncă o privire lipsită de entuziasm.

— Noroc că este aici, continuă tata. Poate să conducă el maşina cu care am să merg prin district.

Pe drum, cînd veneam de la Brighton, i-am spus că am făcut pe curierul pentru a cîştiga bani ca să-mi plătesc lecţiile de şoferie şi că, de aproape cinci săptămîni, aveam permis.

— Bine, a spus Mervyn.

— Dar n-am condus de cînd am dat examenul!

— Toate la vremea lor. Calmul lui îmi interzicea să-mi dezvălui lipsa totală de experienţă. Mi-am dat seama că între candidat şi agentul lui exista toleranţă, dar nu căldură.

A apărut o tînără osoasă, cu un păr foarte disciplinat, într-un costum gri, bine călcat, cu o rozetă viu colorată *„Juliard"* prinsă pe un umăr.

Mi-a fost prezentată drept Crystal Harley, secretara lui Mervyn Teck, şi, aşa cum aveam să aflu în cursul dimineţii, era singura persoană în afară de Mervyn însuşi, plătită pentru că se ocupa de alegeri. Toţi ceilalţi erau voluntari.

Cele trei vrăjitoare voluntare pe care le cunoscusem cu o zi înainte au sosit una cîte una şi l-au înconjurat pe tatăl meu cu solicitudine plină de dragoste şi cu nenumărate cafele. Le uitasem numele. Faith, Marge şi Lavender, îmi zise Faith cu uşoară ironie.

— Îmi pare rău.

— Un bun politician nu uită nici un nume, îmi spuse cu severitate Lavender. N-ai să fii de prea mare ajutor tatălui tău dacă uiţi numele oamenilor.

Doamna subţire, cu nume de floare frumos mirositoare, era cea care o dezaprobase pe Orinda Nagle. Greu să-i fii pe plac, m-am gîndit.

Mervyn Teck şi tatăl meu au discutat despre împărţirea străzilor şi a manifestelor. Crystal Harley introducea detalii nesfîrşite într-un computer.

Faith cea mămoasă era ocupată cu un aspirator, iar Marge porni fotocopiatorul. Am stat pe scaunul meu şi pur şi simplu am ascultat; şi aşa am aflat multe lucruri surprinzătoare (pentru mine) despre viaţa electorală, principalul fiind suma mică de bani pe care aveau voie să o cheltuiască. Nimeni nu putea să plătească pentru a ajunge

în Parlament.

Orice candidat trebuia să se sprijine pe o armată de ajutoare neplătite în acţiunile de convingere din uşă-n-uşă şi pentru plasarea, pe copacii corespunzători, a afişelor *„Votaţi-mă pe mine!"* Existau legi, mi-a spus Crystal crispată, cu degetele alergîndu-i pe tastatura computerului şi cu ochii pe ecran. Legi care limitau sever sumele ce puteau fi cheltuite.

— În această circumscripţie sînt circa 70.000 de alegători, mi-a spus ea. Nu poţi cumpăra nici măcar 70.000 de jumătăţi de halbă de bere cu ceea ce ni se permite să cheltuim. Este imposibil să-i *mituieşti* pe alegătorii britanici. Trebuie să-i *convingi!* Asta este treaba tatălui tău.

— Ca să trimiţi o scrisoare loco, dragă, nu cumperi un timbru, interveni Faith zîmbind. Te urci pe bicicletă şi predai direct scrisoarea.

— Vrei să spui că nu puteţi cumpăra nici măcar *timbre?*

— Trebuie să justifici fiecare cent cheltuit, spuse Crystal dînd din cap. După alegeri trebuie să faci o justificare pe articole ca să demonstrezi unde s-au dus banii şi poţi să pariezi pe scumpa ta viaţă că oamenii lui Paul Bethune speră al naibii de tare să descopere că am depăşit limita, tot aşa cum şi noi le vom verifica lor decontul cu lupa, căutînd orice penny irosit...

— Atunci dineul de aseară... am început eu.

— Dineul de aseară a fost plătit de oamenii care au mîncat, fără să coste nimic Asociaţia Circumscripţiei Electorale, a continuat să mă lumineze Crystal. A făcut o pauză, după care a mers mai departe cu educaţia mea. Eu şi Mervyn sîntem angajaţi de Asociaţia Electorală locală a partidului şi nu direct de Westminster. Asociaţia plăteşte pentru aceste birouri de aici şi totul se bazează pe donaţii şi pe strîngerea de fonduri.

Era de acord cu modul în care erau reglementate lucrurile şi m-am întrebat cam nedumerit de ce, dacă totul este reglementat cu atîta grijă pentru a asigura alegeri cît mai corespunzătoare, ajung totuşi atîţia nebuni în Cameră.

Relativa pace a celor şapte trupuri din birou a durat numai pînă cînd pe ambele uşi a năvălit un flux, amestecat din punct de vedere social, de participanţi la manifestările de cu o seară în urmă, punînd nenumărate întrebări la care se părea că nu există răspunsuri.

Mervyn Teck adora lucrul ăsta. Poliţişti, oameni ai presei, entuziaşti ai partidului şi simpli curioşi – i-a primit cu expansivitate pe toţi. Candidatul lui nu numai că era viu şi nevătămat, dar a fost şi absolut încîntător cu fiecare dintre cei care i-au pus întrebări.

Cameramanul TV şi-a fixat reflectoarele strălucitoare pe faţa tatălui meu şi a înregistrat pe peliculă sinceritatea zîmbetului lui. Ziariştilor locali li s-au adăugat cîţiva de la marile cotidiene. Blitz-urile scăpărau. Au fost împărţite microfoane pentru a fi prins orice cuvînt rostit şi, jucîndu-mi rolul, am zîmbit pur şi simplu tot timpul şi am fost teribil de drăguţ cu toată lumea, îndreptînd orice întrebare către părintele meu.

Crystal, încercînd să-şi continue treaba, dar fiind nevoită să se agaţe practic de biroul ei pentru a nu fi măturată de val, a remarcat sarcastică faţă de mine că n-ar fi fost agitaţie mai mare nici dacă George Juliard ar fi fost ucis.

— Noroc că n-a fost, am zis, trăgîndu-mi scaunul lîngă al ei ca să fim amîndoi ancoraţi.

— Nu zgomotul împuşcăturii l-a făcut să se împiedice? m-a întrebat ea.

— Nu. Întîi s-a împiedicat.

— De ce eşti atît de sigur?

— Pentru că, atunci cînd se trage un glonţ de mare viteză,

zgomotul împuşcăturii ajunge la tine în urma glonţului.

Mă privea nevenindu-i să creadă.

— Am învăţat asta la lecţiile de fizică, i-am spus.

Se uită insistent la faţa mea fără fir de barbă.

— Cîţi ani ai? mă întrebă în cele din urmă.

— 17.

— Nici măcar nu poţi să votezi!

— De fapt nici nu vreau.

Se uită peste birou, vizavi de noi, unde, cu graţie şi modestie, tatăl meu îşi făcea aliaţi în rîndurile mass-media.

— Am cunoscut destul de mulţi politicieni, a spus ea. Tatăl tău este diferit.

— În ce fel?

— Nu-i simţi puterea? Poate că tu nu poţi, pentru că eşti fiul lui. Eşti prea apropiat de el.

— Ba i-o simt uneori. *Puterea lui mă uluieşte* – ar fi trebuit să-i răspund de fapt.

— Uite, nu mai departe decît noaptea trecută, continuă Crystal. Eram acolo, în sală, am stat în spate. A trezit la viaţă toată sala. Este un orator înnăscut. Vreau să spun că mie, care lucrez aici, şi mi-a luat-o pulsul razna. Bietul Dennis Nagle a fost el un om drăguţ, destul de capabil, la modul discret, dar el n-ar fi putut niciodată să facă o mulţime să-l aclame şi să bată din picioare, aşa cum s-a întîmplat aseară.

— Dar Orinda? am întrebat-o eu.

— Nu, ea nu-i poate face pe oameni să rîdă. Dar să n-o judeci după ce s-a întîmplat aseară. A făcut o treabă bună în circumscripţie. A fost întotdeauna alături de Dennis. Suferă foarte mult că nu a fost desemnată să-i urmeze lui, pentru că, pînă nu a apărut tatăl tău, care a fermecat comitetul de desemnare, ea nu a

avut rival.

— De fapt, dacă *cineva* ar avea un motiv să-l înlăture pe tatăl meu, ea ar fi aceea.

— Oh, dar n-ar face aşa ceva! Crystal era sincer consternată. Uneori poate fi o dulceaţă, ştii. Mervyn *o iubeşte.* Este foarte dezamăgit că nu lucrează pentru alegerea ei. De-abia aştepta lucrul ăsta.

Prima impresie, aceea de rigiditate, pe care mi-o făcusem despre Crystal era adevărată numai în ce priveşte înfăţişarea exterioară. Era mai bună şi mai răbdătoare decît părea.

M-am întrebat dacă nu cumva la un moment dat a suferit de anorexie; am cunoscut fete anorexice în liceu. Uneia îi căzuseră dinţii.

Dinţii lui Crystal erau egali şi albi, deşi rareori vizibili, asta datorită seriozităţii cu care privea viaţa. Mi-am zis că trebuie să aibă vreo 25-26 de ani şi că nu prea a avut de ce să zîmbească în viaţa ei.

A apărut lîngă mine Mervyn Teck spunîndu-mi că este timpul să-l duc pe tata către îndatoririle zilei respective, în oraşul Quindle.

Circumscripţia era mare, acoperind o zonă cu pungi separate de comunităţi concentrate. Mervyn mi-a dat o hartă a drumurilor pe care erau marcate destinaţiile, dar s-a uitat la mine cu îndoială.

— Eşti sigur că te pricepi destul de bine?

— Da, i-am răspuns cu mai multă convingere decît aveam în realitate.

— Un incident de genul celui de aseară este un dar trimis de Dumnezeu, continuă el. Dar şi un accident de maşină, ar fi prea mult. Nu ne dorim nimic de genul ăsta.

— Nu.

Vizavi, peste birou, tatăl meu ridică cheile de la Range Rover, arătîndu-mi-le. M-am dus şi le-am luat, iar el, cu ajutorul unui

baston, s-a desprins din mijlocul doritorilor de bine (poliţia şi mass-media plecaseră demult) şi a ieşit şchiopătînd din birou, îndreptîndu-se spre parcare.

Mulţimea atrage mulţime. Şi afară, lîngă uşa din spate, era un grup de oameni care a bătut din palme şi i-a zîmbit tatălui meu, şi i-a făcut semne de victorie cu degetele. M-am uitat după Range Rover, să văd unde-l parcasem aseară, cînd sosisem de la Brighton, iar tata mi-a cerut să-l aduc acolo ca să nu fie nevoit să meargă – aşa, chinuit – atît de mult.

Am pornit spre vehiculul bătător la ochi şi m-am oprit lîngă el, cu cheile în mînă. Ghirlandele aurii pictate pe cele două părţi străluceau în lumina soarelui; şi după cîteva secunde, m-am întors înapoi la tatăl meu.

— Care-i problema? mă întrebă aproape iritat. Nu poţi s-o conduci?

— Este asigurată pentru cazul în care este condusă de cineva de vîrsta mea?

— Da, fireşte. Dacă n-ar fi fost aşa, n-aş fi sugerat lucrul ăsta. Du-te şi adu-o aici, Ben.

M-am încruntat şi am intrat înapoi în birou, fără să ţin seama de nemulţumirea lui.

— Trebuia să fi plecat deja, a sărit Mervyn, la fel de impacientat. Ai spus că poţi să conduci maşina lui George. Am dat din cap că da.

— Dar m-aş simţi mai bine într-o maşină puţin mai mică. Aşa cum ai spus, nu vrem să aibă loc vreun accident. Ai o maşină mai mică? Pot să o împrumut pe a ta?

— Maşina mea nu este asigurată pentru şoferi sub 21 de ani, zise Mervyn cu evidentă enervare.

— A mea este, interveni Crystal. O conduce şi fratele meu de 19 ani. Dar nu este prea grozavă. Nu ca Range Rover-ul.

A scos cheile din poşetă şi a spus că o să o ducă acasă Mervyn, dacă nu ne întoarcem pînă la cinci şi jumătate, şi o să o aducă şi a doua zi dimineaţă la serviciu. I-am mulţumit cu un sărut stîngaci pe obraz şi, în timp ce Mervyn îşi exprima din nou dezaprobarea, am ieşit la tatăl meu.

— Mă dezamăgeşti, Ben, mi-a spus el după ce Mervyn i-a explicat totul. Ai face bine ca mîine să exersezi cu Range Rover-ul.

— O.K. Dar astăzi, acum, înainte să plecăm, vrei să aranjezi să vină vreun mecanic aici şi să se asigure că totul este în ordine cu ea?

— Fireşte că totul este în ordine cu maşina. Am condus la Brighton şi înapoi ieri, şi a mers perfect.

— Da, dar a stat afară în parcare toată noaptea. Este posibil ca noaptea trecută cineva să fi încercat să te împuşte. Dacă cineva a vîrît un cui sau două în cauciucurile Range Rover-ului? Sau poate orice altceva. Am încheiat pe un ton de autodezaprobare, ca şi cum aş fi considerat ideea de sabotaj o fantezie copilărească. Dar, după ce s-a gîndit puţin, tata i-a spus lui Mervyn:

— Am să mă duc cu maşina lui Crystal. Ben o să exerseze cu Range Rover-ul mîine. Iar între timp, Mervyn, pune să fie verificată maşina, vrei?

Mervyn îmi aruncă o privire acră, dar, în definitiv, el era cel care dorea cel mai mult să evit orice lucru de natură să poată fi etichetat drept accident; sau cel puţin aşa a spus.

Aşa că, în cutiuţa pe roţi a lui Crystal, l-am dus pe candidat la întîlnirile lui numeroase şi din nou l-am văzut şi l-am auzit cum trezeşte la viaţă un public alegător apatic, atrăgînd progresiv tot mai mulţi oameni, pe măsură ce vocea lui stîrnea rîsete şi aplauze. Auditoriul îl aproba din priviri şi-i punea întrebări, unele prieteneşti, unele ostile, toate primind răspunsuri chibzuite, frumos frazate.

Nu ştiam în ce măsură entuziasmul acestei zile urma să se soldeze cu prezenţa alegătorilor la urne şi un vot pozitiv, dar este suficient, m-a asigurat tatăl meu, dacă ei nu trec în tabăra opoziţiei şi nu-şi dau votul pentru Bethune.

Înghesuisem în maşina lui Crystal o invenţie a tatălui meu, compusă în esenţă din două lăzi de lemn, de aceeaşi înălţime, dar una mai lată decît cealaltă, care – puse una peste alta – formau o tribună improvizată, astfel încît oratorul să se afle deasupra ascultătorilor săi; absolut suficientă pentru ca el să fie bine auzit, dar nu prea înaltă ca să nu reprezinte o ameninţare psihologică.

Am asamblat „tribuna" respectivă în trei locuri, în punctele principale ale oraşului, şi de fiecare dată s-au adunat oameni – curioşi sau anti, sau neutri.

Şi de fiecare dată, în timp ce o demontam sau o asamblam, sau o puneam la loc în maşină, oamenii se adunau în jurul meu punîndu-mi întrebări (în majoritate) prietenoase.

— Eşti şoferul lui?

— Da.

— Este atît de inteligent pe cît pare?

— Mai mult!

— Ce crede despre învăţămînt?

— Este în favoarea lui, am spus zîmbind; şi ştiam eu de ce!

— Bine, dar...

— Nu pot să răspund în locul lui. Vă rog să-l întrebaţi pe el.

S-au repezit şi l-au întrebat, şi au primit răspunsuri corecte, exacte din punct de vedere politic, şi anume că învăţămîntul nu va putea fi înfăptuit niciodată aşa cum trebuie fără o importantă majorare a taxelor. Învăţam realităţile economice la fel de repede pe cît asimilasem ecuaţiile de gradul al doilea!

Apariţia tatălui meu în Quindle fusese precedată de o serioasă

publicitate prin postere lipite în tot oraşul. Voluntarii le distribuiseră şi tot voluntarii au fost cei care ne-au întîmpinat şi ne-au escortat pretutindeni, feţele lor strălucind de dăruire.

În ce priveşte dăruirea şi angajamentul meu personal, lucru pe care-l descoperisem deja, ele erau faţă de tatăl meu, nu faţă de partid sau de convingerile acestuia.

Părerile mele particulare, dacă aveam vreuna, erau că există idei bune pretutindeni în jur şi ele nu sînt apanajul numai al vreunui purtător de rozetă.

Şi, fireşte, ceea ce însemna pentru mine idei bune erau pentru alţii erori detestabile. N-am îmbrăţişat nici un singur program în ansamblul lui, iar cei care nu pun pasiune în convingerile lor, cei care îşi schimbă opinia după cum bate vîntul, cei care se simt vag nemulţumiţi – aceştia sînt întotdeauna cei care înclină balanţa în favoarea unei părţi sau a alteia. Alegătorii care plutesc, care merg înainte şi înapoi duşi de val, aceştia au fost ţinta tatălui meu.

Quindle, la fel ca şi Hoopwestern, se dezvoltase ca răspuns la industriile create pe terenurile din jur; de data aceasta nu fabrici de becuri, ci de mobilă şi vopsea.

S-a practicat ca atare o îndelungată politică de plombe – s-a clădit un mare număr de căsuţe pe fiecare locşor liber. Oraşul care a rezultat a forţat cordonul verde care-l înconjura şi acum suferea de gîtuiri pe scară largă ale traficului interior.

Lucrul era în favoarea oratorilor de la tribunele improvizate; în arşiţa verii, maşinile se tîrau cu geamurile lăsate, receptînd mesajul.

Printre noianul de postere *„VOTAŢI-L PE JULIARD"* erau şi unele pentru Titmuss şi Whistle, şi, fireşte, multe anunţînd că *„BETHUNE ESTE MAI BUN. DAŢI-I LUI X-UL VOSTRU"*. Afişele lui Bethune erau mîzgălite şi rupte, iar asta nu numai pentru că trecuseră trei zile de cînd îşi terminase turneul prin inima oraşului

Quindle, dar şi din cauza săptămînalului local *„Quindle Diary”*; acesta a publicat, pe pagina întîi, un articol despre Bethune, în care, printre altele, scria:

„Ne dorim oare, ca reprezentant al nostru la Westminster, un bărbat adulter care pretinde că susţine valorile familiei, cărora ziarul de faţă, din acest tînăr oraş, le este dedicat? Putem să credem promisiunile cuiva care nu-şi poate asuma jurămîntul solemn?”

Am citit articolul pînă la capăt (mi-l strecurase sub braţ unul dintre voluntari şi cine n-ar fi citit măcar pagina întîi) şi am găsit tonul insuportabil de pompos, dar m-am gîndit că nu dă deloc bine pentru tabăra lui Bethune.

În fiecare dintre cele trei locuri unde am montat tribuna improvizată, tatăl meu a fost bombardat de cereri de a condamna cel puţin ipocrizia lui Bethune şi de fiecare dată el a evitat cu grijă să cadă în capcană şi l-a atacat pe Bethune şi partidul acestuia numai pentru scopurile şi metodele lor politice.

Reţinerea sa nu a fost deloc pe placul propriei armate de voluntari.

— George l-ar putea demola pe Bethune numai dacă scoate securea atacîndu-i reputaţia, s-a plîns unul dintre ei. De ce n-o face?

— Nu crede în asta, i-am spus eu.

— Trebuie să foloseşti aşii care ţi se dau.

— Nu cinci aşi, am zis eu.

— Poftim?

— Ar considera-o trădare.

Voluntarul a ridicat ochii spre cer, dar a schimbat subiectul.

— Îl vezi pe omul acela subţire, care stă lîngă tatăl tău şi scrie ceva într-un carneţel?

— Cel în costum roz de jogging şi cu caschetă de baseball dată pe spate?

— Da, da, ăla. Îl cheamă Usher Rudd. Scrie pentru, *„Hoopwestern Gazette"*, iar articolele lui sînt preluate şi în *„Quindle Diary"*. El a scris atacurile alea la persoana lui Bethune. Se ţine scai de Bethune chiar din clipa în care partidul lui l-a desemnat candidat. Rudd e un mare profesionist cînd este vorba să scormonească în noroi. Să nu ai niciodată, dar *niciodată,* încredere în el.

— Tatăl meu ştie cine este? am întrebat îngrijorat.

— I-am spus lui George că Usher Rudd o să apară iarăşi, dar niciodată nu arată la fel. Salopeta aia roz şi cascheta de baseball sînt noi.

— Usher Rudd este un nume neobişnuit.

— Este de fapt Bobby Rudd, o permanentă ameninţare. Mama lui a fost Gracie Usher înainte să se căsătorească cu un Rudd. Familia Rudd are un lanţ de garaje unde repară, de la biciclete pînă la combine, dar reparaţia maşinilor nu este pe gustul tînărului Bobby. Îşi zice ziarist de anchete. Dar, după părerea mea, este mai degrabă unul care scormoneşte în noroi, căutînd scandaluri cu lumînarea.

— A fost aseară la dineu? am întrebat timid.

— Manifestarea aia grozavă de la „Dragonul Adormit"? A fost, categoric. Era furios că împuşcătura şi tot ce s-a întîmplat au avut loc prea tîrziu ca să apară în *„Gazette"* de azi. *„Gazette"* nu are decît 24 de pagini, în cea mai mare parte reclame, rezultate sportive, ştiri locale şi reluări ale evenimentelor internaţionale. Toată lumea o cumpără pentru mizeriile scrise de Rudd. De mic a fost un băgăreţ; îşi lipea nasul de geamurile oamenilor, iar timpul nu l-a dat deloc pe brazdă. Dacă vrei să faci sex cu vicarul, să n-o faci în Quindle.

— Mulţumesc pentru sfat, i-am răspuns sec.

A izbucnit în rîs.

— Fereşte-te de Bobby Rudd, asta-i tot.

Văzînd mulţimea aceea care îl asculta pe electrizantul meu tată urmărindu-l cu ochi devoratori, am pornit încet ca să-i apăr spatele; eram un prost gardian pentru părintele meu, mi-am zis condamnîndu-mă singur, dacă-l lăsam descoperit, vulnerabil altor gloanţe sau mai ştiu eu la ce.

Am făcut tot posibilul ca să par că nu urmăresc nici un fel de scop, dar a fost evident că n-am reuşit să transmit acest mesaj cînd l-am văzut pe Usher Rudd venind, tot ca din întîmplare, să stea lîngă mine.

— Bună, mi se adresă el. Unde este maşina de luptă a lui Juliard?

— Am venit cu o alta, i-am răspuns încurcat.

— Sînt Usher Rudd.

Accentul era din vechiul Dorset, maniera – siguranţă de sine spre aroganţă. Avea nişte ochi albaştri şterşi, gene de culoarea nisipului şi o piele uscată, plină de pistrui; băieţelul-pacoste care spiona prin ferestre era încă foarte aproape de suprafaţă, ceea ce m-a făcut să mă simt şi eu o dată mai mare decît anii pe care-i aveam.

— Cum te cheamă? m-a întrebat văzînd că nu-i dau nici un răspuns.

— Benedict, i-am spus.

— Ben, Ben Juliard, a spus foarte clar, recunoscîndu-mă.

— Aşa este.

— Cîţi ani ai?

Era brutal, ca şi cum avea dreptul la informaţie.

—17, i-am răspuns fără să mă supăr. Tu cîţi ani ai?

— Asta nu-i treaba ta.

L-am privit cu o perplexitate care cel puţin pe jumătate era reală. De ce crede că poate să pună întrebări la care el însuşi nu dă

răspunsuri? Mai aveam multe de învăţat, aşa cum a spus tatăl meu, dar instinctiv nu l-am plăcut.

În spatele meu, nu departe, tata răspundea la întrebări care se cuveneau să-i fie puse: care este poziţia lui în problema învăţământului, a politicii externe, a taxelor, în ce priveşte regatul dezunit şi incapacitatea episcopilor de a impune cele zece porunci? „Păcatul ar trebui modernizat?" răcni cineva. Moise este demodat.

— N-ai decît să-l scoţi la pensie pe Moise dacă-ţi face plăcere ca vecinul să rîvnească la boul tău şi la măgarul tău, şi să-ţi ia soţia, şi să-ţi cosească fîneţele...

Sfîrşitul frazei s-a pierdut în hohote de rîs şi în aclamaţii, iar în următoarele 15 minute le-a oferit tot felul de delicateţuri politice, dînd un spectacol – fără microfon sau reflectoare – pe care n-or să-l uite niciodată. Toată viaţa oamenii îmi vor spune „L-am auzit pe tatăl tău vorbind în Quindle", ca şi cum ar fi fost o revelaţie în existenţa lor; şi, în esenţă, nu a contat ceea ce a spus, ci modul în care a prezentat lucrurile – sincer, vesel, cu vigoare.

Pe aplauzele din final, Usher Rudd mă întrebă:

— Ziua ta de naştere?

— Poftim?

— Ziua ta de naştere?

— Da, am zis eu.

— Da, ce?

— Da, am o zi de naştere.

M-a crezut confuz.

— Care este numele mamei tale? mă întrebă din nou.

— Sarah.

— Ultimul ei nume?

— Da. Este moartă.

Expresia i s-a schimbat. Privirea îi deveni gînditoare şi îşi aruncă

ochii spre *„Quindle Diary"* pe care-l ţineam rulat în mînă. Am văzut că a înţeles de unde vine neghiobia răspunsurilor mele.

— Bethune merită asta, a spus aspru.

— Eu nu ştiu nimic despre el.

— Atunci citeşte articolul meu.

— Chiar şi aşa...

— Toată lumea are secrete, declară el cu plăcere. Eu nu fac altceva decît să le descopăr. Îmi place să fac asta. Iar ei nu au decît ce merită.

— Publicul are dreptul să ştie? l-am întrebat.

— Fireşte că da. Dacă cineva e hotărît să ajungă în Parlament ca să ne facă legile şi să ne conducă vieţile, atunci opinia publică ar trebui să cunoască şi latura murdară a individului, nu?

— Nu m-am gîndit la asta.

— Dacă bătrînul George ascunde secrete murdare, am să le descopăr eu. Cum o cheamă pe mama ta?

— Sarah. Este moartă. Îmi aruncă o privire contrariată. Uite ce este, am continuat eu cu blîndeţe, sînt sigur că faci o treabă bună de detectiv. Numele mamei mele a fost Sarah Juliard. Căsătorită. A murit. Îmi pare rău de asta.

— Am să descopăr eu! spuse ameninţător.

— Eşti invitatul meu.

Tata s-a eliberat de alegătorii atît de dornici să vorbească cu el şi s-a întors spre mine să-mi spună că este gata să mergem la prînz – o întrunire a voluntarilor într-un birt.

— El este Usher Rudd, i-am spus arătînd spre ocupantul costumului roz de jogging, al adidaşilor dătători de energie şi al caschetei de baseball.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, a spus tatăl meu, gata automat să strîngă mîini. Lucrezi pentru partid, ăăă... Usher?

— Scrie pentru ziare, i-am zis. Am derulat *„Quindle Diary"* ca să poată vedea pagina întîi. El a scris asta, şi i-am arătat cu degetul articolul. Vrea să-i spun numele mamei.

Ajunsesem să-mi cunosc tatăl. Cu 24 de ore în urmă nu mi-aş fi dat seama că o uşoară încordare a muşchilor şi o secundă de tăcere însemnau o evaluare ameţitor de rapidă a faptelor nesalutare. Nu numai puternic, dar şi înspăimîntător de rapid; nu numai analitic, dar şi calcularea pe loc a consecinţelor de sub linie. Aşa creier, mai zic şi eu!

Îi zîmbi politicos lui Usher Rudd.

— Pe soţia mea a chemat-o Sarah. Din nefericire, a murit.

— Din ce cauză?

Usher Rudd, deconcertat de sinceritatea plăcută a tatălui meu, era de o mojicie agresivă.

— Asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Tata a rămas civilizat. Hai să mergem, Ben, altfel întîrziem.

Ne-am îndepărtat şi am făcut trei paşi, iar, în clipa aceea, Bobby Usher Rudd, ocolindu-ne în pantofii lui de sport, s-a oprit în faţa noastră barîndu-ne calea. Şi cu o voce subţire, răutăcioasă şi triumfătoare, a spus:

— Am să fac în aşa fel, încît numirea de candidat să-ţi fie respinsă. Orinda Nagle va reintra în drepturile ei.

— Ah! Tatăl meu învălui toată înţelegerea din lume într-o singură silabă. Deci îl întinezi pe Paul Bethune ca să-i pregăteşti ei terenul, nu?

— Face cît zece ca tine!

Usher Rudd era furios.

— Este o femeie norocoasă că are atît de mulţi fani.

— Ai să pierzi! Usher Rudd aproape că dansa de furie. Este ca şi cîştigătoare.

— Ei bine...

Tatăl meu îl ocoli, iar eu în urma lui. Usher Rudd, rămas în spate, răcni întrebarea pe care eu n-aş fi îndrăznit niciodată să o pun, dar al cărei răspuns ardeam de nerăbdare să-l cunosc.

— Dacă soţia ta a murit demult, cum te descurci cu sexul?

Tatăl meu a auzit cu siguranţă, dar nu am sesizat nici măcar o singură ezitare în mersul său. Am îndrăznit să arunc o scurtă privire spre faţa lui, dar n-am aflat nimic; nu arăta nici un fel de stînjeneală sau îngrijorare, numai – dacă era ceva – un surîs amuzat.

Prînzul a fost liniştit, voluntarii fiind toţi obosiţi în urma popasurilor pentru cuvîntări din cursul dimineţii. După-amiază am vizitat o fabrică de mobilă şi apoi una de vopsele, unde candidatul (sprijinindu-se de bastonul său) a ascultat cu atenţie problemele locale şi a promis remedii dacă va fi ales.

A strîns nenumărate mîini, a semnat nenumărate autografe şi a lăsat în urmă o atmosferă de speranţă. Cînd Mervyn Teck făcuse toate aceste planuri de campanie, se aştepta ca Orinda să fie cea care să-i farmece pe muncitorii în lemn şi pe cei care mixau culorile, iar în unele părţi ale fabricilor s-a manifestat rezistenţă faţă de cel considerat drept uzurpator.

Tatăl meu a descurajat criticile, elogiind-o mult pe Orinda, dar fără a se scuza pentru că a fost ales în locul ei.

— Un politician înnăscut, mi-a şoptit la ureche una din doamnele care lucrau ca voluntare. După felul în care merg lucrurile, am fi pierdut acest loc cu Orinda, deşi ea nu crede asta, fireşte. Cu tatăl tău, avem o şansă mai bună, dar alegătorii sînt imprevizibili şi adesea pot fi de-a dreptul răzbunători, iar ei votează în principal pentru partid, nu pentru persoană; acuzaţiile care i s-au adus lui Paul Bethune nu-l vor afecta prea mult pe acesta, mai ales în rîndul alegătorilor bărbaţi, care, în particular, nu consideră

adulterul mare scofală, gîndindu-se – „norocosul de el”. Şi ai crede că femeile nu ar vota în favoarea bărbaţilor adulteri, dar, ei bine, votează.

— Usher Rudd are puterea de a influenţa trecerea voturilor de la unii la alţii?

— Nu atît pe cît crede el, gură rea ce e. Localnicii nu îi acordă prea multă atenţie, cît mahării de la Westminster. Tuturora le este o teamă teribilă să nu le scormonească în trecut şi, cu cît urcă mai sus, cu atît îl urăsc mai mult. N-ai remarcat că atunci cînd se alege praful de reputaţia unui parlamentar, cel care îl dezavuează cel mai rapid este propriul partid?

Răspunsul corect era nu, nu am remarcat, pentru că nu m-a interesat.

Pe drumul de întoarcere spre Hoopwestern l-am întrebat pe tata ce crede despre Usher Rudd, dar el a căscat, a spus că e epuizat şi că-l doare glezna, şi a adormit pe loc. Am condus cu grijă, fără să simt încă intuitiv traficul, şi l-am trezit pe candidat din cauza unei opriri bruşte la un semafor pe roşu, într-o intersecţie.

— Usher Rudd, zise el fără nici un fel de introducere, ca şi cum n-ar fi trecut 20 de minute între întrebare şi răspuns, îşi va arde degetele cu legea respectării intimităţii.

— N-am ştiut că există legi privind respectarea intimităţii.

— Or să existe.

— Oh!

— Usher Rudd are părul roşu sub cascheta aia de baseball.

— De unde ştii?

— A venit la întrunirea care a avut loc după dineul de aseară. Mi l-a arătat Polly. Era îmbrăcat în negru. Nu l-ai văzut?

— Nu mi-l amintesc.

— Află dacă ştie să tragă cu arma.

Am deschis gura să zic „Cum?" sau „Prin ce minune?", dar m-am gîndit mai bine şi am renunţat. Tata se uită la mine pe furiş şi l-am simţit că zîmbeşte.

— Nu cred că a fost el, am spus.

— De ce nu?

— Gloanţele lui preferate sînt cernelurile acide.

— Eşti sigur că vrei să fii matematician? De ce nu încerci să scrii?

— Vreau să fiu jocheu. La fel de bine aş putea să merg pe lună!

— Universitatea *Exeter* trebuie să ştie unde ţi-ai petrecut anul liber înainte să te primească aşa cum se cuvine. Asta înseamnă că ai să mergi acolo nu în octombrie anul acesta, ci anul viitor. Nu sînt deosebit de entuziasmaţi de curse.

— Şi la *Exeter* se organizează curse.

— Ştii al naibii de bine ce vor.

— Nu-mi place politica. Schimbare de subiect.

— Politica este pentru lume ceea ce este uleiul pentru motor.

— Adică... lumea nu merge fără ulei?

— Cînd politica se gripează, atunci este război, îmi spuse dînd din cap.

— Tată...

— *Tati.*

— Nu. Tată. De ce vrei să fii politician?

După o scurtă tăcere îmi spuse:

— *Sînt* politician. Asta este!

— Dar niciodată n-ai... Vreau să spun...

— Că pînă acum n-am făcut niciodată nici o mişcare? Să nu crezi că nu m-am gîndit la asta. Am ştiut încă de cînd eram de vîrsta ta sau chiar mai tînăr că într-o zi voi încerca să intru în Parlament. Dar aveam nevoie de o bază solidă. Trebuia să-mi dovedesc mie însumi

că pot să fac bani. Trebuia să înţeleg partea economică. Apoi a venit o vreme, nu cu mult în urmă, cînd mi-am spus – „acum ori niciodată". Aşa că este acum.

A fost cea mai lungă declaraţie despre el însuşi făcută vreodată în prezenţa mea şi a simplificat pentru mine o dorinţă care a necesitat timp pentru a se coace şi care a ajuns la maturitate deplină la „Dragonul Adormit". Acum „dragonul" Juliard se trezise şi răgea, pornind în căutarea prăzii spre Downing Street nr. 10.

Tot gîndindu-mă la el, am greşit drumul spre casă. Nu a făcut nici un comentariu sarcastic cînd am oprit, am consultat harta, am descoperit unde greşisem şi, în cele din urmă, am ajuns în parcarea din Hoopwestern dintr-o direcţie cu totul neaşteptată; fie şi numai pentru această îngăduinţă l-aş fi slujit precum feudalii pe cavaleri!

Ce demodaţi pot fi unii!

Era trecut bine de ora şase cînd am ajuns în parcare şi, în consecinţă, era aproape goală. Toate magazinele din jur închiseseră.

Cînd am oprit, soarele de după-amiază tîrzie începuse să-şi piardă strălucirea, devenind de un auriu moale.

În birou erau aprinse cîteva lumini slabe, dar nu era nimeni. Am descuiat uşa şi pe biroul lui Mervyn Teck am găsit un bilet pus cît mai la vedere.

„Range Rover-ul este în atelierul de reparaţii al lui Rudd. I-au făcut o verificare generală şi nu au găsit nimic în neregulă".

CAPITOLUL 4

Mă aşteptam ca toată energia nervoasă a performanţei desfăşurate pe parcursul unei întregi zile în Quindle să fie recompensată pentru tatăl meu printr-o seară de odihnă, dar

de-abia începusem să mă dumiresc în privinţa rezistenţei cerute unui potenţial funcţionar care-şi pune forţele la dispoziţia serviciului public.

Departe de o seară liniştită pentru reîncărcarea bateriilor, urma să participe la un alt maraton al strîngerilor de mîini şi a zîmbetelor, de data asta nu în splendoarea candelabrelor din sala multifuncţională a „Dragonului Adormit", ci într-o şcoală.

Pereţii erau acoperiţi de jur împrejur de încercările artistice ale copiilor într-ale picturii – cele mai multe prezentînd siluete fragile cu capete mari şi păr ţepos, ce se ridica direct din scăfîrlie precum şerpii Meduzei.

Din loc în loc dădeai cu ochii de diverse plăcuţe cu mesaje simple de genul *„Nu alerga"* sau *„Ridică mîna"*.

De pretutindeni ochiul îţi era bombardat pînă la saturaţie de culorile primare şi nu puteam să cred că şi educaţia mea trecuse printr-o fază similară; cu toate acestea, lucrurile au fost la fel şi în ceea ce mă priveşte.

Altă lume, rămasă demult în urmă!

Erau frumos aranjate cîteva rînduri de scaune pliante, care, pe zi ce trecea, îmi deveneau tot mai familiare, precum şi o platformă improvizată, de data asta avînd şi microfon, care scheuna ori de cîte ori era încercat – şi mai făcea lucrul ăsta şi cînd îl închideai sau îl deschideai.

Tuburi fluorescente aruncau o lumină alb-verzuie care nu flata deloc, iar numărul lor nu era cîtuşi de puţin suficient pentru a mai înviora starea de spirit, aproape de punctul zero. Iar încăperea atît de puţin ispititoare atrăsese un auditoriu pe care-l puteai număra practic pe degetele de la mîini şi de la picioare, deşi nici pe departe nu erai nevoit să le foloseşti pe toate.

Mervyn Teck ne-a întîmpinat pe treptele de la intrare uitîndu-se

la ceas, dar, din fericire, am ajuns la timp, exact în minutul anunţat în afişele pentru reclamă.

Pe masa de pe podium, alături de microfonul atît de temperamental, se afla un ciocănel de lemn, destinat să-i aducă pe participanţi la ordine, şi două platouri mari cu sandvişuri, bine acoperite cu peliculă adezivă. Două sau trei zeloase doamne voluntare s-au repezit să-l copleşească pe candidat cu bunăvoinţă.

Dar era clar, la zece minute după timpul destinat începerii manifestării, că apatia şi nu entuziasmul va domina seara.

Mă aşteptam ca tatăl meu să se simtă stînjenit de numărul mic al asistenţei şi să se grăbească pentru a depăşi cît mai repede aceste momente neplăcute; dar nu, el glumi pe seama acestui fapt, abandonă microfonul şi, aşezîndu-se pe marginea podiumului, îi invită pe cei cîţiva participanţi la întrunire, răspîndiţi ici şi colo, să vină în faţă, în primele rînduri, pentru ca întîlnirea să fie mai coerentă.

Magia a avut efect. Toată lumea a venit în faţă. Le-a vorbit cu familiaritate, ca şi cum s-ar fi adresat unei camere pline cu prieteni, şi l-am urmărit transformînd un adevărat dezastru într-un exerciţiu util în domeniul relaţiilor cu publicul.

Cînd, în sfîrşit, sandvişurile au fost eliberate din strînsoarea peliculei adezive, pînă şi cei cîţiva care veniseră să creeze frontul opoziţiei fuseseră îmblînziţi, fiind reduşi la tăcere.

Mervyn Teck părea gînditor şi nemulţumit.

— S-a întîmplat ceva? l-am întrebat.

— Orinda ar fi atras mult mai multă lume, îmi răspunse acru. La ea sala ar fi fost plină. Cei de aici o iubesc; la fiecare sfîrşit de an oferă premii copiilor. Ea însăşi le cumpără.

— Sînt sigur că va continua să facă lucrul ăsta.

Am spus-o fără ironie, dar Mervyn Teck mi-a aruncat o privire

plină de aversiune şi s-a depărtat. Una dintre doamnele voluntare mi-a spus cu multă dulceaţă în glas că întîlnirea a fost organizată în acelaşi timp în care la televizor se dă cel mai vizionat şi îndrăgit serial, şi că pînă şi birturile şi cîrciumile au de suferit în serile de marţi din această cauză.

— Mîine o să fie altfel, a spus ea. Mîine, primăria va fi plină pînă la refuz.

— Ăăă... ce se întîmplă mîine, la primărie?

— Dar eşti fiul lui, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Bine, bine, nu ştii că mîine seară are loc confruntarea dintre tatăl tău şi Paul Bethune? Am clătinat din cap că nu. O să iasă scîntei, continuă ea fericită. N-aş pierde-o pentru nimic în lume.

Cînd l-am întrebat despre asta, la întoarcerea în centrul Hoopwestern-ului, tatăl meu a părut la fel de încîntat.

— Sper să aibă mai mult sens decît a avut acest adevărat fiasco din seara asta, am spus eu.

— Fiecare vot contează, m-a corectat tata. Dacă am cîştigat măcar cîteva în seara asta, atunci este perfect. Trebuie să-i atragi de partea ta pe cei care ezită, iar aceştia trebuie convinşi unul cîte unul.

— Mi-e foame, am spus trecînd pe lîngă un restaurant puternic luminat, care vindea pentru acasă, aşa că am dat înapoi şi am cumpărat aripioare de pui cu banane şi şuncă, şi, pînă şi în locul ăsta, tatăl meu, care a fost recunoscut, a avut o discuţie politică amicală cu tipul care făcea cartofi prăjiţi.

Dimineaţă devreme m-am dus şi am cumpărat *„Gazette”*. Paul Bethune şi adulterul lui umpleau paginile patru şi cinci (cu fotografii), iar principalul subiect al paginii întîi avea ca titlu mare *„JULIARD ÎMPUŞCAT?”*

În coloanele de sub titlu scria *„Da”* (martori oculari) şi *„Nu”* (nu a fost rănit). Declaraţiile de la poliţie nu spuneau nimic în plus (N-au putut găsi nici o armă).

Declaraţiile celor care fuseseră de faţă, ca aceea a expertului în arme de foc, plin de importanţă, spuneau că în mod categoric Juliard a fost obiectul unei tentative de asasinat. El aşa crede şi el are întotdeauna dreptate.

Teoria în consens a ziariştilor (inclusiv a lui Usher Rudd) era că resentimentul faţă de Juliard este foarte puternic în tabăra Orindei Nagle.

Şeful rubricii scria că niciodată nu a avut loc un asasinat politic la un nivel atît de jos. La nivel de lideri mondiali – poate. Dar la nivel de candidaţi locali nealeşi încă – niciodată!

Am pornit prin oraş ajungînd la drumul de centură în căutarea *„Atelierului de reparaţii Rudd”* şi am constatat că deschisese deja.

Aveau un atelier mare, acoperit, şi o curte şi mai mare, înconjurată cu gard de sîrmă, unde se aflau în neorînduială maşini reparate sau care îşi aşteptau rîndul.

Range Rover-ul era parcat în această curte, picturile lui metalice strălucind deja în bătaia soarelui.

Am cerut să vorbesc cu directorul şi am fost dus la el; îl chema Basil Rudd. Subţire, cu părul roşu, pistruiat şi plin de energie. Asemănarea lui cu Usher Rudd te făcea să te gîndeşti la posibilitatea unor gemeni.

— Să nu mă întrebi pe mine, mi-a zis cu ochii la ziarul pe care-l ţineam în mînă. Este vărul meu. Îl reneg, iar dacă ai de gînd să-i arzi cîţiva pumni să ştii că ţi-ai greşit omul.

— Nu, de fapt am venit să iau Range Rover-ul. Este al tatălui meu.

— Da? Şi clipi. Îmi trebuie o dovadă de identitate.

I-am arătat o scrisoare în care eram autorizat să-l iau, semnată de tatăl meu, precum şi permisul de conducere.

— Corect. A deschis un sertar, a scos un inel cu două chei şi mi le-a întins. Să nu uiţi să deconectezi alarma. Am să trimit nota de plată domnului Juliard, la sediul partidului. O.K.?

— Da, mulţumesc. S-a constatat ceva în neregulă?

Tipul ridică din umeri:

— Dacă a fost ceva, acum sigur că nu mai este. Consultă un registru de lucru. Ulei schimbat. Verificare generală. Asta-i tot.

— Credeţi că aş putea să stau de vorbă cu cel care a făcut treaba?

— Pentru ce?

— Păi... trebuie să-l duc pe tata cu maşina asta la întîlnirile electorale pe care o să le aibă pe aici şi n-am mai condus-o niciodată pînă acum... Mă gîndeam că ar putea să-mi vîndă cîteva ponturi despre motor... ca să nu-l încing tîrîndu-mă din uşă în uşă.

Basil a ridicat din nou din umeri.

— Întreabă de Terry. El s-a ocupat de maşină.

I-am mulţumit şi l-am căutat pe Terry, care mi-a creat impresii instantanee: mare; chel, burtos. Negru de sus pînă jos, pătat de grăsime din cauza muncii. Şi el şi-a aruncat ochii spre ziarul din mîna mea. Şi mi s-a adresat plin de venin, cu o voce puternică, de Dorset:

— Să nu-mi vorbeşti mie de nenorocitul ăla de Bobby Rudd.

Nu aveam nici o intenţie să o fac, dar l-am întrebat de ce nu.

— Ascultă, ce faci în pat cu nevasta, cu una din invenţiile alea drăceşti pe care le ascunde nu ştiu pe unde şi, pînă te trezeşti, las' că spune tot despre sex, dar mai tipăreşte şi ce ai zis despre şef, că şi-a vîrît mîna pe sub fusta unei cliente, care şi-a adus maşina pentru a 20-a oară ca să fie verificată, deşi era clar de prima dată ce are. A făcut să fiu concediat, asta a făcut Bobby.

— Dar văd că eşti încă aici.

— Îhî, vezi, m-a luat Basil pentru că-l detestă pe Bobby, care-i vărul lui, înţelegi. În Quindle am fost concediat de tatăl lui Bobby, adică de unchiul lui Basil, care umblă pe jumătate beat tot timpul... S-a oprit brusc. Dacă n-ai venit să te plîngi de nenorocitul ăla de Bobby Usher Rudd, atunci ce doreşti, băiete?

— Ăăăă... păi... dumneavoastră v-aţi ocupat de Range Rover-ul tatălui meu. Ce a fost în neregulă la maşină?

— În afară de picturile ale neobişnuite? Se scărpină în cap. Corp străin în baia de ulei. Cred că asta ar putea fi. Nimic altceva. Am curăţat-o bine.

— Ce fel de corp străin?

— Nu prea ştiu, zise uitîndu-se la mine îndoit.

— Păi... hm, cum aţi ştiut că este acolo?

Mi-a răspuns pe îndelete, luînd-o de la începutul implicării sale în această treabă.

— Un tip de la sediul partidului vostru – a zis că-l cheamă Teck sau cam aşa ceva –, el i-a telefonat lui Basil şi i-a spus că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu un Range Rover, pe care-l au acolo, în parcare, şi să trimită imediat pe cineva să vadă despre ce-i vorba, aşa că m-am dus eu, iar acest domn Teck mi-a dat cheile şi motorul a pornit la prima atingere, dulce ca o melodie.

Mă uitam la el fără să scot nici un cuvînt.

— Păi, da, zise şi se scărpină din nou pe chelie. Tipul ăsta, Teck, a spus ceva despre cineva care ar fi încercat să tragă în bătrînul tău şi că să verific dacă nu s-a umblat la frînele maşinii sau altceva; aşa că am verificat totul şi n-am văzut să fie nimic în neregulă. Nici o bombă. Nimic de genul ăsta, dar oricum, tipul ăsta Teck, a spus să o aduc aici ca să-i fac o verificare completă, aşa că asta am făcut.

S-a oprit pentru efect. Atunci eu l-am întrebat îndatoritor:

— Ce aţi găsit?

— Vezi, păi este vorba despre ce n-am găsit!

— Aş dori să-mi explicaţi mai clar.

— Buşonul de la baia de ulei.

— Poftim?

— Mă apuc să schimb uleiul. Treabă de rutină. Instalez maşina pe rampa de control şi iau o cheie de piuliţe ca să desfac capacul băii de ulei, şi, ce să vezi, nici un capac! Nici un capac, îmi zic eu, dar ulei are, după cum îmi arată sonda. Normal. Plină. Atunci am pornit puţin motorul, iar ceasul de presiune a uleiului a indicat şi el normal, aşa cum s-a întîmplat şi pe drum, cînd am adus maşina aici, deci trebuie să aibă ulei, care circulă în jurul motorului, înţelegi? Atunci de ce, dacă lipseşte buşonul, nu s-a scurs uleiul?

— Ei bine, de ce?

— Pentru că ceva obtura orificiul de scurgere, de aia.

— O cîrpă? am sugerat eu. Vreo bucată de ţesătură?

— Nimic de genul ăsta, nu cred. Ceva mai dur. Oricum, am umblat puţin cu o sîrmă în gaura respectivă şi, indiferent ce o fi fost acolo, a fost împins în baie, iar uleiul s-a scurs normal. Nu un ulei murdar, să ştii. Nu trecuse mult timp de cînd fusese schimbat ultima dată.

— Deci buşonul sau indiferent ce o fi fost se află încă în baia de ulei?

— Aş zice că da, spuse el ridicînd din umeri. N-are ce rău să facă acolo. Orificiul de evacuare al băii nu este mai mare decît degetul mic de la mînă. Şi ridică, spre exemplificare, mîna, toată plină de ulei. Nu era un buşon mare, înţelegi?

— Hm. Ezitam, l-aţi spus lui Basil Rudd despre asta?

— Plecase acasă cînd am dus foaia de reparaţii în biroul lui, şi nici nu i-am dat prea mare importanţă. Am găsit un buşon nou care

se potriveşte la Range Rover şi l-am înşurubat bine. Apoi am umplut baia cu ulei curat, cel folosit de obicei, şi am scos Range Rover-ul în curte, unde este şi acum. Este grozav! N-ai să ai nici un necaz cu el.

— Am să-l iau într-un minut, i-am spus. Mă întorc puţin la birouri ca să văd care a fost înţelegerea pentru reglementarea notei de plată.

M-am dus în birou şi l-am întrebat pe Basil Rudd dacă aş putea să-i telefonez tatei, la sediul partidului, iar el mi-a întins îndatoritor receptorul cu gestul care spunea clar – „eşti invitatul meu".

— Poţi să întrebi te rog pe omul care s-a ocupat ultima dată de Range Rover-ul tău dacă avea un buşon normal pe orificiul de evacuare a uleiului? l-am întrebat pe tata, relatîndu-i descoperirea lui Terry şi soluţia găsită de el pentru problemă.

Basil Rudd a ridicat brusc privirea de pe hîrtia pe care scria ceva şi a început să protesteze, dar i-am zîmbit, i-am spus că este un lucru lipsit de importanţă şi am aşteptat răspunsul tatălui meu. Mi-a cerut să rămîn pe loc şi, cinci minute mai tîrziu, era înapoi pe fir.

— Mecanicul meu este foarte iritat de orice sugestie că ar exista ceva în neregulă la vreuna dintre piesele Range Rover-ului. I-a făcut o verificare completă luni. Aşa că, ce se întîmplă?

— Nu ştiu exact. Probabil că nu este nimic.

— Adu Range Rover-ul înapoi. Avem nevoie de el astăzi.

— Da, i-am spus.

I-am înapoiat receptorul lui Basil şi i-am mulţumit pentru convorbire.

— I-a spune-mi, despre ce este vorba?

— Nu ştiu suficient, i-am răspuns eu. Nu şofez demult. Dar mă preocupă să-l ştiu pe tatăl meu în siguranţă de cînd cu episodul cu focul de armă... Am fluturat ziarul şi am continuat: Aşa că probabil

fac mult zgomot pentru nimic. Dar, la ultima verificare generală, baia de ulei avea bine înşurubat un buşon obişnuit, iar ieri nu mai era acolo.

Basil Rudd manifestă mai întîi nervozitate, apoi îngrijorare şi în cele din urmă s-a ridicat şi a mers cu mine să vorbească cu Terry.

De data asta Terry se scărpina pe burtă, prin salopeta plină toată de ulei.

— Nu mă plîng de nimic şi te rog să nu crezi că fac aşa ceva. Vreau să ştiu ce anume a închis orificiul de scurgere a uleiului, pentru că, sincer, sînt speriat de orice mister care are vreo legătură cu tatăl meu. Aşa că te rog să-mi spui cum ai pune un înlocuitor al buşonului în orificiul de scurgere şi, cel mai important, de ce?

Cei doi cunoscători într-ale motorului şedeau tăcuţi, neştiind răspunsurile.

— Uleiul era perfect curat, spuse Terry.

Din nou tăcere.

— Dacă scurgi din nou uleiul, spuse în cele din urmă Basil, şi scoţi motorul, atunci poţi descoperi, indiferent ce o fi împins Terry înăuntru, în baia de ulei, dar asta este o procedură foarte scumpă şi care nu se justifică.

Din nou tăcere.

— Am să-l întreb pe tatăl meu.

Ne-am întors la birou şi l-am informat despre ultima soluţie costisitoare de demontare a motorului.

— Nu întreprinde nimic. Rămîi pe loc, mi-a poruncit tatăl meu. Nu fă nimic şi aşteaptă. Lasă-mă să vorbesc cu Basil Rudd.

Discuţia a durat cîteva minute. Basil Rudd a zis că, după părerea lui, băiatul – adică eu – face prea mult caz din mai nimic, dar pînă la urmă a ridicat din umeri şi a spus „Da, da, bine". A pus receptorul jos şi mi s-a adresat mie:

— Tatăl tău trimite pe cineva după Range Rover. Vrea să rămîi aici pentru moment.

Terry bombănea că el a făcut verificarea aşa cum se cuvine a maşinii şi că nimeni nu poate să-i spună lui altfel.

Basil Rudd îmi aruncă o privire dezaprobatoare şi spuse că nu mai poate să-şi piardă timpul, are munţi de hîrţoage de care trebuie să se ocupe.

Eu nu mi-am cerut chiar scuze, dar am zis că am să aştept afară, în Range Rover, şi m-am îndreptat încet spre maşina parcată în curte.

Am deconectat alarma, am deschis portiera şi m-am aşezat în spatele volanului, uitîndu-mă la sisteme şi citind cartea de instrucţiuni.

Aşteptam de mai bine de o oră, cînd Basil a apărut la fereastra de lîngă mine. Am deschis portiera, am coborît şi am făcut cunoştinţă cu tipul care îl însoţea pe şeful garajului, care m-a anunţat cu o umbră de ironie în glas că a venit să rezolve misterul buşonului lipsă. Se numeşte Foster Fordham, mi-a spus. Arăta mai mult ca un avocat decît ca un mecanic; nici un guler albastru la cămaşa lui gri cu dungi albe şi nici la costumul îngrijit. Avea un păr drept, negru şi bine pieptănat, şi pantofi negri bine lustruiţi.

Basil i-a cerut lui Foster Fordham să treacă pe la el pe la birou pentru a-i spune ce a constatat înainte să plece şi, privindu-l cum se depărtează, Fordham m-a informat că se află aici făcîndu-i tatălui meu o mare favoare, întrucît el este inginer consultant.

Am început să-i explic despre focul de armă, dar m-a întrerupt, spunîndu-mi că ştie totul despre asta şi totul despre buşonul care lipseşte.

— Lucrez în domeniul curselor de maşini, mi-a spus. Specialitatea mea este sabotajul. Am înţeles că ieri trebuia să

conduci vehiculul ăsta de aici pînă în Quindle. Cît este pînă acolo?

— Circa 12 mile.

— Drum cu două sensuri? Drept?

— În cea mai mare parte cu o singură bandă, multe curbe bruşte şi, pe o porţiune – o pantă destul de abruptă de urcat.

A dat din cap. Mi-a spus că vom porni acum pe drumul spre Quindle şi că va şofa el.

Uluit, dar plin de încredere, am urcat alături de el şi am ascultat torsul sănătos al motorului cînd l-a pornit şi a ieşit din curtea garajului, luînd-o apoi pe drumul de centură spre Quindle.

Conducea tăcut şi cu viteză, urmărind instrumentele de la bord cu tot atîta atenţie cu care urmărea şi drumul de dinaintea lui şi nu a scos nici un cuvînt pînă cînd am ajuns în vîrful pantei lungi şi abrupte, care se afla la jumătatea drumului pînă la punctul pe care-l consideram a fi destinaţia noastră. Totuşi, s-a oprit acolo şi, fără nici o explicaţie, a făcut cale întoarsă spre garajul lui Rudd.

Fordham a condus cu o viteză mai mare decît aş fi considerat eu că aş fi fost în siguranţă dacă aş fi făcut lucrul ăsta cu maşina lui Crystal; dar, dacă domeniul lui erau cursele, nici nu era deloc surprinzător.

La garaj, i-a spus lui Terry să golească uleiul într-un recipient curat. Terry a zis că uleiul este prea încins pentru a fi manevrat, iar Fordham a fost de acord să mai aştepte puţin, dar a insistat ca uleiul să fie încă fierbinte cînd este scos din maşină.

— De ce? a întrebat Terry. Este curat. Ieri l-am schimbat.

Fordham nu i-a răspuns. În cele din urmă, punîndu-şi nişte mănuşi solide, Terry a deşurubat buşonul şi a lăsat uleiul fierbinte să se scurgă, aşa cum i s-a cerut, într-un container curat de plastic, de cinci galoane. Fordham i-a spus să pună containerul în spaţiul destinat bagajelor din spatele Range Rover-ului, după care i-a

sugerat să înşurubeze buşonul la loc şi să umple din nou motorul cu ulei proaspăt rece.

Prin mişcări succesive ale sprîncenelor, Terry îşi semnală exasperarea, dar a făcut ce i s-a cerut. Domnul Fordham, care în tot timpul ăsta a fost perfect calm, mi-a spus apoi că şi-a terminat investigaţia şi a propus să ne luăm rămas-bun de la Basil Rudd şi să ne întoarcem cu Range Rover-ul la cartierul general al tatălui meu. Basil Rudd a vrut, fireşte, să cunoască motivele.

Cu multă politeţe, Fordham i-a spus că va primi un raport scris şi că nu trebuie să-şi facă probleme, totul a fost bine. Am ajuns în parcarea de lîngă cartierul general al tatălui meu şi, împreună cu Fordham, ne-am îndreptat spre birou, unde tatăl meu discuta cu Mervyn Teck probleme de tactică.

Cînd ne-a văzut, tata s-a ridicat şi a pornit şchiopătînd cu Fordham spre Range Rover. I-am urmărit pe fereastră discutînd aprins, apoi Fordham a scos recipientul cu ulei din maşină, l-a pus în portbagajul unui Mercedes din apropiere, s-a urcat la volan şi a plecat.

Întorcîndu-se, tatăl meu i-a zis vesel lui Mervyn că acum totul este în regulă cu Range Rover-ul şi poate fi folosit în siguranţă pentru cursele în oraş.

În cele din urmă am pornit. Am condus eu; cu prudenţă, receptînd mesajul pozitiv al transmisiei pe patru roţi. Tatăl meu s-a aşezat pe scaunul de lîngă mine, însoţit de baston. Mervyn Teck, cu un megafon, s-a aşezat pe bancheta din spate, strîngîndu-şi cît a putut genunchii pentru a face loc şi celor două ajutoare voluntare, slăbănoaga dulce-amara Lavender şi mămoasa Faith.

Pasagerii din spate îşi cunoşteau îndatoririle din bogata practică din trecut, dar eu, cu ochii mari de surprindere, am făcut cunoştinţă cu cea mai dură muncă în domeniul politic – cerşirea, din uşă-n-uşă,

a unui vot „da”.

Prima stradă rezidenţială aleasă consta din case identice, lipite una de alta, înconjurate de un gard verde, care delimita curtea, şi cu alei scurte din beton, ce duceau spre uşile bine închise ale garajelor.

Pe unele dintre ferestrele din faţă se aflau afişe pe care scria pur şi simplu *„BETHUNE”* – semn că defrişase terenul înaintea noastră.

— Aici sînt foarte mulţi alegători nehotărîţi, zise Mervyn cu una dintre rarele lui expresii indicînd că s-ar amuza. Să vedem oare ce putem face pentru a schimba direcţia curentului.

Cerîndu-mi să opresc, a coborît şi, în aer liber, a început să-i îndemne pe locuitorii invizibili, prin microfonul cu reverberaţie, să-l voteze pe *„JULIARD, JULIARD, JULIARD”*.

Mi s-a părut ciudat să-mi aud numele lovindu-se de faţadele caselor în ecou, dar, în ce-l priveşte pe candidat – el dădu din cap cu aprobare.

Lavender şi Faith au coborît şi ele din maşină, fiecare cu cîte un braţ de afişe pe care *„JULIARD”* era tipărit în litere ceva mai mari decît Bethune. Pornind fiecare de cîte o parte a drumului, au început să sune sau să bată la uşi şi, acolo unde nu primeau nici un răspuns, îndesau cîte un afiş în cutia de scrisori.

Dacă li se deschidea o uşă, zîmbeau şi arătau spre Range Rover, de unde tatăl meu pornea, şchiopătînd cu curaj, pe aleea dintre grădini, ca să-şi joace rolul, în care era într-adevăr teribil.

Eu mă tîram de-a lungul drumului cu viteză mică, iar tatăl meu mergea pe jos şchiopătînd, dar fără să se plîngă; Mervyn nu slăbea deloc megafonul, iar Lavender şi Faith nu iroseau nici un afiş. Lăsam în urmă valuri prietenoase şi cîteva afişe *„JULIARD”* în ferestre.

Cînd am ajuns la capătul străzii, eram deja plictisit de moarte, dar Lavender şi Faith se delectau cu tactica persuasiunii şi au

apreciat incursiunea respectivă drept o victorie pentru partea lor.

După încă două lungi raiduri prin suburbie (în cursul cărora a primit pupicuri cel puţin un bebeluş), am respirat, bucurîndu-ne de un prînz întîrziat, cu sandvişuri, într-o cîrciumă.

— Dacă eşti invitat vreodată în casa cuiva, mi-a spus tata (el personal fiind invitat de cinci sau şase ori în dimineaţa respectivă), intri în camera de zi şi spui: „Oh, ce cameră frumoasă!", chiar dacă o găseşti absolut hidoasă.

Lavender, Faith şi Mervyn au dat cu toţii aprobator din cap.

— Ăsta-i cinism, am zis eu.

— Mai ai multe lucruri de învăţat.

Stăteam lîngă fereastră.

Priveam afară, spre Range Rover-ul parcat la vedere, şi mi-am dat seama că – într-un fel sau altul – în dimineaţa aceea am învăţat o mulţime de lucruri, iar ceea ce învăţasem atrăgea probabil un număr destul de mare de voturi.

Tata, ca şi cum mi-ar fi urmărit gîndurile, mi-a spus:

— O să discutăm despre asta mai tîrziu.

Dar de-abia cînd ne schimbam ca să mergem la primărie pentru dezbaterea din cursul serii a ajuns să vorbească despre Foster Fordham.

Pînă atunci m-am străduit să-l conving pe Mervyn să găsească pentru Range Rover un garaj care să prezinte siguranţă şi să fie încuiat peste noapte, şi am fost sprijinit de părintele meu, care a spus cu blîndeţe:

— Băiatul are dreptate, Mervyn. S-ar putea să fie mai bine pentru noi toţi. Oricum, nu strică dacă este ţinut la adăpost de hoţi; şi pentru că maşina era a tatălui meu şi nu a partidului, s-a făcut aşa cum a vrut el.

— Foster Fordham nu era sigur cît de mult ai înţeles, mi-a spus

pieptănîndu-şi cu încăpăţînare părul creţ, care însă nu ceda deloc. A fost surprins că nu i-ai pus întrebări.

— I-a pus Terry, mecanicul. Fordham nu i-a răspuns.

— Deci, tu ce crezi că a fost?

— Ei bine... dacă tu sau oricine altcineva ar fi condus ieri Range Rover-ul la Quindle, ar fi avut foarte probabil un accident. Sau cel puţin aşa cred eu.

Tata a lăsat pieptenul jos şi mi-a zis calm:

— Continuă.

— Cred că glonţul care a trecut atît de aproape de noi ţi-a fost în mod deliberat destinat ţie; şi chiar dacă nu te-ar fi omorît, ţi-ar fi stopat campania dacă ai fi fost grav rănit. Tot oraşul a putut să vadă însă că n-ai păţit nimic altceva decît ţi-ai scrîntit glezna. Deci, dacă cineva de prin apropiere căuta o altă modalitate de a te opri din drum, Range Rover-ul era acolo, rămas toată noaptea nepăzit în parcare, absolut evident al tău şi vopsit în argintiu, şi auriu ca să atragă atenţia.

— Da.

— Cînd am luat lecţii de şoferie, ceea ce s-a petrecut în principal în vacanţa de Paşte, am citit mult în revistele de specialitate...

— Eu credeam că repeţi ca să iei note maxime în vederea intrării la universitate.

— Hm... atunci am participat şi ca jocheu la curse pentru Sir Vivian. Vreau să spun că simt algebra. N-am vrut decît să mă asigur că am înţeles toate întrebările puse la examenele anterioare. Nu vreau să mă dau mare, dar am avut mult timp liber, aşa că am citit reviste despre maşini. Nu ştiam că ai un Range Rover, dar am citit despre maşina asta. Am citit despre dispozitivele antifurt. Aşa că, avînd în vedere că Range Rover-ul tău a stat liniştit toată noaptea în parcare, iar tu aveai singurele chei pentru dezafectarea alarmei,

m-am gîndit că, dacă cineva vrea să facă un rău, nu putea să o facă decît din afară sau de dedesubt... M-am oprit, simţindu-mă stupid, dar el mi-a făcut semn să continui. M-am gîndit că poate a fost scos lichidul de frînă ca să nu funcţioneze frînele. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fi fost tăiate cauciucurile ca să ai o explozie dacă mergi cu viteză mare. Curbele se iau în mare viteză pe drumul ăsta către Quindle... n-ai fi avut prea multe şanse într-o maşină scăpată de sub control; dar un Range Rover este într-un fel construit ca un tanc – tu ai putea scăpa nevătămat într-un accident, dar i-ai putea omorî pe cei de care te-ai izbi... sau cel puţin i-ai putea răni grav... iar asta ar face să nu mai fii ales, nu?

— N-au fost frînele sau cauciucurile, a spus tatăl meu după o vreme.

— A fost uleiul de la motor, am zis eu.

A dat din cap că da.

— Spune-mi care este părerea ta.

— Eu cred că Fordham ştia despre ce era vorba înainte să vină să vadă maşina. A spus că este expert în sabotaj pentru maşinile de curse şi nu l-a surprins nimic la Range Rover. Trebuie să fi fost destul de simplu pentru el.

— Îl cunosc de multă vreme, a precizat tata zîmbind. Ia să vedem, ce mi-a spus?

Este un fel de test, m-am gîndit eu. Nu puteam să ghicesc răspunsurile; dar oricum, am ghicit.

— Cineva a scos buşonul de la baia de ulei şi a astupat orificiul pentru ca uleiul să nu se scurgă tot.

— Continuă.

— Ca să oprească scurgerea uleiului a folosit ceva care să cadă afară ulterior, astfel încît uleiul să se scurgă tot în timpul mersului; fără ulei, motorul s-ar fi blocat şi, pentru că ai tracţiune pe patru

roţi, n-ai mai fi putut să te mişti din loc, rămînînd ca un bloc de piatră în mijlocul drumului.

— Nu este rău.

— Dar Terry, mecanicul, folosind bucata aia de sîrmă, a împins buşonul improvizat în baia de ulei, aşa cum se întîmplă cu un dop împins în sticlă, lucru pe care sincer cred că n-ar fi trebuit să-l facă, şi a înşurubat un buşon nou înainte să facă plinul cu ulei curat... aşa cum ţi-am spus la telefon.

— Hm. Din ce să fi fost buşonul care a astupat orificiul de scurgere a uleiului după îndepărtarea celui original?

După o vreme am spus ezitînd:

— Iniţial, m-am gîndit că ar trebui să fie ceva chimic, care să reacţioneze în contact cu uleiul şi să-l îngroaşe ca un jeleu sau ceva de genul ăsta, astfel încît să nu mai poată fi pompat în jurul pistoanelor; dar nu putea să fie asta, pentru că buşonul era în baia de ulei cînd Foster Fordham a condus în mare viteză spre Quindle. Şi el a încins în mod deliberat uleiul, după care a insistat ca Terry să-l scurgă cît era încă fierbinte, aşa încît m-am gîndit că poate buşonul temporar s-a topit, iar Fordham a luat uleiul cu el pentru a vedea de fapt ce găseşte în el.

— Da, spuse tatăl meu.

— Pentru că, dacă s-ar fi topit cînd era îndesat în orificiul de scurgere a uleiului, ieri, în timp ce eram pe drum spre Quindle, n-ar fi fost nevoie de mai mult de un minut ca să se scurgă tot uleiul şi astfel să distrugă motorul. Azi-dimineaţă, cînd Terry l-a scurs, curgea subţire, de parcă era apă.

— Fordham spune că este un truc vechi. Atît de vechi, încît nu a fost folosit niciodată la maşinile de curse.

— Ei bine... din ce era făcut buşonul care a astupat orificiul de scurgere?

— Tu din ce crezi?

— Trebuie să fie ceva foarte simplu, am zis ezitînd. Cred că aproape o improvizaţie de moment, după ce glonţul a ratat ţinta.

— Deci?

— Ce-ai zice de o lumînare împinsă pe orificiu în sus şi apoi tăiată? Ce-ai zice de ceară?

Tatăl meu îşi lega calm papionul.

— O să ne spună Foster Fordham.

Era extraordinar, m-am gîndit în timp ce intram în primărie, pentru confruntarea directă cu Bethune, cît de mulţi oameni ajunsesem să recunosc în numai două zile.

Orinda era acolo, torturîndu-se singură. Era îmbrăcată într-o foarte scurtă rochie aurie, cu un boa din pene negre răsucit în jurul gîtului şi al braţelor, la fel ca şarpele al cărui nume l-am menţionat, şi atrăgea o atenţie plină de admiraţie. Ochii ei verzi aruncau flăcări.

La încheietura mîinii strălucea o brăţară cu smaralde şi diamante. Oricine putea vedea cît era de emoţionată şi cu cît interes aştepta desfăşurarea lucrurilor.

Cu un pas în urma ei, ca întotdeauna, stătea umbra al cărui nume mi l-am amintit cu un efort: A.L. Wyvern. „Anonymous Lover”[3] Wyvern. Păruse un oarecare, îmbrăcat în smoching, la „Dragonul Adormit”; acum, în costum gri şi cămaşă albastră, umplea spaţiul fără să facă impresie.

Solida doamnă Kitchens, cu ochii ei de vultur, în albastru marin cu volănaşe purpurii, se ţinea strîns de braţul lui „Leonard al meu”, reuşind să-l împiedice să-şi plimbe mustaţa în spaţiul aerian al Orindei.

Mervyn, fireşte, a sosit cu Crystal alături, ca să ia notiţe. Cele trei

---

[3] Amantul anonim

vrăjitoare îi ajutau pe oameni să se aşeze pe scaune, iar „Scumpa" Polly, cînd ne-a văzut, s-a repezit entuziasmată spre noi şi l-a luat pe tata purtîndu-l ca pe un trofeu ca să-i arate pupitrul la care urma să stea la tribună. După cît se părea, „Scumpa" Polly era cea care se ocupase de organizarea serii.

Cu surle şi trîmbiţe, apăru şi tabăra Bethune. În sală s-a simţit un val de agitaţie şi a izbucnit un ropot de aplauze. Trăiască adulterul, mi-am zis eu.

Paul Bethune, pe care-l vedeam prima dată, era un bărbat de vreo 50 de ani, corpolent şi plin de importanţă, cu bărbie dublă şi cu un păr rar care putea să-i reducă şansele chiar mai mult decît un copil nelegitim, rod al dragostei păcătoase.

Era însoţit şi el de un Mervyn Teck aferat, agentul lui de campanie, şi de o femeie nervoasă, care privea lumea pe sub sprîncene.

A fost condusă spre un scaun din rîndul întîi, iar „Scumpa" Polly, făcîndu-mi semne disperate, mă prezentă soţiei lui Paul Bethune, Isobel.

Isobel dădu semne de puternic disconfort la faptul că sînt aşezat lîngă ea, dar i-am adresat cel mai benign zîmbet al meu şi i-am spus că nu şi-ar putea dori mai mult ca mine să nu se afle în locul unde ne aflăm.

— De-abia am terminat liceul, i-am spus. Nu ştiu nimic despre politică. Înţeleg că pentru dumneavoastră şi domnul Bethune este a treia campanie electorală, aşa că probabil dumneavoastră nu o găsiţi atît de derutantă pe cît o consider eu.

— Oh, dragă, spuse ea. Eşti atît de tînăr, cum poţi să ştii...

— Am aproape 18 ani.

Zîmbi slab, apoi deveni dintr-o dată rigidă, pe faţa ei palidă citindu-se iminenţa unui dezastru mai mare decît vecinătatea mea.

— Ce s-a întîmplat, doamnă Bethune? am întrebat-o.

— Omul acela, murmură ea. Oh, Dumnezeule!

I-am urmărit şi eu privirea şi l-am văzut pe Basil Rudd.

— Nu, nu este Usher Rudd, ziaristul, i-am zis, înţelegînd cum stau lucrurile. Acesta este vărul lui. Este Basil Rudd. Repară maşini.

— Este el! Bestia aia de ziarist.

— Nu, doamnă Bethune, este vărul lui. Seamănă foarte mult, dar acesta-i Basil.

Spre groaza mea absolută, a început să plîngă. M-am uitat disperat în jur după ajutor, dar Polly era vîrîtă pînă la coate în sîrme, microfoane şi camere de televiziune, iar Paul Bethune, văzînd starea soţiei lui, s-a îndepărtat în mod deliberat cu o grimasă de dispreţ.

Ticălos lipsit de inimă, mi-am zis. Şi mai e şi prost. O manifestare de dragoste faţă de soţia lui ar putea să-i aducă voturi.

Isobel Bethune se ridică în picioare, scormoni fără succes în poşeta ei neagră, destul de uzată, căutînd ceva cu care să-şi şteargă lacrimile, iar eu – stîngaci, dar cu milă – i-am oferit braţul ca să o susţin, făcîndu-ne în acelaşi timp drum spre uşă.

A vorbit tot timpul dînd explicaţii numai pe jumătate inteligibile.

— Paul a insistat să vin... n-am vrut, dar mi-a zis că aş putea la fel de bine să-i înfig un cuţit în spate dacă nu... iar acum este atît de furios; dar ce s-ar fi aşteptat să fac după toate fotografiile alea apărute în ziar cu el şi cu fata aia... iar ea nu avea nimic pe ea, ăăă... aproape nimic. Vrea să zîmbesc şi să mă prefac că nu-mi pasă, dar mă face să arăt ca o proastă şi cred că chiar sînt, dar n-am ştiut nimic despre fata aia pînă cînd nu a apărut în ziar, iar el nu neagă nimic.

Am traversat holul de la intrare şi am ieşit afară, la aer proaspăt,

toţi cei care veneau holbîndu-se cu o curiozitate avidă la lacrimile Isobelei. Era 7,30 p.m. şi mai aveam ceva timp, aşa că m-am depărtat puţin de intrarea în primărie, iar ea, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, a venit cu mine; am ocolit amîndoi primul colţ.

Clădirea primăriei forma una dintre laturile piaţetei pavate cu piatră decorativă. „Dragonul Adormit" forma o altă latură, iar magazinele (şi sediul partidului) celelalte două. Alei largi, cîndva drumuri deschise, porneau din fiecare colţ, iar pe una dintre ele se afla intrarea principală în primărie.

În continuarea părţii care dădea spre piaţetă a primăriei era un fel de boltă – o alee numai pentru pietoni, cu stîlpi şi bănci, oferind adăpost şi loc de odihnă. Isobel Bethune s-a prăbuşit pe una dintre bănci şi, după o vreme, m-am aşezat lîngă ea, întrebîndu-mă ce să-i spun. Nu trebuia să-mi fac probleme.

Continua să plîngă cu suspine şi să-şi reverse nefericirea, şi resentimentele provocate de nedreptatea lucrurilor. Ascultam pe jumătate absent, urmărind cu privirea nefericirea care-i schimonosise gura rujată şi constatînd în ochii ei, acum umflaţi de plîns, că, nu cu mult în urmă, fusese chiar drăguţă – asta înainte ca Usher Rudd să-i distrugă, cu nişte fotografii, lumea în care se complăcea.

Fiii ei sînt la fel de răi, continuă ea să plîngă şi să se plîngă. Unul are 15, altul 17 ani, amîndoi arţăgoşi şi contrazicînd-o în tot ce spune, nemulţumiţi în permanenţă de cîte ceva. Dacă Paul este ales, atunci cel puţin o să lipsească mai mult de acasă şi, oh Doamne! nu vrea să spună asta, dar problema se pune ori ea, ori el – şi unde să se ducă ea?

Nu ştia ce să facă, era la capătul puterilor. Este pe punctul de a face o criză adevărată, mi-am zis. Nu aveam decît vreo 12 ani cînd mătuşa Susan a ţipat, a urlat, a trîntit uşi şi s-a urcat la volanul

maşinii familiei, cu care a intrat într-un boschet şi a fost dusă la spital; după aceea a fost şi mai rău cînd cel de-al doilea fiu al ei a plecat să se alăture unei trupe de rap, şi-a lăsat barbă şi a contractat SIDA.

Unchiul Harry s-a dus la tatăl meu să-i ceară ajutor şi, nu ştiu în ce fel, părintele meu a restabilit ordinea generală şi i-a redat un oarecare echilibru lui Susan; şi deşi nu a mai fost niciodată un cămin foarte fericit după aceea, practic n-au mai fost excese.

— Fiii dumneavoastră doresc ca domnul Bethune să fie ales?

— Ei nu fac altceva decît să bombăne. Nu poţi să scoţi un cuvînt ca lumea de la ei. Îşi trase nasul, ştergîndu-şi lacrimile cu degetele. Paul crede că ar fi învins-o cu uşurinţă pe Orinda, dar că George Juliard este diferit. Oh! Am uitat că eşti fiul lui! N-ar fi trebuit să vorbesc aşa cu tine. Paul o să fie foarte supărat.

— Nu-i spuneţi.

— Nu... nu vrei să bem ceva? Se uită vizavi la „Dragonul Adormit". Un coniac?

Am dat din cap că nu, dar ea a spus că are mare nevoie de ceva care să-i liniştească nervii şi că n-o să bea singură, aşa că am traversat piaţa împreună şi am băut o Coca dietetică, în timp ce ea s-a ocupat de un Remy Martin dublu cu gheaţă. Am stat la o masă mică în bar, care, fiind vineri seara, era plin.

Isobelei îi tremurau ambele mîini.

M-a părăsit şi s-a dus „să se aranjeze puţin"; a revenit pieptănată, cu rujul refăcut şi ochii fardaţi, strîngînd încă în pumn un şerveţel, dar mult mai stăpînă pe ea.

A mai comandat un coniac. Eu am refuzat să mai beau o Coca.

— Nu mă întorc în sala primăriei, mi-a spus. Mă duc acasă pe jos. Nu este chiar atît de departe.

Cînd a ridicat paharul umplut din nou, gheaţa încă nu se topise.

— Pot să vă chem un taxi? am întrebat-o.

S-a aplecat peste masă şi mi-a acoperit mîna cu a ei.

— Eşti un băiat amabil, indiferent cine este tatăl tău.

A izbucnit o lumină familiară de blitz şi s-a auzit clicul unui aparat de fotografiat, şi, la cîţiva metri, şedea celălalt Rudd, Bobby Usher însuşi, zîmbind triumfător şi radiind răutate în megawaţi.

Isobel Bethune s-a ridicat furioasă în picioare, dar Usher Rudd, cu o dexteritate teribilă cînd era vorba să o şteargă, era deja afară înainte ca ea să poată trage aer în piept şi să răcnească:

— Îl urăsc! L-aş ucide cu mîinile mele! Şi din nou era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

L-am rugat pe barman să cheme un taxi.

— Doamna Bethune nu a plătit ceea ce a băut.

— Oh!

— Nu am nici un ban, zise ea. Plăteşte pentru mine, fii drăguţ.

Am scotocit prin buzunare, am scos ceea ce-mi mai rămăsese din banii pe care mi-i dăduse tata la Brighton şi i-am dat pe toţi ei.

— Plătiţi dumneavoastră băutura. Eu nu sînt destul de mare încă pentru a cumpăra alcool şi nu vreau să mă bag în asemenea buclucuri.

Barmanul şi Isobel, cu gurile căscate, au reglat ceea ce era de reglat.

CAPITOLUL 5

În sala primăriei, dezbaterea a început călduţ şi s-a încins pe parcurs. Un campion local de şah, adus pe post de arbitru, s-a prezentat la locul execuţiei cu un ceas, care suna la timpul fixat, şi, stabilind un set propriu de norme, a decretat că fiecare candidat va

răspunde pe rînd la întrebări concrete, răspunsurile urmînd să dureze maximum cinci minute, după care vorbitorul va fi redus la tăcere de clopoţelul ceasului.

Aranjamentul părea să meargă foarte bine, în principal, pentru că amîndoi candidaţii ştiau să vorbească.

Nu mă mai surprindea abilitatea tatălui meu de a trezi interes, de a amuza şi a convinge, dar, într-un fel, mă aşteptam ca Paul Bethune să fie tot atît de bombastic şi lipsit de amabilitate cum a părut faţă de soţia lui. În schimb, a dat răspunsuri inteligente, scurte şi bine pregătite, şi numai după aceea m-am întrebat dacă nu cumva învăţase pe dinafară cele mai bune fraze, pe care le mai folosise şi înainte.

Sala primăriei era plină. Locurile pe care ne plasase Polly, pe mine şi pe Isobel, erau acum ocupate de primar şi soţia lui, şi, fericit să fiu mai puţin expus, am rămas în picioare lîngă uşă, urmărind valurile de expresii care se rostogoleau pe feţele auditoriului – interes, aprobare, furie – şi mi-am zis că cel puţin ascultă şi, evident, le pasă. În seara aceea au cîştigat amîndoi.

Toţi au aplaudat şi au plecat comentînd plini de însufleţire.

Orinda l-a aplaudat de cîteva ori pe Bethune. Leonard Kitchens nu şi-a scos mîinile din buzunare. Faţa prelungă a „Scumpei" Polly radia bunătate şi încîntare, iar pistruiatul Basil Rudd, cînd zîmbea, semăna şi mai mult cu antipaticul său văr.

Nimeni nu a scos nici o armă.

Tatăl meu şi Paul Bethune şi-au strîns mîinile.

La fel ca actorii-staruri au părăsit scena ultimii, fiecare înconjurat imediat de sateliţi vorbitori, toţi avînd ceva de spus, de întrebat, de subliniat ceva. Tatălui meu i-a făcut o plăcere reală şi din nou plutea în al nouălea cer cînd am pornit să ne întoarcem la baza noastră.

— Ajungem mai repede dacă traversăm piaţeta direct, a obiectat părintele meu cînd am încercat să-l conving să o luăm pe sub boltă. De ce vrei să străbaţi două laturi ale unui triunghi şi nu una singură? Şi mai zici că eşti matematician!

— Gloanţe, am zis.

— Dumnezeule! Şi s-a oprit imediat. Dar nimeni n-ar mai încerca încă o dată!

— Ai fi zis că nimeni n-ar fi încercat nici prima dată şi totuşi au făcut-o.

— Nu ştim sigur.

— Şi buşonul de la baia de ulei?

Clătină din cap, ca şi cum în general nu credea treaba asta, dar nu mai ridică nici o obiecţie la traseul propus de mine pe sub boltă şi nici n-a părut să bage de seamă că am mers între el şi piaţeta foarte bine luminată.

Voia să vorbească despre dezbatere. Dorea, de asemenea, să ştie de ce am pierdut jumătate din ea şi unde am fost.

I-am povestit toate necazurile Isobelei, dar îmi dădeam seama că de-abia mă asculta; mintea şi limba îi erau încă ocupate cu punctele cîştigate şi pierdute în faţa bărbatului necredincios doamnei în cauză.

— Este hărăzit pentru asta, să ştii. Nu pot rezista politicii lui.

— Nu-mi place ce spui, dar aş apăra pînă la moarte dreptul de a o spune.

— Fleacuri! Să nu-mi zici că toate taxele alea şcolare pe care le-am plătit s-au dus în vînt.

— Coboară pe pămînt, l-am rugat. Starea ta este mult prea euforică.

S-a oprit din nou. Trecusem de aleea cu boltă şi ne aflam acum în dreptul faţadei slab luminate a magazinului, nemaiavînd de făcut

decît cîţiva paşi pînă la intrarea în sediul partidului.

— N-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să ţii în mîinile tale un întreg auditoriu.

— Nu.

Cei care cîştigă, în pofida condiţiilor vitrege, nu se bucură de mari elogii. Iar eu n-am cîştigat niciodată pariind pe un favorit.

Ne îndreptam spre intrare. „Scumpa" Polly era acolo, aşteptîndu-ne nedumerită.

— Unde aţi fost? Aţi plecat cu mult înaintea mea.

— Băiatul ăsta, spuse tata arătîndu-mă cu degetul, deşi nu mai era nici o altă comoară de băiat prin preajmă, Benedict, fiul meu, are ideea fixă că cineva urmăreşte să pună în mod violent capăt campaniei mele, dacă nu chiar şi vieţii mele. „Scumpă" Polly, spune-i că-mi asum toate riscurile şi că nu vreau ca el să-şi mai pună vreodată în pericol propria-i piele pentru a mi-o apăra pe a mea.

— Scumpă Polly, am zis – şi i-am zîmbit dulce –, acesta este singurul tată pe care o să-l am probabil pe lumea asta. Convinge-l să-mi dea o slujbă adevărată în alegerile astea. Convinge-l că are nevoie de un bodyguard permanent. Convinge-l să mă lase să încerc să-i asigur securitatea.

— N-am nevoie de bodyguard, insistă el. Am nevoie ca tu să fii pentru mine un atu social. Isobel Bethune nu-i este de nici un folos lui Paul, dar tu ai acest dar extraordinar – la care trebuie să recunosc că nu mă aşteptam – de a-i face pe oameni să vorbească cu tine. Uită-te la Isobel Bethune! Uită-te la Crystal Harley! Eu n-am reuşit să scot un cuvînt de la ea, iar cu tine turuie. Uită-te la doamna Kitchens, care-ţi susură informaţii la ureche!

Polly dădu din cap, zîmbind.

— Eşti atît de tînăr, încît nu reprezinţi nici o ameninţare pentru

nimeni. Toată lumea simte nevoia să vorbească, iar tu prezinţi siguranţă.

— Dar Orinda? am zis gînditor. Mi-a întors spatele la dineu şi nu mi-a adresat nici un cuvînt.

— Ţi-o dau eu şi pe Orinda, zise Polly rîzînd în hohote. Am să reuşesc s-o fac din nou.

— Dar singură. Dacă este singură, am să pot vorbi cu ea, dar Anonymous Lover n-o părăseşte nici o clipă.

— Cine?

— A.L. Wyvern.

— Anonymous Lover! exclamă Polly. Încîntător! Cred că numele lui adevărat este Alderney. Joacă golf. Juca golf cu Dennis.

Se mişca de colo-colo cu uşurinţă, simţindu-se la birou ca acasă; a luat ceştile şi a pus de cafea.

Nu-i puteam ghici vîrsta decît plasînd-o undeva într-un interval de zece ani – între 40 şi 50 –, dar ştiam că se putea să greşesc. Din nou îşi dăduse cu rujul ăla roşu care nu i se potrivea, iar de data asta era îmbrăcată cu o jachetă verde peste o fustă lungă de tweed maroniu – cam prea mult pentru luna august.

Te-ai fi aşteptat să fie stîngace, dar în mod paradoxal era graţioasă, ca şi cum fusese cîndva dansatoare. Nu avea nici un inel pe degetele lungi, iar ca bijuterii – un singur şirag de perle feciorelnice.

La prima vedere ai fi putut avea un sentiment de milă pentru Polly, dar ar fi fost o mare greşeală. Avea o siguranţă interioară pe măsura bunătăţii ei. Se îmbrăca aşa fără să fie conştientă de asta. Era – şi mi-am căutat mult cuvîntul – senină.

— Nu văd nimic rău în asumarea oficială de către Benedict a sarcinii de a avea grijă de tine, zise ea turnînd apă fierbinte peste granulele de ness. În definitiv, nu a făcut o treabă proastă pînă

acum. Mervyn a bombănit tot timpul la primărie, în seara asta, în legătură cu faptul că trebuie să-ți găsească un garaj încuiat, pentru că aşa vrea Benedict. Zice că nu-i place ca Benedict să-i dea ordine.

— A fost o sugestie, nu un ordin, a spus tatăl meu.

— Mervyn l-a perceput ca un ordin. Lui Mervyn nu-i place influenţa pe care o are Benedict asupra ta. Îi place ca el să fie cel care se ocupă de tot.

— Dar Ben nu este aici decît de două zile, protestă tatăl meu.

— Probabil că ar fi fost suficient şi zece minute, zise zîmbind Polly. La scară mare eşti un politician strălucit, George, dar fiul tău este cel care pătrunde în minţile individuale.

Tata mă privi gînditor.

— Este deja bun la asta, zise Polly, şi nu are nici măcar 18 ani. Aşteaptă să mai treacă vreo zece. L-ai adus aici ca să-ţi dea credibilitate socială, să dovedeşti că ai un fiu, că nu ai fost un bărbat singur şi ai descoperit un atu la care nu te aşteptai, aşa că foloseşte-l, George.

Agită puţin cănile cu cafea şi le servi fără să pună zahăr. Absent, tata a scos o cutiuţă din buzunar şi a pus un îndulcitor în ceaşcă.

— George? îl aduse la realitate Polly.

Deschise gura să răspundă, dar înainte să poată scoate un cuvînt sună telefonul şi, pentru că eram cel mai aproape, am ridicat receptorul.

— Juliard?

— Benedict. Doriţi să vorbiţi cu tatăl meu? Este aici.

— Nu. Cu tine este perfect. Ştii cine este la telefon?

— Foster Fordham, am spus eu.

— Exact. Şi ai descoperit cu ce a fost astupată baia de ulei?

— Cu ceva care s-ar fi topit cînd uleiul s-ar fi încins bine.

— Am răcit uleiul şi l-am filtrat, a spus rîzînd. Au rămas

suficiente globule de ceară, încît din ele să poată fi făcut un buşon destul de gros pentru a astupa orificiul de scurgere. Sînt, de asemenea, şi fibre de bumbac, care provin probabil din fitilul unei lumînări. Acum dă-mi-l pe tatăl tău.

I-am dat receptorul şi am ascultat jumătatea unei lungi discuţii care se purta, după cît se părea, în jurul faptului dacă să raporteze sau nu poliţiei sabotajul. Tata credea, iar părerea lui era convingătoare, că Foster ar trebui să scrie un raport despre ce a făcut şi ce a descoperit, şi că tatăl meu ar trebui să dea o copie a acestui raport băieţilor în uniforme albastre, ca o măsură de precauţie.

— Nu au forţe suficiente pentru a asigura supravegherea... n-or s-o facă... nu te poţi apăra împotriva unui asasin hotărît... da. Privirea tatălui meu alunecă spre mine... dar e prea tînăr... bine atunci... sîntem de acord. A pus cu grijă receptorul în furcă şi, cu prudenţă şi cu un oftat, a spus: Foster Fordham va scrie un raport pentru poliţie. Ben va avea grijă de mine cît va putea el mai bine, iar Mervyn va trebui să se împace cu lucrul acesta. Asta e! Iar acum, „Scumpă" Polly, am de gînd să nu respect programul făcut pentru mîine şi să mă duc acolo unde nu sînt aşteptat.

Pe unul dintre pereţi atîrna un uriaş calendar cu programul campaniei, fiecărei zile fiindu-i consacrat un pătrat.

Crystal trecuse în pătrate principalele puncte ale acestui program, încît dintr-o singură privire ştiai ce urmează să facă tata în fiecare zi.

Programul a început marţea trecută cu „Sosirea candidatului. Familiarizare birou". Miercuri „Turul circumscripţiei" fusese şters şi înlocuit cu „Aducerea fiului de la Brighton", iar sub punctul ăsta – „Dineu la Sleeping Dragon". Nimic despre focul de armă tras în timp ce ne întorceam de la dineu.

Întîlnirile din Quindle şi seara la şcoala de copii erau trecute marţi, iar mersul din uşă-n-uşă şi dezbaterea de la primărie – vineri.

Şi tot aşa. Dacă n-aş fi avut tot interesul să încerc să dejoc atacurile cu adevărat periculoase împotriva sus-numitului candidat, aş fi suferit o severă afecţiune a muşchilor zîmbetului cu mult înainte de ziua alegerilor.

Cum poate să facă faţă? m-am întrebat. Cum poate să-i facă plăcere lucrul ăsta – pentru că era clar că-i făcea!

— Mîine, spuse încîntat de inspiraţie, mîine vom merge la cursa hipică a Comitatului Dorset. Ziua de mîine va fi pentru Ben. Mergem la curse.

Prima mea reacţie a fost de bucurie, pe care a remarcat-o. Dar imediat bucuria a fost urmată de un fel de disperare că nu mă duc acolo să călăresc, că am să-mi petrec după-amiaza ca un exilat, rîvnind la boul vecinului său şi la măgarul lui, şi la şaua lui în cursa cu obstacole pentru amatori; dar cred că nu mi-am exprimat manifest decît bucuria.

— O să mergem cu Range Rover-ul, a spus tata hotărît, încîntat de planul lui. Şi, Polly, ai să vii cu noi, nu?

Polly a spus că ar fi încîntată.

Oare să fi spus Polly vreodată o minciună?

Am băut cafeaua fără nici un fel de stres, tata fiind în sfîrşit calm după tot ce se petrecuse în tot cursul acestei ciudate săptămîni. Polly a ieşit pe uşa din spate ca să-şi recupereze maşina şi să plece acasă, care casă, am înţeles eu, era undeva într-o pădure în afara oraşului, şi, după ce am zăvorît bine toate uşile, am urcat împreună cu tata şi am dormit netulburat pînă sîmbătă dimineaţa.

Mervyn s-a încruntat, fireşte, foarte tare cînd a aflat schimbarea destinaţiei. Cum speră George să aibă succes şi să cîştige locul în

Parlament dacă el neglijează rutina mersului din uşă-n-uşă pentru a-i convinge pe alegători, rutină care este de o importanţă uriaşă? Cursa de cai a Comitatului Dorset, păcatul păcatelor, este în afara zonei de captare a Hoopwestern.

Nu-i nimic, l-a liniştit tatăl meu, numeroşii alegători din Hoopwestern care merg la curse s-ar putea să-i aprobe.

Mervyn, neconvins, n-a mai scos, sumbru, nici un cuvînt timp de o jumătate de oră, dar, pe măsură ce ziua înainta, s-a decis să salveze cel puţin rămăşiţele a ceea ce el considera ruinele celei mai bune şanse de sfîrşit de săptămînă şi a început să dea telefoane; rezultatul – am fost invitaţi să luăm prînzul cu maeştrii de ceremonii ai cursei şi am primit şi bilete gratuit.

Din lunga lui experienţă, Mervyn cunoştea pe toată lumea care avea o influenţă cît de mică în comitat.

Pe mine m-a acuzat, firește, pentru schimbarea programului şi poate că pe bună dreptate. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut cum ar fi vrut el, poate că s-ar fi învîrtit fericit în jurul Orindei.

Ce ar fi făcut cu A.L. Wyvern n-aş putea să spun, dar probabil că el era obişnuit cu enigmatica umbră, la fel cum Anonymous Lover fusese şi el cel mai bun prieten al decedatului Dennis. Jucau golf doar, nu?

Dezamăgirea lui Mervyn era mare, ca să nu mai vorbim de reaua lui voinţă. Pentru el, succesul consta în alegerea candidatului său sau măcar să ocupe locul al doilea. Mervyn n-avea de gînd să-şi ruineze reputaţia de agent de campanie de dragul acestor Juliard, fie el tată sau fiu.

Atmosfera îngheţată din birou a fost încălzită de vizita neaşteptată a femeii care conducea magazinul de suveniruri de alături.

Ea şi Mervyn se ştiau foarte bine, dar era încîntată să-l cunoască

pe noul candidat, a spus femeia. Ne văzuse venind şi plecînd, şi voia să dea mîna cu George; auzise că fiul lui este o dulceaţă şi se întreba dacă ne-ar face plăcere o plăcintă cu mere făcută în casă.

Şi a pus darul pe biroul tatălui meu.

— Drăguţ de partea ta, Amy, zise Mervyn şi, din modul lui de comportare, am dedus nu numai că o cunoştea pe femeie de multă vreme, dar şi că în toată această perioadă o subapreciase probabil.

Amy era unul dintre acei oameni uşor de subapreciat. O văduvă modestă, împăciuitoare, cam de vîrstă mijlocie (asta a spus Polly), care primeşte lucruri mai vechi, le aranjează puţin şi le vinde ca suveniruri. Amy era cinstită şi, undeva, la jumătatea drumului către prostie; de asemenea, bună şi vorbăreaţă. Era uşor să-i ignori torentul de vorbe, dar, la un moment dat, a reuşit să ne reţină atenţia.

— Cineva a spart un geam de la fereastra noastră miercuri noaptea şi m-am chinuit teribil pînă l-am pus la loc. Şi s-a lungit prea mult povestindu-ne cum a reuşit să facă lucrul ăsta. A venit un poliţist şi a întrebat dacă geamul a fost spart de un glonte tras dintr-o armă şi i-am spus – fireşte că nu; în fiecare dimineaţă primul lucru pe care îl fac cînd intru în magazin este să curăţ podeaua, pentru că, fireşte, eu nu pot să locuiesc sus, cum puteţi să faceţi voi aici. La magazin eu nu am decît o baie şi o cameră mică, pe care o folosesc ca depozit, deşi uneori las cîte o persoană care nu are nici un adăpost să doarmă acolo, în cazuri de urgenţă. Oricum, n-am găsit nici un glonţ. I-am spus poliţistului, era Joe, a cărui mamă este şofer pe autobuzul care duce copiii la şcoală, iar el a intrat şi s-a uitat în jur, şi a scris ceva într-un carnet. Am citit în ziar despre un foc de armă şi că cineva ar fi tras în domnul Juliard. Nu mai ai nici un fel de siguranţă în ziua de azi, nu-i aşa? Iar acum, tocmai cînd ştergeam de praf o etajeră veche, pe care se pare că nu pot s-o vînd

nimănui, am dat peste ceva înfipt în lemn şi, cînd l-am tras afară, uite peste ce am dat şi mă întreb dacă nu tocmai asta căuta Joe: aşa că ce credeţi, ar trebui să-i spun?

Băgă mîna într-un buzunar al jachetei şi puse pe birou, lîngă plăcinta cu mere, o bucată turtită de metal, care în mod cert zburase cu mare viteză dintr-o puşcă de calibrul 22.

— Cred că ar trebui să-i spui prietenului tău, Joe, a cărui mamă este şofer pe autobuzul şcolarilor, că ai găsit această mică bucată de metal înfiptă în etajeră, îi recomandă cu grijă tatăl meu.

— Chiar credeţi că ar trebui?

— Da, cred.

Amy luă glonţul, se uită la el şi-l lustrui puţin de jachetă. Gata cu eventualele amprente, mi-am zis eu.

— Bine, atunci, a spus Amy veselă, punînd premiul înapoi în buzunar. Am fost sigură că dumneavoastră o să ştiţi ce trebuie să fac cu el.

Îl invită să arunce o privire în magazin, dar el mă trimise în schimb pe mine şi aşa m-am trezit holbîndu-mă la o etajeră din trestie, înaltă şi urîtă, care era amplasată lîngă fereastră şi care oprise glonţul.

— Acum îi spun *étagère,* zise Amy tristă, dar tot nu o vrea nimeni. Sau poate că *tu...?*

— Nu, am spus. Şi nu voiam nici vreuna din lingurile de argint sau dintre jucăriile de copii, sau hainele de mîna a doua, frumos şi curat aranjate ca să dea bine.

Am luat Range Rover-ul din locul sigur în care se afla, l-am cules pe tatăl meu şi (urmînd îndrumările deloc amabile ale lui Mervyn) am găsit casa neaşteptat de mare a lui Polly, situată în pădure. Polly s-a urcat în spate şi, pe drum spre curse, ne-a relatat cu o bucurie tainică despre cîteva telefoane pe care le dăduse; o

încercare de a convinge ici, o promisiune colo!

— Domnul Anonymous Lover Wyvern, a continuat ea, a primit o frumoasă invitaţie de ultim minut să joace golf la evenimentul anului, ofertă pe care ar fi trebuit să fie de gheaţă ca să o refuze. Aşa că a plecat cu preţioasele lui bastoane, dispărînd astfel din drum.

— Cum ai reuşit să faci asta? a întrebat-o tatăl meu cu admiraţie.

— Prin convingere, a zis misterioasă. Iar la scurtă vreme după aceea, Orinda a fost invitată la curse, în loja maeştrilor de ceremonii...

— Păi acolo mergem şi noi! exclamă tata.

— Nu mai spune! îl tachină Polly. Benedict, mă admonestă ea pe mine, ţi-o ofer pe Orinda fără iubitul ei, aşa că să nu iroseşti ziua.

— Dar ce poate să facă el? protestă tata.

— Ştie el, nu se lăsă Polly. Cum o s-o facă, nu pot să-ţi spun, dar ai încredere în fiul tău. Şi-şi îndreptă din nou atenţia spre mine. Orinda habar nu are de curse. Merge acolo numai din snobism, pentru un duce, care este unul dintre maeştrii de ceremonii. Aşa stau lucrurile. Crezi că o să reuşeşti?

— Nu ştiu, am răspuns cam neajutorat.

Limbajul direct al lui Polly mă deconcerta întotdeauna, deşi limbajul oribil folosit zilnic în grajduri trecuse pe lîngă urechile mele fără să mă deranjeze.

Orinda era deja la crema de homar cu bucăţele de castraveciori, cînd am ajuns în salonul unde se servea prînzul pentru maeştrii de ceremonii, şi, deşi se arătă revoltată de sosirea noastră, nu putu face altceva decît să se înece şi să-şi revină luînd o înghiţitură de vin, bătută delicat pe spate de duce, care stătea lîngă ea. Ducele se ridică şi o sărută conspirativ pe Polly pe obraz şi am văzut ce expresie oripilată a abordat Orinda.

Era îmbrăcată într-un costum alb de in, cu o eşarfă de mătase verde legată de cureaua unei poşete negre de lezar, agăţată de spatele scaunului pe care stătea.

Subţire, cu o piele mată, prezenţa ei eclipsa cu uşurinţă orice femeie din salon, în special pe Polly, care, ca de obicei, era îmbrăcată ca şi cum n-ar fi fost sigură la ce eveniment merge şi nici măcar ce anotimp este.

Tatăl meu a strîns mîini în stînga şi în dreapta, forţa interioară pe care o degaja făcînd să se întoarcă toate capetele spre el chiar şi într-o încăpere plină cu oameni puternici. Orinda îl ura.

— Fiul meu, Benedict, spunea prezentîndu-mă, dar el era cel asupra căruia se îndreptau toate privirile.

— Nu te-am mai cunoscut undeva? mă întrebă ducele ezitînd. Nu ai concurat la curse împotriva fiului meu, Edward?

— Da, sir. La Towcester, Paştele trecut. El a cîştigat.

Ducele zîmbi cînd îşi aduse aminte.

— Ai terminat al treilea! Era ziua de naştere a lui Eddy. Am făcut o petrecere improvizată pentru a-l sărbători. Ai fost şi tu acolo.

— Da, domnule.

— Nimic nu se compară cu cursele, nu-i aşa? Cel mai bun lucru de pe lumea asta, spune Eddy.

Tata îmi aruncă o privire aspră.

— Cel mai bun lucru, l-am aprobat.

— Nu-ţi fă probleme, îi spuse ducele tatălui meu, pentru toţi tinerii ăştia nu este decît un hobby. Amatorii nu pot să-şi cîştige existenţa din asta. Înainte, amatorii cei mai buni reuşeau să treacă la profesionism, dar, din anumite motive, astăzi nu se mai petrece aşa ceva. Eddy are nevoie de o slujbă. Amatorii nu pot să călărească o viaţă. Sînt sigur că Benedict ştie lucrul ăsta. Un băiat bun, Benedict al dumneavoastră, aşa spune Eddy. Luaţi loc, domnule Juliard, este

un prînz excelent.

L-a aşezat pe tata lîngă el, de partea opusă în raport cu Orinda, pentru care bucuria zilei apusese, chiar dacă afară strălucea puternic soarele amiezii.

A împins deoparte farfuria cu crema de homar neterminată, ca şi cum n-ar mai fi putut nici măcar să o vadă în faţa ochilor, şi a avut mari dificultăţi, cu muşchii faciali deveniţi rigizi, în a zîmbi gazdei sale.

Bărbat solid şi îndesat, cam de 60 de ani, ducele arăta mai mult a muncitor, decît a patrician, un om de afaceri cu mintea deschisă, director executiv mai degrabă decît preşedinte de paie.

Fiul său, Eddy, şi el un camarad bun, mi-a spus cîndva că este invidios pe timpul pe care îl acord curselor – tatăl lui insistă să muncească pentru a-şi cîştiga existenţa.

Ei bine, mi-am zis eu mîhnit, Vivian Durridge şi tatăl meu au reuşit chiar mai mult decît să ne aducă la acelaşi nivel.

Tatăl lui Eddy avea cai pe care fiul îi putea călări în curse, în timp ce al meu nu avea!

Eu şi Polly am fost aşezaţi cîteva locuri mai încolo la masa lungă, acoperită în alb, şi ne-am mîncat netulburaţi supa de homar cu castraveciori care a fost, aşa cum a spus şi ducele, excelentă, deşi – exceptînd cazul în care aş fi pe punctul să mor de inaniţie – aş fi preferat o pizza mare cu salam!

S-a servit apoi un fel de pui cu curry. Timpul a trecut şi se apropia prima cursă.

Ducele, privindu-şi ceasul, i-a spus tatălui meu că, în calitate de principal maestru de ceremonii al zilei, este nevoit să se retragă ca să-şi poată duce la îndeplinire îndatoririle.

Ca şi cum absolut întîmplător ar fi zărit expresia aproape de panică de pe faţa Orindei, provocată de faptul de a fi lăsată fără o

zonă tampon între ea şi nesuferitul ei uzurpator, ducele a găsit o soluţie sub inspiraţia momentului.

Cu o privire furişă spre Polly, care stătea suspect de paşnică şi de calmă, ducele i s-a adresat cu amabilitate Orindei:

— Ştiţi, doamnă Nagle, sincer aş vrea să vă bucuraţi şi să înţelegeţi splendidul nostru sport care este cursa cu obstacole; şi, întrucît eu am să fiu foarte ocupat, nu văd pe nimeni altcineva mai potrivit pe mîinile căruia să vă las decît tînărul Benedict. El ştie totul despre curse, în pofida vîrstei sale; ne vom întîlni din nou toţi aici după – să zicem – a doua cursă. Aşa că, Benedict – mi se adresă tare, peste masă – fii bun şi du-o pe doamna Nagle să vadă caii în ringul pentru paradă. Urmăreşte cursa împreună cu ea şi răspunde-i la toate întrebările, bine?

— Da, domnule, am răspuns slab, iar ducele, dînd nevinovat din cap, aproape că o împinse pe Orinda în braţele mele. Am simţit-o cum începe să devină rigidă şi să refuze, dar ducele făcu un gest imperios către uşă, ca şi cum nu exista nici o posibilitate ca planurile lui să fie schimbate. Şi, în timp ce am pornit după costumul alb de in, am surprins peste umăr uimirea instalată pe faţa tatălui meu şi zîmbetul larg de pe cea a lui Polly.

Orinda a străbătut coridorul şi a coborît scările ieşind în aer liber; iar acolo s-a oprit şi a spus:

— Este ridicol.

— Da, am aprobat-o.

— Ce vrei să spui prin da-ul ăsta?

— Că n-aveţi de gînd să mă ascultaţi pe mine din cauză că îl urîţi pe tatăl meu, ceea ce, dacă stai să te gîndeşti mai bine, nu este un lucru prea înţelept, dar probabil că şi eu aş simţi la fel, aşa că, dacă doriţi, am să vă las aici şi mă duc să mă uit la cai, lucru pe care de altfel oricum vreau să-l fac.

— Sînt destul de în vîrstă ca să-ţi fiu mamă, a spus iritată şi fără logică.

— Cu uşurinţă, am zis eu, complet lipsit de tact.

În pofida furiei ce o cuprinsese, aproape că izbucni în rîs.

— În mod normal era de aşteptat să spui că nu-i adevărat.

— Îmi pare rău.

— Mervyn spune că nu ai decît 17 ani.

— În două săptămîni am să împlinesc 18.

— Ce să fac dacă mă laşi baltă aici?

— Ei bine, n-am să vă las. Dar dacă vreţi să dispar, atunci să ştiţi că după colţul acela o să găsiţi ringul de paradă unde se învîrt caii în cerc înainte de începerea cursei, în aşa fel încît să-i vadă toată lumea, ca să ştie pe ce mizează banii.

— Şi dacă vreau să pariez şi eu?

— La agenţi sau direct la Totalizator.

— Cine o să cîştige?

I-am zîmbit cu reală bunăvoinţă.

— Dacă aş şti, dacă ar şti cineva, aş fi bogat.

— Şi dacă ai fi bogat?

— Mi-aş cumpăra cai pursînge şi aş participa cu ei la curse.

Nu mă aşteptasem la întrebare, iar răspunsul pe care i l-am dat a venit direct din sinceritatea copilăriei. Nu mă obişnuisem încă să fiu adult.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai însoţi la ringul pentru paradă, mi-a zis Orinda pe un ton oficial.

Am dat din cap, ca şi cum ea n-ar fi făcut nici un fel de concesie, şi am condus-o spre ring, unde caii se înghesuiau unul în altul.

Soarele strălucea pe harnaşamentul lor, iar mirosul şi sunetele pe care le emiteau îmi străpungeau simţurile, ultimele patru zile făcînd să se instaleze în mine un sentiment al pierderii atît de acut,

încît mi-aş fi dorit să mă aflu oriunde în lume numai la o cursă de cai nu.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă Orinda..

— Nimic.

— Nu este adevărat.

— Nu contează.

Îmi oferise o deschidere perfectă pentru ceea ce doream să-i spun, dar am dat lamentabil înapoi. Nu mă aşteptam să mă simt atît de teribil de pierdut şi de izolat; un exilat privind printr-o barieră de sticlă la o viaţă care-i fusese refuzată.

Am găsit un loc unde să stăm sprijiniţi de balustrada de fier care împrejmuia ringul şi i-am dat programul meu, pentru că pe al ei îl uitase sus. Avea nevoie de ochelari, care erau în poşetă, ca să vadă literele mici, şi de ajutor ca să-i identifice pe concurenţi după numerele purtate pe îmbrăcăminte.

— Ce înseamnă toate cifrele astea? mă întrebă arătîndu-mi programul. Pentru mine parcă scrie în chineză.

— Îţi spun care este vîrsta calului şi ce greutate duce în cursă. Cifrele astea mici sînt rezultatele calului la ultimele curse la care a participat. Şi i-am arătat cu degetul: *C* înseamnă că a căzut şi *R* înseamnă că s-a ridicat, dar nu a terminat cursa.

— Aha! A studiat programul şi a citit cu voce tare condiţiile intrării în prima cursă – o cursă cu garduri, de două mile şi jumătate, pentru începători.

— Este o cursă pentru caii de patru ani sau chiar ceva mai mari, care de la începutul sezonului nu au cîştigat nici o cursă cu obstacole... iar dacă au cîştigat o asemenea cursă de la începutul sezonului, urmează să fie penalizaţi cu 7 livre. A ridicat ochii spre mine privindu-mă cu aversiune.

— Ce înseamnă să fie penalizat cu 7 livre?

— Asta înseamnă o greutate suplimentară. Este vorba de cele mai multe ori de plăcuţe subţiri de plumb puse în buzunarele postavului de sub şaua de pe cal. I-am explicat că un jocheu trebuie să aibă greutatea permisă pentru calul lui. Eşti cîntărit înainte şi după cursă...

— Da, da. Nu sînt complet ignorantă.

— Îmi pare rău.

— Nu există decît un singur cal, în cursa asta, care duce o greutate suplimentară de 7 livre[4], anunţă ea triumfătoare, după ce s-a uitat pe program. O să cîştige?

— S-ar putea, dacă este foarte bun.

Dădu pagină după pagină, continuînd să-l studieze.

— Aproape că nu există cursă în care un cal să nu poarte o greutate suplimentară dacă a cîştigat recent.

— Hm!

— Care e cea mai mare greutate cu care poate fi penalizat?

— Nu cred că există limită stabilită, dar în practică 10 livre reprezintă greutatea maximă cu care poate fi penalizat un cal. Dacă trebuie să ducă mai mult de 10 livre în plus, aproape cu siguranţă n-ar cîştiga, aşa că antrenorul nu l-ar băga în cursă.

— Dar se poate cîştiga cu o greutate suplimentară de 10 livre? Este posibil? Adică calul...

— Da, este posibil.

— Efortul este mare?

— Depinde de cît de puternic este calul.

Şi-a pus ochelarii în poşetă şi şi-a exprimat dorinţa să mergem la Totalizator, unde a pariat pe calul care cîştigase în prima zi a sezonului şi, ca atare, ducea în spate o greutate suplimentară de 7

---

[4] O livră = 453,6 grame.

livre de plumb.

— Trebuie să fie cel mai bun, a spus ea.

Aproape la fel de înaltă ca mine, Orinda a mers tot timpul cu un pas înaintea mea, ca şi cum ar fi fost firesc să aibă escortă în urmă. Era obişnuită să fie privită şi am văzut că felul în care era îmbrăcată stîrnea admiraţie. Ne-am aşezat pe treptele tribunei mari ca să urmărim cursa. Calul pe care a pariat Orinda a terminat al patrulea.

— Şi acum ce se mai întîmplă? mă întrebă ea.

— Din nou şi din nou acelaşi lucru.

— Nu te plictiseşti de asta?

— Nu.

Rupse biletul cu care pariase şi lăsă bucăţelele să cadă fluturînd la pămînt.

— Nu văd să fie prea distractivă treaba asta. Privi în jur la numeroşii spectatori care studiau programul curselor. Şi ce faci dacă plouă?

Răspunsul simplu ar fi fost „te uzi", dar nu cred că i-ar fi plăcut.

— Oamenii vin să vadă caii şi, de asemenea, să şi parieze, i-am spus. Vreau să zic că sînt minunaţi caii!

Mi-a aruncat o privire compătimitoare şi a spus că după cursa următoare o să se întoarcă în salonul maeştrilor de ceremonie pentru a-i mulţumi ducelui pentru ospitalitate, după care o să plece. Nu putea înţelege care era fascinaţia acestor curse cu obstacole care atrăgea atîta lume.

— Eu nu înţeleg ce fascinaţie prezintă politica pentru tatăl meu, dar pentru el asta este acum toată viaţa lui.

Ne întorceam spre ringul de paradă, unde începuseră să apară caii pentru cea de-a doua cursă. S-a oprit brusc în mijlocul unui pas şi s-a întors spre mine cu ostilitate făţişă.

— Tatăl tău, mi-a spus ea acră, şuierînd fiecare cuvînt ca şi cum

l-ar fi rostit muşcînd dintr-un pahar de sticlă, mi-a furat scopul vieţii mele. Eu ar trebui să reprezint Hoopwestern-ul în Parlament. Eu trebuia să dau bătălia în alegerile astea şi le-aş fi cîştigat, ceea ce ar fi fost mai mult decît va face tatăl tău cu toată puterea lui de atracţie.

— Nici măcar n-a ştiut că exişti, i-am spus. A fost trimis de organizaţia centrală a partidului de la Westminster ca să participe la aceste alegeri parţiale, asta dacă reuşeşte să fie desemnat drept candidat. Nu şi-a stabilit ca obiectiv să te înlăture pe tine personal.

— De unde ştii?

— Mi-a spus chiar el. De miercurea trecută, de cînd m-a adus aici, pe post de decor, mi-a ţinut un curs condensat de politică. Îţi respectă convingerile şi sentimentele. Şi, practic, dacă ai fi de partea lui, şi dacă pentru asta ar fi ales, atunci poate că împreună cu el aţi fi o echipă la fel de bună, la fel cum ai fost şi cu domnul Nagle.

— Eşti copil!

— Da... îmi pare rău. Dar toată lumea de aici spune ce lucruri remarcabile ai făcut în circumscripţie.

Nu făcu nici un comentariu, fiind ori furioasă, ori supărată.

Începu să studieze din nou programul curselor, sprijinindu-se de balustrada ringului, ca şi cum ar fi fost acasă. După o vreme spuse:

— Tatăl tău nu-şi doreşte altceva decît puterea.

— Da. Şi am tăcut o vreme. Tu nu?

— Fireşte că da.

Puterea se afla lîngă noi, în crupele musculoase ale cailor crescuţi pentru a participa la cursele cu obstacole, animale capabile să înghită distanţe de patru mile şi jumătate la o viteză de 30 de mile pe oră sau mai mult – distanţa şi viteza de la „Grand National”. Nici un animal de pe pămînt nu depăşeşte calul de curse

în ce priveşte energia şi viteza. Această putere... asta era pentru mine puterea. Să o împarţi, să o călăuzeşti, să sari împreună cu ea. Oh, Dumnezeule, dă-mi această putere!

— Usher Rudd... ştii la cine mă refer?

— Da.

— Usher Rudd i-a spus prietenului meu, Alderney Wyvern –, hm! Ştii la cine mă refer?

— Din nou da.

— Usher Rudd spune că George Juliard nu numai că minte că ai fi copilul lui legitim, dar susţine că eşti ibovnicul lui.

— Ce sînt? Dacă am părut uluit, asta pentru că într-adevăr aşa eram. Ce este... un ibovnic?

— Nu ştii ce înseamnă?

— Nu.

— Un băiat... un iubit!

Nu eram atît de revoltat, cît uluit. De fapt, am izbucnit în rîs.

— Usher Rudd, zise ameninţător Orinda, este un căutător neobosit. Să nu-l subestimezi.

— Dar am crezut că în privinţa asta ţinta lui este Paul Bethune.

— Oricine. Născoceşte minciuni. Îi place să distrugă oameni. Ar face-o pentru bani dacă ar putea, dar pentru că nu iese nici un ban din asta, o face din plăcere. Eşti fiul legitim al lui George Juliard?

— Semăn cu el, puţin. Orinda dădu din cap. Şi s-a căsătorit cu mama mea în faţa unui mare număr de martori (care dezaprobau această căsătorie, dar nu conta). Vestea păru să nu-i placă. Am impresia, am zis, că ai prefera ca Usher Rudd să aibă dreptate, nu? Atunci ai putea să scapi de tatăl meu!

— Alderney Wyvern spune că pentru asta este nevoie de mai mult decît de născocirile lui Usher Rudd. Trebuie găsită o pîrghie puternică.

Părea foarte înverşunată. Indiferent ce credea Polly despre abilitatea mea de a înţelege nefericirea şi de a o alina, m-am simţit pierdut în labirintul implacabilelor reproşuri ale Orindei împotriva tatălui meu.

— Ştii că cineva a tras un foc de armă asupra lui? am întrebat-o.

— Altă minciună, decretă Orinda nevenindu-i să creadă.

— Am fost de faţă, am protestat eu.

— A fost şi Alderney. A văzut ce s-a întîmplat. George Juliard a alunecat pe o piatră, iar cineva a tras un singur foc din pură euforie şi Juliard pretinde că-i era destinat lui! Prostii! Ar face orice pentru publicitate!

Orinda personal nu s-ar vîrî niciodată sub o maşină ca să deşurubeze un buşon, m-am gîndit eu. Oricît de grijuliu ai fi, uleiul ţîşneşte totuşi afară înainte să poţi băga o lumînare în orificiul de scurgere. Chiar dacă ar fi ştiut cum şi unde să desfacă buşonul, nu puteai nicicum să faci o apropiere între uleiul de motor şi hainele Orindei.

Orinda avea nevoie de ochelari ca să citească un program de curse; nu o vedeam ţintind şi trăgînd cu puşca.

S-ar putea să dorească să-l vadă mort pe tatăl meu, dar nu l-ar fi putut omorî ea şi nici măcar nu credea că cineva ar fi încercat să o facă.

Orinda, mi-am zis, nu a cerut şi nici nu a plătit pe nimeni să o scape fizic de rivalul ei. Ura ei avea limite.

Am condus-o să urmărim cea de-a doua cursă de lîngă unul din garduri, pentru a o face cel puţin să înţeleagă viteza despre care era vorba.

Tocurile înalte şi subţiri ale pantofilor ei se afundau în turf, îngreunîndu-i mersul, ceea ce nu-i plăcu deloc. Am recunoscut deprimat că după-amiaza respectivă n-a prea fost un succes.

Totuşi, a fost impresionată de zgomotul şi energia cailor de jumătate de tonă care săreau cu eleganţă peste garduri şi i-a putut auzi pe jochei răcnind unul la altul şi la cai.

A putut să vadă picioarele încordate şi strînse în manşete albe şi culorile strălucitoare ale costumelor din mătase în soarele strălucitor de august.

Şi, indiferent dacă a vrut ca eu să ştiu sau nu asta, a înţeles brusc de ce acest gen de curse îl fascinează pe duce şi pe oricine care făcea efortul de a veni să le urmărească.

Cînd caii au ţîşnit din nou pe lîngă noi, dublîndu-şi eforturile pe ultima linie spre punctul de sosire, vibrînd pînă şi aerul la trecerea lor, am spus:

— Înţeleg ce simţi din cauza faptului că ai fost dată deoparte de comitetul de desemnare a candidaturii.

— Nu poţi, zise Orinda lipsită de orice amabilitate. Eşti mult prea tînăr.

— Ai pierdut ce-ţi doreai cel mai mult, iar lucrul ăsta este aproape insuportabil, am zis în disperare. Aşteptai un mod de viaţă care să fie o bucurie în fiecare zi, care să-ţi dea sentimentul de împlinire şi forţa interioară de a-ţi înfăptui cele mai frumoase visuri – mod de viaţă care ţi-a fost luat. Este o durere brutală. Crede-mă, ştiu bine.

Se uita fix la mine cu ochii ei verzi, mari de uimire.

— Nu trebuie să fii în vîrstă, i-am spus. Poţi simţi lucrul ăsta şi dacă ai numai şase ani şi-ţi doreşti cu patimă un ponei pe care nu ai unde să-l ţii şi nici nu este înţelept să ţi-l doreşti. Şi eu... Am înghiţit în sec. Am vrut să mă opresc din nou, dar de data asta cuvintele parcă au pornit singure. Eu mi-am dorit asta. Am întins braţul peste balustrada neagră de fier către întreaga pistă de curse. Am vrut tot ce oferă asta. De cînd mă ştiu am vrut să fiu jocheu. Am crescut cu

convingerea că asta va fi viaţa mea. Am crescut simţind căldura şi certitudinea viitorului meu şi... Ei bine... săptămîna asta el mi-a fost luat. Săptămîna asta mi s-a spus că nu pot trăi aşa, că nu pot duce viaţa asta, că nu sînt un călăreţ destul de bun, că nu am sclipirea pentru a fi jocheul care doresc să fiu. Antrenorul pentru care călăream mi-a spus să plec. Tatăl meu m-a anunţat că-mi va plăti taxele ca să merg la universitate, dar că nu va plăti pentru mine ca să-mi irosesc timpul călărind la curse, cînd este clar că n-am să fiu un as. N-am ştiut cît de îngrozitor este pînă cînd nu am venit astăzi aici... practic, îmi vine să urlu, să mă tăvălesc pe jos, iar dacă tu crezi că trebuie să fii destul de în vîrstă ca să-mi fii mamă pentru a simţi ce simţi tu, ei bine atunci te înşeli.

CAPITOLUL 6

La sfîrşitul acelei după-amiezi conduceam sumbru Range Rover-ul înapoi spre casa din pădure a lui Polly, cu sentimentul că i-am irosit toate planurile ei şi nu numai, că nu am reuşit să profit de un prilej irepetabil, dar categoric am înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

Cînd m-am întors cu Orinda în salonul maeştrilor de ceremonii, ducele dispăruse din nou, chemat de multiplele lui îndatoriri. Orinda a urmărit cea de-a treia cursă de la balconul salonaşului, permanent cu spatele întors spre mine, purtarea ei excluzînd orice conversaţie.

Cursa a fost cîştigată de un cal cu o greutate suplimentară de 7 livre. Orinda nu mai pariase pe el.

Cînd s-a întors ducele, tot numai zîmbete la vederea ei, Orinda i-a mulţumit încîntător pentru ospitalitate şi a plecat. Nu ne-a

adresat nici un cuvînt tatălui meu, lui Polly sau mie, ignorîndu-ne total existenţa, iar eu am supravieţuit ultimelor trei curse dorindu-mi să fi fost mai scund, mai bogat şi cel puţin un geniu.

Cînd Polly ne-a invitat în casă, tatăl meu a acceptat imediat.

— Capul sus, a poruncit el reticenţei mele tăcute. Nimeni nu cîştigă tot timpul. Spune ceva. N-ai scos un cuvînt de ceasuri întregi.

— Bine... Orinda a spus că Usher Rudd doreşte să ştie dacă sînt ibovnicul tău.

Tata a pufnit în paharul cu gin pe care i-l dăduse Polly.

— Ce înseamnă ibovnic? întrebă Polly, dar tata ştia.

— Usher Rudd încearcă să dovedească că nu sînt fiul tău. Dacă ai un certificat de căsătorie, încuie-l în subsolul unei bănci.

— Şi certificatul tău de naştere unde este?

— Cu lucrurile mele, la domnişoara Wells.

Tata se încruntă.

Lucrurile nu-mi parveniseră încă. Împrumută telefonul lui Polly şi o sună imediat pe fosta mea proprietăreasă.

— A împachetat totul, dar cei care am stabilit să se ocupe de transportul lucrurilor n-au apărut, ne spuse el. Am să mă ocup de treaba asta luni.

— Bicicleta mea este la grajduri.

Şi-a dat într-un fel seama în ce măsură mi-a distrus aspiraţiile, dar şi eu mi-am dat foarte clar seama că el încă se aştepta să înfrunt direct realitatea şi să mă maturizez.

— Este greu, a zis el.

— Da.

Polly se uită de la unul la altul, apoi spuse:

— Băiatul se străduie cît poate el mai bine pentru tine, George.

Am condus Range Rover-ul spre Hoopwestern, familiarizat, în

sfîrşit, cu tracţiunea pe patru roţi, cu greutatea şi dimensiunea lui. Mi-am lăsat părintele în faţa unei biserici (la dispoziţia lui Mervyn), unde urma să se întîlnească şi să mulţumească micii armate de voluntari care lucrase pentru el şi partid în toată circumscripţia.

Voluntarii îşi aduseseră cu ei familiile şi vecinii, precum şi ceai, bere, vin şi prăjituri ca să-i trateze, iar entuziasmul inepuizabil al tatălui meu să le dea energii pentru următoarele trei săptămîni.

— Fiul meu... Este fiul meu. M-a tot prezentat în stînga şi în dreapta, iar eu am tot strîns mîini, am zîmbit, am stat la taifas cu doamne, am vorbit despre fotbal cu oarecare timiditate şi despre cursele de cai cu evident regret.

Mervyn trecea de la un grup la altul cu planuri şi liste. Zona asta va fi cutreierată mîine, asta luni – manifeste... postere... vizite... să nu existe nici măcar un singur alegător din cei 70.000 care să nu fi auzit de Juliard!

Încă trei săptămîni... În momentul de faţă campania părea mai curînd un purgatoriu decît ceva care să te atragă.

Dar am spus că am s-o fac... şi am s-o fac!

Am mîncat prăjitură cu ciocolată. Pizza n-a apărut încă.

Cînd a venit momentul să ne luăm rămas-bun, am luat Range Rover-ul de unde îl parcasem, pe un drum din apropiere, şi m-am asigurat pe cît posibil că nimeni nu se atinsese de el în seara aceea.

Foster Fordham îmi dăduse nişte instrucţiuni destul de simple la telefon.

— Întotdeauna să iei cu tine o cutie cu detergent praf de vase. Cînd parchezi maşina, împrăştie un fir subţire de detergent, pornind din spatele fiecărei roţi din faţă pînă la roata din spate, şi asta de fiecare parte. Pudra împrăştiată astfel o să-ţi spună dacă cineva a mutat maşina sau a încercat să se bage dedesubtul ei în absenţa ta. Ai înţeles?

— Da, mulţumesc.

— Întotdeauna să pui atent în funcţiune alarma şi să o debranşezi, şi, de asemenea, să porneşti maşina de la distanţă, oricît de puţin timp ai fi lipsit.

I-am urmat instrucţiunile cu stricteţe, dar nimeni n-a mai încercat nimic. L-am dus în siguranţă pe tatăl meu înapoi, la sediul partidului, şi l-am lăsat acolo cu Mervyn, cei doi purtînd nesfîrşite discuţii despre tactică. Am dus maşina în garajul ei bine încuiat, după care, în sfîrşit, am luat o pizza pentru acasă. Mervyn şi tata au mîncat absenţi jumătate din ea. Mervyn aranja vrafuri de afişe şi manifeste pentru a fi distribuite.

Da, mi-a răspuns cînd l-am întrebat, fireşte că alegerile parţiale sînt foarte-foarte palpitante, ele reprezintă momentele culminante ale vieţii pline a unui agent de campanie.

Şi mai sînt şi ultimele aranjamente de făcut pentru sărbătoarea destinată colectării de fonduri, ce urmează să fie organizată săptămîna viitoare – mare păcat că nu Orinda este cea care se va ocupa de ea de data aceasta...

Am căscat şi am urcat scara îngustă, şi destul de abruptă, lăsîndu-i pe cei doi să încuie; şi m-am trezit în toiul nopţii într-un puternic miros de fum.

Fum! M-am ridicat direct în fund. Din nici o altă pornire decît din instinct mi-am descurcat picioarele din cearceafuri şi am zgîlţîit violent mogîldeaţa inconştientă de pe salteaua vecină, răcnind la el, „Am luat foc!"; în acelaşi timp am sărit la uşa pe jumătate deschisă ca să constat dacă ceea ce tocmai spusesem era de fapt adevărat.

Era!

Jos, flăcări galbene ţîşneau, devorînd şi sîsîind. Fumul se ridica în sus în fuioare groase. În faţa mea, camera de zi părea toată

galbenă din cauza flăcărilor ce se ridicau din orificiul din spate, de jos.

Respirînd deja greu din cauza fumului, m-am răsucit imediat într-un picior şi am sărit în baie. Dacă dau drumul la robinete, m-am gîndit, baia şi chiuveta or să dea pe dinafară şi apa va curge jos, înăbuşind flăcările; am astupat şi cada, şi chiuveta, şi am deschis toate robinetele la maximum.

Am înmuiat un prosop mare în vasul de WC şi am tras apa. Am luat prosopul, am închis uşa să nu mai intre fumul şi am întins prosopul ud pe sub uşă cu o grabă ce era mai curînd frenezie.

— Fereastra! am răcnit. Nenorocita de fereastră este înţepenită!

Fereastra era înţepenită din cauza straturilor consecutive de vopsea care s-au uscat, iar lucrul ăsta îl enerva de zile întregi pe tata. Eram amîndoi numai în chiloţi, iar aerul devenea tot mai fierbinte.

— Nu putem coborî pe scări.

Oare nu înţelege? A pus mîna pe singurul scaun din dormitor şi l-a aruncat cu putere în fereastră. Geamul s-a spart, dar ochiurile erau mici şi cerceveaua de lemn de-abia dacă s-a crăpat. Ne aflam deasupra intrării cu ferestre joase, care dădeau spre piaţetă.

Cînd a aruncat a doua oară scaunul în fereastră, straturile de vopsea au cedat şi ambele părţi ale ferestrei s-au deschis larg –, dar de jos focul atacase deja acoperişul intrării şi flăcările urcau pe zid.

Şi magazinul de vechituri de alături era în flăcări, focul fiind deja mai avansat – ajunsese la acoperiş, aruncînd scîntei roşii şi aurii în văzduh, deasupra capetelor noastre.

M-am îndreptat spre uşă, gîndindu-mă că scările sînt totuşi singura cale de ieşire, dar, chiar dacă prosopul ud fusese o stavilă în calea fumului, era inutil împotriva flăcărilor.

Clanţa uşii era acum mult prea fierbinte ca să fie atinsă. De

partea cealaltă uşa luase foc.

— Ardem, uşa este în flăcări! am strigat înnebunit.

Tata s-a uitat scurt la mine.

— Va trebui să riscăm şi să sărim. Întîi tu.

A pus scaunul lîngă fereastră şi, prin gesturi, m-a îndemnat să mă urc pe el şi să sar cît pot de departe.

— Sari tu întîi, am spus.

Acum în piaţă erau oameni şi se auzeau voci răcnind, şi sirena unei maşini de pompieri care se apropia.

— Grăbeşte-te, m-a îndemnat tata. Nu-i timp de discuţii. Sări!

M-am urcat pe scaun şi mă ţineam cu mîinile de cercevea.

— Sări!

Nu-mi venea să cred – îşi pusese cămaşa şi pantalonii, şi se lupta să-şi închidă fermoarul.

— Dă-i drumul. Sări!

Am pus piciorul gol pe cercevea, m-am ridicat şi am sărit încordîndu-mi toate puterile şi toţi muşchii... cu disperare; şi am navigat printre flăcările ce se ridicau de jos, aterizînd pe pietrele negre cu un impact care m-a dezorientat total.

Auzeam oameni răcnind şi simţeam mîini care mă trăgeau de lîngă foc, şi mă înecam cu fum, luptîndu-mă în acelaşi timp să mă eliberez din strînsoarea fermă a mîinilor care încercau să mă ajute pentru a-i atenua tatălui meu căderea cînd o să sară după mine. Nu aveam nici o putere. Am rămas acolo jos. Nici măcar nu puteam să vorbesc.

În mod incredibil, au ţîşnit blitz-uri. Oamenii înregistrau pericolul extrem prin care treceam, punctul în care fusesem foarte aproape de moarte. M-am înfuriat cumplit. Eram revoltat. Cît pe ce să izbucnesc în lacrimi. Ilogic, aş îndrăzni să spun.

Se auzeau voci strigînd tatei să sară şi voci strigîndu-i să nu

sară, să aştepte maşina pompierilor care acum traversa piaţeta, împrăştiindu-i pe privitori şi revărsînd oameni cu căşti galbene.

— Aşteaptă, aşteaptă, strigau oamenii, în timp ce pompierii desfăşurau scara extensibilă ca să i-o întindă tatălui meu; dar silueta i se prefigură în fereastră, pe un fundal de un roşu strălucitor. Se urcase deja pe scaun, iar uşa în spatele lui ardea puternic.

Înainte ca scara să ajungă la el, în spate flăcările au ţîşnit strălucitoare şi atunci s-a ridicat pe cercevea şi, prin flăcările care dansau, s-a aruncat, la fel cum am făcut şi eu, în întunericul de dedesubt, conştient că s-ar putea să-şi rupă gîtul şi să-şi spargă capul, ştiind că pămîntul era acolo, dar incapabil să judece cît de departe –, dar, din nefericire, era prea aproape.

Fulgeră lumina unui blitz. Doi bărbaţi în costume galbene ca astronauţii au ţîşnit tîrînd după ei ceva circular, plasa folosită de obicei pentru prinderea celor care sar. Dar n-a mai fost timp să o poziţioneze.

Tatăl meu s-a prăbuşit peste ei, toţi căzînd laţi la pămînt. Oamenii s-au repezit să-i ajute şi grămada a dispărut din raza mea vizuală, dar picioarele tatălui meu se mişcau pline de viaţă şi i-am văzut pantofii, pe care sus nu-i avea, ceea ce însemna că se şi încălţase.

Eram tot murdar de fum şi sîngeram în urma cîtorva zgîrieturi la impactul cu pietrele decorative, iar pe obraji îmi curgeau lacrimi, dar eu nu ştiam că plîng; eram încă ameţit, tuşeam, iar pe degete şi pe picioare au început să apară băşicuţe, dar nimic din toate astea nu conta.

În cap nu aveam decît zgomot şi confuzie. Am vrut să-l apăr pe tatăl meu de pericol şi nici măcar nu mă gîndisem la o alarmă împotriva fumului.

— Ben? Era vocea lui.

Am ridicat privirea derutat. Stătea în picioare deasupra mea şi zîmbea. Cum putea?

Bărbaţii în costume galbene şi-au desfăşurat furtunurile şi au început să pulverizeze apă peste flăcările jucăuşe.

Peste tot erau aburi, fum şi flăcări neîmblînzite; nişte oameni care mi-au adus o pătură roşie în jurul umerilor îmi spuneau să nu-mi fac probleme. Nu eram sigur de unde apăruseră sau de ce mi-aş face eu probleme.

Dar de fapt nu eram sigur de nimic.

— Ben, am auzit la ureche vocea tatălui meu, ai o contuzie.

— Hm?

— Spun că te-ai lovit cu capul de pietre. Mă auzi?

— Nici o alarmă contra fumului. Este vina mea...

— Ben! Şi mă zgîlţîi zdravăn.

Oamenii din jur i-au spus să nu facă asta.

— Am să fac în aşa fel, încît să fii ales, am spus.

— Iisuse!

În raza mea vizuală apăreau şi dispăreau feţe familiare. Mi s-a părut extraordinar să umble complet îmbrăcaţi în toiul nopţii, dar la un moment dat am aflat că nu era decît 11.20, nu patru fără cinci.

Mă culcasem devreme şi am sărit pe fereastră avînd asupra mea numai chiloţii şi ceasul, şi percepusem greşit ora.

Amy era acolo, frîngîndu-şi mîinile şi plîngînd. Amy plîngea pentru lucrurile primite degeaba ce se transformaseră în cenuşă; etajera urîtă dispăruse pentru totdeauna, încă nevîndută.

Ce este asta, Amy? O *étagère,* ştii, cîteva rafturi puse unul peste altul pentru a umple colţurile ciudate şi pe care pui farfurii decorative, fotografii şi tot felul de fleacuri.

Şi gloanţe?

— Oh, Dumnezeule, zicea Amy, am lăsat glonţul în jacheta aia a

mea oribilă, în magazin, iar acum l-am pierdut, dar nu-i nimic, nu era decît o bucată de plumb vechi.

Doamna Leonard Kitchens mă bătea pe umăr liniştitor.

— Nu-ţi fă probleme, băiete, nu era nimic în magazinele alea vechi decît hîrburi şi hîrtie. Afişe. Nimic! Leonard al meu este pe aici, pe undeva. L-ai văzut? Lui Leonard al meu îi place un foc zdravăn, dar acum distracţia s-a terminat. Vreau să mă duc acasă.

Usher Rudd prinse cadrul, se dădu un pas înapoi şi apăsă butonul aparatului de fotografiat.

Ţîşni o lumină. Cameramanul postului local de televiziune sosi şi el cu reflectoare mai puternice decît flăcările pe care pompierii se chinuiau încă să le stingă. Mervyn îşi frîngea mîinile din cauza vrafurilor de afişe *„JULIARD"* transformate în scrum. De abia ajunsese de o oră acasă cînd i-a telefonat cineva să-l avertizeze că magazinul de vechituri era în flăcări.

Crystal Harley îngenunche lîngă mine, tamponîndu-mi afurisitele de julituri cu şerveţele şi spunîndu-mi îngrijorată:

— Nu crezi că ar fi mai bine să vin la slujbă mîine?

Paul şi Isobel Bethune intrară ilegal cu maşina în zona pedestră a pieţei. Situaţiile de urgenţă schimbau regulile, zise consilierul local, repezindu-se la tatăl meu, cu o expresie artificială de mare îngrijorare, tot numai prietenie faţă de tata şi salutîndu-l pe fiecare pompier în parte.

Isobel mă întrebă încet dacă mă simt bine.

— Fireşte că nu, izbucni Crystal. A sărit prin foc şi s-a prăbuşit pe caldarîm. La ce te-ai aştepta?

— Şi... ăăă... tatăl lui?

— Tatăl lui va cîştiga locul în Parlament, a spus hotărîtă Crystal.

Binecuvîntată să fie politica, mi-am zis eu.

— Paul era plecat la o întrunire, continuă Isobel. Cînd a auzit de

incendiu, a venit acasă să mă ia şi pe mine, ca să văd dacă pot să fiu de ajutor. Întotdeauna dă mai bine dacă sînt şi eu cu el, aşa afirmă Paul.

Apa continua să şuiere încercînd să stingă flăcările şi revărsîndu-se în valuri peste casă, scurgîndu-se peste pietrele decorative. Eu şi pătura mea roşie ne-am udat zdravăn şi a început să ne fie frig.

Din parcarea din spatele clădirii o altă cisternă uriaşă arunca şuvoaie de apă, aşa că cele două jeturi ale unei Niagare sclipitoare s-au întîlnit, s-au unit şi s-au revărsat împreună asupra acoperişului, ca o magnifică ploaie torenţială.

Afişele din birou şi vechiturile din magazin erau un adevărat furnal; iar afară, în stradă, două organisme vulnerabile tremurau.

Treptat, oamenii în căşti galbene au început să stăpînească limbile devastatoare ale focului, care, rămase fără combustibil, dădeau acum înapoi, susurau în loc să ragă, renunţau la luptă şi părăseau cîmpul de bătălie astfel încît deasupra piaţetei nu mai cădeau acum scîntei strălucitoare, ci cenuşă, iar simţurile nu mai erau asaltate de căldură, ci de mirosul acela specific de ars.

Cineva a adus doctorul care îi îngrijise glezna tatălui meu cu cîteva zile în urmă; s-a uitat atent în ochii mei cu nişte luminiţe intense, după care mi s-a uitat în urechi, mi-a pipăit cucuiul care mi se ridicase pe ţeastă şi mi-a bandajat băşicuţele astfel încît să nu se spargă şi să se infecteze. A convenit cu tatăl meu să vină să mă vadă dimineaţă.

Tata a rezolvat provizoratul trezind simpatia directorului de la „Dragonul Adormit", care ne-a oferit un dormitor, şi a cărui soţie mi-a făcut rost de nişte haine.

— Bietul de tine... bietul de tine... S-a îngrijit de noi, amabilă, dar făcîndu-i în acelaşi timp plăcere şi atît ea, cît şi soţul ei i-au

întîmpinat fericiţi pe ziariştii de la cotidienele londoneze care au năvălit în hotel a doua zi.

Fotografia, trebuie să recunoaştem absolut uluitoare, făcută de Usher Rudd tatălui meu în plină săritură, cu fereastra în care jucau flăcările ca fundal, a umplut pagina întîi nu numai a ziarului local, *„Hoopwestern Gazette"* şi a următoarei ediţii a *„Quindle Diary"* („Juliard urmărit de neşansă"), dar şi a tuturor ziarelor din comitat („JULIARD SARE"); iar după relatarea faptelor, urmau comentarii şi critici nesfîrşite.

Întotdeauna se vor găsi oameni care să-ţi spună ce ar fi trebuit să faci. Să-ţi spună ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi trezit în toiul nopţii cu flăcările dansînd sub ei.

Şi-ţi vor spune că în mod categoric primul lucru pe care trebuia să-l faci era să chemi pompierii, dar nimeni n-o să se obosească să-ţi spună cum să-i fi chemat dacă singurul telefon era la parter, înconjurat de flăcări. Cum să chemi pompierii cînd cablul telefonic era topit?

Postfactum, toată lumea poate gîndi logic, dar în plină arşiţă, miros, zgomot şi pericol – raţionamentul analitic iese, mai mult sau mai puţin din cauză.

Oamenii tind să creadă că acel comportament absolut nerezonabil în condiţii îngrozitoare poate fi numit „panică", şi iertat, dar nu este vorba de panică, o formă a unei frici ilogice extreme, ci o lipsă de timp pentru a chibzui asupra lucrurilor.

Poate că eu şi tatăl meu am fi acţionat diferit dacă ni s-ar fi prezentat situaţia ca un exerciţiu teoretic, cu o soluţie corectă şi una incorectă.

Poate că aş fi aruncat saltelele pe fereastră ca o modalitate de a ne atenua aterizarea. Poate – dacă am fi reuşit să le facem să treacă prin fereastră!

Dar aşa cum stau lucrurile, era cît pe ce să murim amîndoi, şi amîndoi trăim – dar asta datorită mai mult norocului decît raţiunii! Nu-ţi pierde vremea să te îmbraci – ţi se va spune.

Mai bine intri gol în lumea asta decît îmbrăcat – în cealaltă, vor zice ei. Dar ei – oricare or fi aceşti „Ei" – n-au făcut nici un salt în faţa aparatelor de fotografiat ale oamenilor din mass-media.

După aceea m-am gîndit că ar fi trebuit să mă năpustesc în camera de zi, care era în flăcări, ca să-mi iau jacheta şi cascheta de jocheu în loc să-mi bat capul cu robinetele.

De asemenea, ar fi trebuit să-mi înfăşor mîinile şi picioarele în prosoape înainte să mă urc pe cerceveaua încinsă a ferestrei.

Dar nu cred că tatăl meu va regreta vreodată secundele acelea în care a fost atît de aproape de moarte şi pe care le-a petrecut punîndu-şi cămaşa şi pantalonii. Într-un fel a ştiut, pînă şi în acea fracţiune de secundă dintre viaţă şi moarte, că o fotografie care l-ar înfăţişa sărind pe jumătate gol din flăcări l-ar urmări de-a lungul întregii sale cariere.

A ştiut, chiar şi în acel moment teribil, că prezentarea într-o ţinută îngrijită însemna totul.

Nici măcar cea mai îngrozitoare fotografie pe care Usher Rudd ar putea să o măsluiască pentru viitor n-o să-l poată înfăţişa altfel pe George Juliard decît ca pe un tip care gîndeşte rapid şi care s-a comportat cît se poate de bine – şi-a pus chiar şi pantofii – într-un moment de criză.

Poliţia a făcut o anchetă amplă, dar luptătorii împotriva incendiilor nu puteau să jure că cele două arcade de la intrare au fost aprinse deliberat; şi nimeni nu a găsit o puşcă de calibrul 22 care să se potrivească cu glonţul din nou pierdut, iar raportul lui Foster Fordham cu privire la ceara introdusă în baia de ulei a Range

Rover-ului a fost considerat neconcludent.

S-ar fi putut ca George Juliard să fi fost ţinta a trei atentate împotriva candidaturii sale, dacă nu chiar împotriva vieţii sale, dar, la fel de bine, s-ar fi putut să nu fi fost. Nu existau nici un fel de suspecţi evidenţi.

În marea penurie de ştiri care se înregistrează în luna august, ziariştii din Londra au acordat acestei enigme o largă acoperire timp de două zile întregi. George Juliard a apărut la televiziunea naţională. Nu mai exista acum nici măcar un singur alegător în circumscripţia Hoopwestern care să nu-l cunoască pe Juliard.

În timp ce tatăl meu se ocupa de publicitate, iar Mervyn alerga de colo-colo, ca o muscă agitată, ca să găsească un nou sediu nu prea scump, eu am petrecut cea mai mare parte a zilei de duminică într-un fotoliu lîngă fereastra camerei mele de la „Dragonul Adormit", aşteptînd să mi se vindece vînătăile şi juliturile, şi privind afară piaţeta şi clădirea arsă de vizavi.

De undeva, de aici, de sus, mi-am zis eu, de undeva, de aici, dintre numeroasele coşuri cu flori de geraniu („Leonard al ei" le proiectase, mi-a spus doamna Kitchens cu mîndrie), de aici dintre floricelele astea roşii şi albastre, al căror nume nu-l ştiu, de undeva, de aici, de la etajul „Dragonului Adormit", cineva a aţintit o puşcă de calibrul 22 asupra tatălui meu.

Ţintaşul nu s-a aflat probabil în această cameră care ni s-a dat nouă acum; este mult mai aproape de partea care dă spre primărie decît de intrarea principală a hotelului prin care am ieşit în noaptea aceea.

O împuşcătură trasă de aici, de unde stau eu acum, ar fi trebuit să ia în considerare faptul că ţinta nu merge drept înainte, ci o ia pe lateral.

Un ricoşeu ar fi putut, firește, să facă ca glonţul să ajungă

oriunde, dar după părerea mea era puţin probabil ca un ricoşeu de aici, de unde stau eu acum, să se fi întors şi să fi lovit magazinul de vechituri.

La un moment dat, tîrşindu-mi picioarele cu băşicile bandajate, am explorat toată lungimea primului etaj al hotelului, privind piaţa printr-una sau două dintre uşile deschise şi, ajungînd într-un mic salonaş mobilat cu fotolii şi măsuţe joase, mi-am dat seama că se afla exact deasupra holului de jos şi a uşilor principale. De aici, de la fereastră, se deschidea calea directă pe care o străbătusem cu tatăl meu înapoi spre casă, peste pietrele decorative ale piaţetei.

Oricine... oricine... şi dacă a avut curaj ar fi putut să se ascundă printre draperiile lungi care atîrnau din tavan pînă-n podea, să deschidă fereastra, să sprijine puşca de calibrul 22 de pervazul ferestrei şi să tragă printre florile de geraniu, în aerul cald al nopţii.

Tata, interesat, l-a întrebat pe manager numele persoanelor care s-au cazat la „Dragonul Adormit" miercuri noaptea, dar, deşi am putut consulta liber registrul, nu apărea nici un nume familiar.

— Frumoasă încercare, Ben, spuse tatăl meu oftînd; iar eforturile poliţiei s-au încheiat cu rezultate similare.

Luni dimineaţă, Mervyn a închiriat un magazin gol într-o stradă lăturalnică şi a împrumutat un birou pentru Crystal, şi cîteva scaune pliante.

Campania a cam bătut pasul pe loc vreo două zile pînă cînd a reuşit să-l convingă pe tipograful din apropiere, un tip prietenos, să înlocuiască producţia de afişe şi postere cu cea mai mare viteză şi la preţuri acceptabile, dar marţi după-amiază, tîrziu, neobositele vrăjitoare – Faith, Marge, Lavender – au transformat magazinul gol într-un birou de lucru complet, cu ceainic şi telefon mobil.

Luni şi marţi, George Juliard a alimentat ziarele şi a însufleţit

cîteva talk-show-uri de televiziune, iar miercuri dimineaţa s-a întîmplat un miracol.

Mervyn agăţase o nouă hartă pe perete şi-mi arăta străzile pe care trebuia să le duc (picioarele mi se vindecaseră deja) pe Faith şi Lavender ca să sune la uşile netulburate încă.

În absenţa unui megafon (pierit în flăcări), urma să claxonez din cînd în cînd, suficient ca să ne anunţăm prezenţa, dar nu prea tare – m-a instruit el – ca să nu supărăm pe cineva care ar încerca să adoarmă un copil.

Mamele de prunci (şi mă împungea cu un deget) balansează voturile în alegeri precum pendulul. Săruţi un prunc – cîştigi un vot!

Nu se putea ca 100.000 de politicieni, istoric vorbind, să fi greşit.

— Am să sărut orice prunc îmi apare în cale, am promis cutezător.

Se încruntă la mine – niciodată să nu glumeşti! Mi-am amintit cea mai recentă lecţie dată de tatăl meu: „Să nu glumeşti niciodată cu poliţiştii, nu au nici un pic de simţ al umorului. Să nu faci niciodată o glumă politică – întotdeauna va fi considerată o insultă. Ţine minte că poţi să jigneşti şi printr-o ridicare de sprînceană".

— Oamenii sînt chiar atît de proşti? am zis uitîndu-mă la tata.

— Prost, a spus el cu o asprime simulată, este un cuvînt pe care nu ar trebui să-l aplici niciodată oamenilor. Pot să fie de fapt complet idioţi, dar dacă îi califici proşti, le-ai pierdut votul.

— Şi tu vrei să te voteze proştii?

— Nu face glume, a rîs el.

Era plecat la Londra miercuri dimineaţă, cînd s-a întîmplat miracolul. În biroul improvizat nu eram decît Mervyn, Crystal, Faith, Marge, Lavender şi cu mine – încercînd cu toţii să compensăm lipsa calculatorului (pentru adunarea sumelor cheltuite

pe pliculeţe de ceai), a copiatorului (programele pentru voluntari) şi a faxului (ştiri din galaxii depărtate, cum ar fi Quindle).

Intră Orinda. Încetă pe loc orice activitate. Era îmbrăcată în verde citron-deschis – pantaloni, jachetă şi bentiţă pe cap. Lanţuri de aur. În afară de poşeta neagră de lezar, avea asupra ei un sul substanţial de hîrtii. Se uită în jur la camera goală, îi zîmbi uşor lui Marge şi-şi fixă privirea pe mine.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise calmă. Afară.

Am urmat-o. Am rămas în picioare pe trotuar, în soare, în calea trecătorilor care ne ocoleau.

— De sîmbătă am chibzuit lucrurile pe toate feţele, mă anunţă ea. Duminică dimineaţa, cam pe la opt şi jumătate, a apărut un ziarist, dînd de fapt buzna. S-a oprit. Eu am dat uşor din cap. M-a întrebat dacă mă bucur sau îmi pare rău că n-aţi murit arşi. Tu şi tatăl tău, adică.

— Ah!

— A fost prima dată cînd am auzit de incendiu.

— Mă surprinde că nu ţi-a telefonat nimeni.

— Cînd dorm, scot telefonul din priză. Mi-e greu oricum să dorm.

Am exclamat din nou un „Ah!" vag.

— Ziaristul voia să ştie părerea mea despre informaţia pe care o primise că atacurile urmărind moartea lui au fost lansate împotriva lui George Juliard pentru a-l determina să-şi retragă candidatura, pregătind astfel terenul pentru revenirea mea. S-a oprit, mi-a studiat o vreme faţa, după care a continuat: Văd că ideea asta nu este nouă pentru tine.

— Nu, dar nu cred că tu ai făcut-o.

— De ce nu?

— Eşti afectată, eşti furioasă, dar n-ai ucide.

— Cînd zici că împlineşti 18 ani?

— În zece zile.

— Atunci consideră asta drept un cadou pentru ziua ta de naştere. Şi-mi puse în mîini sulul de hîrtii. Este pentru tine. Este din cauza ta. Se opri brusc, înghiţind în sec. Foloseşte-o cum vrei.

Am derulat cu curiozitate hîrtiile, fiind nevoit să le ţin bine ca să nu se ruleze la loc. Pe prima scria, cu litere foarte mari:

„ORINDA NAGLE DECLARĂ CĂ VOTEAZĂ PENTRU JULIARD".

Am rămas cu gura căscată.

— Ai aici zece, spuse ea simplu. Toate sînt la fel. Mi-au fost tipărite azi-dimineaţă. Dacă vrei, or să-ţi tipărească zeci de asemenea afişe.

— Orinda... Mă lăsase fără cuvinte.

— Acolo, la curse... mi-ai arătat... începu ea, dar se opri din nou. Eşti atît de tînăr, dar mi-ai arătat că este posibil să accepţi o dezamăgire insuportabilă. M-ai făcut să mă analizez. Oricum, nu vreau ca oamenii să creadă că aş fi în stare să dau foc vechiului nostru sediu ca să scap de tatăl tău, aşa că am să mă alătur lui. De acum înainte am să-l sprijin oricum pot. N-ar fi trebuit să ascult niciodată la toţi oamenii aceia care mi-au spus că el m-a jefuit. Nu ştiu, ca să fiu cu adevărat sinceră, iar adevărul este teribil... nu ştiu dacă nu m-am simţit uşurată că nu mai sînt nevoită să merg la Westminster; dar îmi place să lucrez în circumscripţie şi asta m-a durut cel mai mult, că oamenii pentru care am lucrat cu atîta entuziasm şi dăruire m-au dat deoparte pentru un străin oarecare din afară.

S-a oprit şi s-a uitat la mine cu un fel de disperare ca să vadă dacă sînt în stare să înţeleg; iar eu am înţeles atît de bine, încît m-am aplecat spontan în faţă şi am sărutat-o pe obraz.

Ţîşni o lumină de blitz.

— Nu pot să cred, scrîşni Orinda. Mă urmăreşte peste tot.

Usher Rudd, beneficiind de avantajul surprizei, se îndepărta deja, dispărînd printre trecători.

— Şi pe mine mă urmăreşte, am spus, punîndu-i o mînă pe braţ pentru a o descuraja să pornească în urmărirea lui. Tu m-ai avertizat, iar eu i-am spus tatălui meu... dar dacă Usher Rudd nu încalcă legea, se pare că nu poate fi oprit, iar legea este încă de partea unor maimuţe ca Rudd.

— Dar viaţa mea particulară mă priveşte numai pe mine! Mă privi de parcă ar fi fost vina mea că nu era aşa.

— Vînzătorii de droguri ar da faliment dacă oamenii n-ar cumpăra droguri, i-am spus eu.

— Poftim?

— Aşa-zisul război împotriva drogurilor se duce împotriva cui nu trebuie. Să fie puşi la răcoare consumatorii. Să fie eliminată cererea. Să fie pusă sub obroc natura umană.

Mă privi derutată.

— Ce legătură au drogurile cu Usher Rudd?

— Dacă oamenii nu s-ar înghesui să-i cumpere mizeriile, atunci n-ar mai scrie.

— Şi vrei să spui... că aşa vor face întotdeauna?

Nu avea nevoie de nici un răspuns. Mă urmă înăuntru în magazinul/birou şi, după ce le anunţă vestea, fu întîmpinată cu o lungă îmbrăţişare din partea lui Mervyn (fără poză) şi cu o privire ambiguă din partea celor trei vrăjitoare.

— Unde vrei să mergi astăzi, Mervyn? întrebă Orinda, iar el îi arătă pe hartă; rezultatul neaşteptat a fost că, atunci cînd am pornit Range Rover-ul, la bord erau Mervyn, Orinda, Faith şi Lavender şi toate afişele cu angajamentul Orindei bine întinse.

Întrucît Mervyn telefonase editorului de la *„Gazette”*, în parcarea din spatele magazinului ars am fost întîmpinaţi de o mulţime adunată în pripă de către redactorul-şef ai ziarului (care ducea o lipsă acută de ştiri) şi de cameramanul care a urmărit-o fascinat pe Orinda la recepţia de dinaintea dineului de acum o săptămînă, de la „Dragonul Adormit”.

Orinda a flirtat din nou cu camera lui de luat vederi (sau cu el – era cam acelaşi lucru) şi le-a spus tuturor, de la un microfon care nu chiţăia deloc, că George Juliard, fără îndoială pe punctul de a deveni un politician aclamat pe scară naţională, e cel mai bun înlocuitor pentru iubitul ei soţ, Dennis, care şi-a consacrat întreaga viaţă cetăţenilor cinstiţi din această parte glorioasă a Dorset-ului.

Aplauze, aplauze. La telejurnalul de la ora prînzului a apărut în sufrageriile locuitorilor din Hoopwestern, în aclamaţiile aproape deloc orchestrate.

Cînd s-a întors cu trenul de la Londra, tata a primit vestea despre conferinţa de presă a Orindei cu sentimente amestecate – s-ar putea să-i fure popularitatea sau pur şi simplu ar putea să-i salveze viaţa; dar la o nouă întîlnire în cursul serii a îmbrăţişat-o călduros (pe bază de reciprocitate de altfel), ceea ce cu numai o zi în urmă ar fi fost de neconceput.

Nu toată lumea a fost încîntată.

Umbra Orindei, Anonymous Lover Wyvern, s-a ţinut după ea precum trăznetul. Îmbrăcată în satin negru şi strălucind de generozitate şi virtute, ea îi tot arunca priviri întrebătoare ca şi cum nu era sigură care este sursa furiei lui. Orinda nu părea să-şi dea seama – aşa cum am înţeles eu, deşi destul de încet, de-a lungul serii – că, renunţînd la furia provocată de faptul că nu a fost desemnată candidat, i-a redus într-un fel prestanţa lui A.L. Wyvern. Fusese cel mai bun prieten al lui Dennis Nagle, iar acum Orinda îl lăsa în urmă

pe Dennis al ei.

Spre surprinderea mea, „Scumpa" Polly a fost foarte supărată, deşi ea însăşi contribuise la schimbarea Orindei, mijlocindu-mi discuţia cu aceasta.

— N-am nici o încredere într-o asemenea schimbare de 180 de grade, s-a plîns Polly. Şi-a asumat singură rolul de soţie a circumscripţiei! Se pricepe categoric la asta, dar nu este soţia lui George. Iar acum îşi închipuie cu siguranţă că poate să meargă să deschidă şi să inaugureze sărbători şi diferite manifestaţii; pun pariu că asta are în cap. Ce naiba i-ai spus acolo, la curse?

— I-am spus că doreşti să fie de partea tatălui meu.

— Ei da, aşa este. Dar nu vreau să o văd mergînd peste tot şi spunînd tot timpul că ea ar fi trebuit să fie cea pe care să o desemnăm.

— Fă-l să ajungă în Parlament, Polly, i-am spus. Pune-l pe escalator şi apoi se va ocupa el de Orinda şi de tot restul.

— Cîţi ani ai spus că ai?

— 18, chiar la sfîrşitul săptămînii viitoare. Iar tu, „Scumpă" Polly, singură ai spus că am puterea de a pătrunde în minţile oamenilor.

— Şi într-a mea? mă întrebă alarmată.

— Într-un fel.

Rîse tulburată, dar n-am văzut nimic altceva decît bunăvoinţă.

Despre Leonard Kitchens s-ar putea afirma exact contrariul. Ajunsesem să înţeleg că enorma lui mustaţă acţiona după felul în care se mişca, ca un barometru, indicînd direcţia sentimentelor lui.

Aşa cum era ridicată în sus, în seara aceea, era combativă şi plină de importanţă, combinaţie ce indica dorinţa de luptă.

Corpolenta doamnă Kitchens (într-o rochie cu flori mari, roz, imprimate pe un fond albastru-închis) a urmărit o vreme cu

îngrijorare felul în care se mişca şi cum se purta la întîlnire „Leonard al ei", şi apoi a venit direct lîngă mine.

— Fă ceva, mi-a şuierat la ureche. Spune-i Orindei să-l lase în pace pe Leonard al meu.

Mie mi se părea că lucrurile stau exact invers, avînd în vedere că mustaţa lui Leonard vibra pe gîtul Orindei, dar la îndemnurile permanente şi imperioase ale doamnei Kitchens m-am apropiat de ei şi am surprins tirada agitată a lui Leonard.

— Aş face orice pentru tine, Orinda, ştii că aş face, dar te alături inamicului şi nu suport să-l văd grămadă peste tine, este dezgustător.

— Trezeşte-te Leonard, zise în glumă Orinda, nevăzînd lava clocotind sub exteriorul uşor ridicol, e o lume nouă.

S-ar putea ca subcurenţii să mai tragă într-o parte sau într-alta, dar Orinda unificase categoric partidul în jurul lui Juliard; totuşi, în seara aceea, în camera noastră, tata literalmente nu a vrut să audă nici un cuvînt despre ea.

De fapt, mi-a pus hotărît un deget pe buze şi m-a tras pe culoar, închizînd uşa în urma noastră.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat nedumerit.

— În seara asta redactorul de la *„Gazette"* m-a întrebat dacă eu cred că oamenii care votează pentru mine sînt proşti.

— Dar este un nonsens! Este... şi m-am oprit.

— Da, adu-ţi aminte. Cînd am glumit despre alegătorii proşti, eram singuri aici, în dormitor. Ai mai spus cuiva ce am vorbit noi?

— Fireşte că nu.

— Atunci cum ştie *„Gazette"?*

L-am privit ţintă şi am zis încet:

— Usher Rudd.

Tata dădu din cap.

— Nu mi-ai spus tu că mecanicul ăla, Terry – nu aşa îl chema? — a fost concediat, pentru că Usher Rudd a ascultat ce a vorbit în pat folosind unul din dispozitivele ale care captează vocile din vibraţiile uşoare care lovesc geamurile?

— Usher Rudd încearcă să dovedească că nu sînt fiul tău, am zis eu furios.

— Nu-ţi fă probleme, n-are cum s-o facă.

— O urmăreşte şi pe Orinda, ca să nu mai vorbim de familia Bethune.

— Crede că dacă o să arunce destul noroi, cineva, pînă la urmă, o să se mînjească. Nu-i da nici un prilej să o facă.

Pe măsură ce zilele treceau, era clar că farmecele Orindei aveau cel mai mare impact chiar în Hoopwestern, mai puţin în Quindle şi nu foarte mare în satele din jur, unde, la apariţia ei era întîmpinată cu „Oh”-uri şi, Ah"-uri politicoase, după care alegătorii se întorceau rapid la cidrul lor.

Înclinaţia tatălui meu pentru sucul acidulat al merelor i-a adus aprobarea sătenilor.

În fiecare zi treceam din cîrciumă în cîrciumă (eu conduceam maşina) şi mă obişnuisem să aud verdictul: „De treabă om, tatăl tău, înţelege ce ne trebuie nouă, la ţară. Să fii sigur că pe el o să-l votăm. Bethune ăla este consilier la oraş şi ştii ce credem noi despre ăştia – jos cu ei”. Tatăl meu îi făcea să rîdă. El ştia preţul fînului. L-ar fi urmat pînă la Polul Sud.

Orinda considera că mersul în sate este o pierdere de timp; la fel şi Mervyn.

— Grosul alegătorilor este în oraşe, îl dădăceau ei. Dennis Nagle fusese steaua cercului oamenilor de afaceri.

Dar tatăl meu era de altă părere.

Orindei nu-i plăcea cidrul şi nici cîrciumile. În mod surprinzător

însă lui Lavender îi plăceau ambele.

Ca atare, tata, Lavender şi cu mine am petrecut cîteva zile montînd şi demontînd tribuna din cele două cutii, pe care le purtam în Range Rover, în tot felul de sătucuri, avînd grijă (aşa cum spunea tatăl meu) să nu scăpăm nici un vot.

Săptămîna care a urmat, Orinda a fost cea care era cît pe ce să-şi piardă viaţa.

CAPITOLUL 7

În marţea ultimei săptămîni pline de campanie, mi-a sosit, în sfîrşit, bicicleta şi cutia cu lucruri de la domnişoara Wells.

Sus, în camera noastră, tata s-a uitat cu interes şi curiozitate printre puţinele lucruri rămase din viaţa mea trecută – două trofee pentru cîştigarea curselor pentru amatori de Paştele trecut, cîteva fotografii în care călăream sau schiam şi altele din liceu, printre care una cu echipa de tir. Mai erau cărţi de matematică şi despre curse. Şi haine, dar nu prea multe pentru că, spre disperarea mea, eram încă în creştere.

Tata a luat paşaportul meu, certificatul de naştere şi fotografia înrămată de la nunta lui cu mama. A scos fotografia din ramă şi, după ce a privit-o îndelung, şi-a plimbat degetul pe faţa ei şi a oftat adînc; a fost singura dată cînd l-am văzut manifestîndu-şi vreo emoţie din cauza pierderii suferite.

— Ţi-o aminteşti? l-am întrebat imprudent. Dacă ar intra acum în cameră ai recunoaşte-o?

Mi-a aruncat o privire atît de goală, încît mi-am dat seama că am pus o întrebare de neiertat, dar după o vreme mi-a spus:

— Nu uiţi niciodată prima dragoste.

Am înghiţit în sec.

— Tu te-ai întîlnit cu prima dragoste?

Am rămas perplex, stînjenit în asemenea măsură încît îmi pierduse, graiul; în cele din urmă am spus sincer: „Nu". A dat din cap. A fost un moment de intimitate aproape insuportabilă, primul asemenea moment între noi doi, dar el a rămas cu desăvîrşire calm, lăsîndu-mă să-mi revin.

A aranjat nişte hîrtii pe care le adusese într-o geantă din recenta călătorie făcută la Londra, a pus şi documentele mele înăuntru, a încuiat-o şi a anunţat că o să facem o vizită la *„Hoopwestern Gazette"*.

De fapt l-am vizitat pe editor, care era şi proprietarul singurului cotidian local.

Era un bărbat de vîrstă medie, obosit, îmbrăcat într-o cămaşă cu mîneci scurte şi, din tonul primelor pagini ale ziarului său, aspru. Cînd am intrat s-a ridicat de la birou.

— Domnule Samson Frazer, a spus tatăl meu, cînd ne-am întîlnit seara trecută m-aţi întrebat dacă, după părerea mea, oamenii care mă votează sînt proşti.

Cu toată importanţa lui în Hoopwestern, Samson Frazer nu avea nici un fel de putere în faţa părintelui meu. Interesant, mi-am zis eu.

— Aaa... zise el.

— O să revenim la asta într-un minut, i-a zis tatăl meu. În primul rînd, vreau să vedeţi ceva. Desfăcu geanta şi o deschise. Am adus următoarele articole, continuă tata scoţînd pe rînd fiecare document şi punîndu-l pe birou. Certificatul meu de căsătorie. Certificatul de naştere al fiului meu. Paşapoartele noastre, ale amîndurora. Această fotografie cu mine şi soţia mea lîngă oficiul stării civile, după căsătoria noastră. Pe spate – şi întoarse fotografia pe dos – puteţi vedea numele şi numărul de autorizaţie al fotografului, precum şi data. Aici este şi certificatul de deces al

soţiei mele. A murit în urma unei complicaţii survenite după naşterea fiului nostru. Acest fiu, Benedict, singurul meu copil, care a fost alături de mine în timpul campaniei pentru aceste alegeri parţiale.

Editorul îmi aruncă o privire rapidă, ca şi cum pînă în acel moment nu luase notă de existenţa mea.

— Dumneavoastră folosiţi o persoană pe nume Usher Rudd, continuă tata. Părerea mea este că ar trebui să fiţi foarte prudent. Se pare că încearcă să trezească bănuieli asupra identităţii şi legitimităţii fiului meu. Mi s-a spus că a făcut insinuări vulgare.

L-a întrebat pe editor cum de a aflat despre alegătorii „proşti", cînd el, tatăl meu, a folosit cuvîntul – şi într-o glumă – numai în intimitatea camerei sale.

Samson Frazer parcă era un şobolan rebegit.

— Dacă trebuie, voi trimite mostre de păr pentru analiza, ADN. Păr de la mine, de la fiul meu şi de la soţia mea, care mi-a dat o şuviţă într-un medalion. Sper că veţi chibzui la cele ce vi le-am spus şi la ceea ce v-am arătat. Începu să pună metodic certificatele înapoi în geantă. Pentru că, vă asigur, continuă amabil, dacă *„Hoopwestern Gazette"* va fi atît de lipsită de înţelepciune, încît să arunce îndoieli asupra originii fiului meu, voi da în judecată ziarul şi pe dumneavoastră personal pentru defăimare şi calomnie, şi s-ar putea, foarte probabil, să vă doriţi să n-o fi făcut. Închise încuietorile genţii atît de energic, încît zgomotul făcut a răsunat ca o ameninţare.

— Aţi înţeles? l-a întrebat.

Editorul înţelesese clar.

— Bine, zise tatăl meu. Dacă mă prinzi cu vreo porcărie în flagrant delict, e o treabă absolut echitabilă. Dar dacă încerci să o fabrici, am să te spînzur cu picioarele în sus.

Samson Frazer nu găsi nimic de spus la asta.

— Bună ziua, domnule, şi-a luat tata rămas-bun.

A fost foarte bine dispus tot drumul înapoi spre hotel şi a urcat în cameră fredonînd.

— Ce ai zice, sugeră el, de un pact între noi doi?

— Ce fel de pact?

Puse geanta pe masă şi scoase din ea două foi albe de hîrtie.

— M-am gîndit să-ţi fac o promisiune şi vreau ca în schimb să-mi faci şi tu una similară. Amîndoi ştim cît de vulnerabil poate fi cineva cînd este vorba de oameni ca Usher Rudd.

— Şi nu este deloc imposibil, l-am întrerupt eu, ca el să ne asculte în acest moment, mai ales dacă ştie de unde de-abia ne-am întors.

Tatăl meu păru o secundă uluit, apoi zîmbi.

— Cărăbuşul cu păr roşu, scormonitor în rahat, poate să asculte cît îi place. Promisiunea pe care am să ţi-o fac este să nu-i dăm, lui sau oricui altcuiva asemeni lui, nici un fel de motiv pentru un scandal public. M-ar deranja profund. Fără legături cu oameni de nimic, care toarnă vrute şi nevrute, nici un fel de recompense nelegale pentru diverse servicii, plata corectă a impozitelor, şi fără porcării cum ar fi droguri şi ciudăţenii sexuale...

Am zîmbit slab, amuzat.

— Da, dar vreau ca şi tu să-mi faci aceleaşi promisiuni.

— Vreau să-mi promiţi că, dacă am să fiu ales, în timpul carierei mele politice n-ai să faci nimic care să ducă în vreun fel la discreditarea mea, la înlăturarea mea sau la căderea mea în dizgraţie.

— Dar n-aş face aşa ceva, am protestat eu.

— Îţi este uşor să o spui acum, cînd eşti tînăr, dar ai să descoperi că viaţa este plină de tentaţii teribile.

— Promit.

— Nu e suficient, spuse clătinînd din cap. Vreau ca amîndoi să facem lucrul ăsta în scris. Vreau să poţi să vezi şi să-ţi aminteşti ce ai promis. Fireşte, nu e nicidecum un document legal sau ceva cu asemenea pretenţii, e doar o declaraţie de intenţii.

A tăcut, jucîndu-se cu pixul în timp ce se gîndea; apoi a scris foarte repede şi simplu pe o foaie de hîrtie, a semnat şi a împins hîrtia spre mine, ca să citesc. Scrisese următoarele:

„Nu voi provoca nici un scandal, nici nu voi comite vreun act ruşinos sau ilegal".

— Este puţin cam prea cuprinzător, nu? am zis nedorind ca totul să devină prea serios.

— Altminteri n-ar avea nici o valoare. Dar tu poţi să scrii propria ta variantă. Scrie ce crezi de cuviinţă.

Nu simţeam nici un impuls să mă leg irevocabil jurînd sfinţenie. Şi am scris următoarele:

„Nu voi face nimic de natură să stînjenească cariera politică a tatălui meu sau să-i tîrască numele în noroi. Voi face tot posibilul să fie în siguranţă împotriva oricărui fel de atac".

Am semnat cu inima uşoară şi i-am dat hîrtia.

— Asta merge?

— Merge, a spus zîmbind, după ce a citit.

A împăturit ambele foi, apoi a luat fotografia de nuntă, a aşezat-o cu faţa în jos pe geamul ramei, după care a potrivit cele două foi pe dosul fotografiei; a aplicat deasupra spatele ramei, pe care a prins-o bine cu clipsurile ei.

— Gata, a spus, întorcînd rama cu faţa în sus. De fiecare dată cînd ai să te uiţi la mama ta şi la mine, îţi vei aminti de promisiunile din spatele fotografiei, din interiorul ramei. Nici că se poate mai simplu.

Aşeză fotografia pe masă şi îmi întinse certificatul de naştere şi paşaportul.

— Păstrează-le în siguranţă.

— Da.

— Bine. Şi acum hai să mergem mai departe cu campania asta.

După ce ne-am oprit foarte puţin pentru a-mi lăsa actele într-un plic în seiful directorului de hotel, ne-am dus la noul cartier general pentru a-i lua pe Mervyn, afişele, pe Faith şi Lavender, ca să pornim în rondul de dimineaţă din uşă-n-uşă în trei cartiere din Hoopwestern. Cartiere muncitoreşti, cei care făceau becuri.

Mervyn, mîndru nevoie mare de el, găsise un alt megafon. Prietenul lui, tipograful, continua să furnizeze un torent de *„JULIARD"*. Părea şi Mervyn o dată mulţumit în lumea lui, dar ziua pentru ei deveni şi mai strălucitoare cînd sosi Orinda, declarînd că este gata să meargă şi ea cu noi.

Ne-am înghesuit în Range Rover toţi şase – eu, tata, Orinda, Faith şi Lavender (amîndouă reci) şi Mervyn (încins) – lăsîndu-le la birou pe Crystal (cronic anxioasă) şi pe Marge (ştergînd praful şi măturînd).

În afară de asta, mai erau numai opt zile şi se termina totul, mi-am zis. Şi după aceea ce am să fac? Mai erau trei sau patru săptămîni pînă să înceapă semestrul la *Exeter.*

Am să am 18 ani. Aveam o bicicletă... poate că o să ajung în Franţa. Conduceam mecanic, oprind ori de cîte ori îmi dicta Mervyn. Orinda venise în pantaloni şi jachetă, de un roşu oranj-pal. Ca de obicei, lanţuri de aur. Un machiaj perfect.

Au fost sărutaţi prunci. Tatăl meu a dat peste un grup de soţi care avea grijă de copii, muncitori în schimburi la fabrică, şi a aflat o mulţime de lucruri despre filamentele de tungsten.

Eu am stat de vorbă cu cîteva doamne mai în vîrstă aflate la

cafeaua de dimineaţă, care n-au fost însă satisfăcute pînă cînd părintele meu nu a dat mîna cu ele (zîmbete de încîntare, o mulţime de voturi). Orinda a întîlnit prieteni vechi. Mervyn alerta străzile de sosirea noastră, iar Faith şi Lavender nu scăpau nici o sonerie.

După ce am părăsit şi ultimul cvartal, am văzut unul sau două afişe Titmus, nici un Whistle, nici măcar un Bethune, numeroase ferestre proclamînd acum *„JULIARD".* Existau categoric speranţe.

Mervyn şi tata au hotărît să mai mergem pe încă o stradă, lungă, şi de data asta cu case variate, arătînd ceva mai prospere. Mă săturasem deja de mersul din uşă-n-uşă – avusesem parte cît să-mi ajungă cîteva vieţi –, dar, ca întotdeauna, ceilalţi păreau să aibă un apetit de neostoit.

Ochii tatălui meu străluceau de entuziasm, iar cei care nu erau de acord cu teoriile lui politice nu-l descurajau, ci, dimpotrivă, îl stimulau. Aveam impresia că nu oboseşte niciodată în încercarea de a-i converti pe necredincioşi.

Fără prea mari speranţe, le-am întrebat pe Faith şi Lavender dacă nu preferă să spună că ajunge cît au făcut; ce-ar zice să mergem să luăm prînzul?

— Nu, nu, au insistat ele cu fervoare. Fiecare vot contează.

Singură Orinda părea să nu se simtă în largul ei şi era rezervată; în cele din urmă, în timp ce aşteptam amîndoi pe trotuar lîngă maşină ca şi ceilalţi să termine de trezit entuziasmul în căminul unor bătrîni, am întrebat-o ce s-a întîmplat.

— Nimic, îmi răspunse, şi nu am insistat, dar, după un moment sau două, ea a continuat: Vezi BMW-ul ăla alb, acolo, pe drum?

— Da, am zis încruntîndu-mă. Îl văzusem şi mai devreme, într-unul din cvartalele de locuinţe muncitoreşti.

— Ne urmăreşte.

— Cine? Usher Rudd?

— O, nu! A găsit ideea surprinzătoare, ceea ce m-a surprins şi pe mine. Nu, nu Usher Rudd. Este Alderney Wyvern.

În clipa aceea eu am fost cel surprins şi am întrebat-o uimit:

— De ce naiba să ne urmărească?

— Este încă furios pe mine pentru că-l sprijin pe tatăl tău, spuse încruntîndu-se.

— Ei bine... am remarcat. Dar de ce anume?

— Eşti prea tînăr ca să înţelegi.

— Aş putea să încerc.

— Dennis obişnuia să facă tot ce spunea Alderney. Vreau să spun că de fapt Dennis a avansat datorită lui Alderney. El îl învăţa ce să spună. Alderney este foarte deştept, politic vorbind.

— Atunci de ce nu-şi caută un loc de parlamentar pentru el?

— Spune că nu doreşte aşa ceva. Ca să fiu sinceră, a spus după o pauză, nu este uşor să-l înţelegi. Dar ştiu că se aştepta ca eu să fiu desemnată drept candidat şi în calitate de văduvă a lui Dennis să păstrez locul; iar Alderney, la fel ca şi libidinosul ăla de Leonard Kitchens, cu mustaţa aia care-i tot tremură, s-a ocupat de oameni ca să se asigure că am să fiu desemnată. Apoi, din senin, organizaţia centrală a partidului de la Westminster a decis că-l vor pe George Juliard în Parlament; atunci a început să-i ameţească pe membrii comitetului de desemnare a candidatului, care întotdeauna ascultă de fapt de Polly, care l-a plăcut imediat pe tatăl tău... Oricum, Alderney n-a ajuns nicăieri cu tatăl tău. Uneori mă gîndesc că ăsta-i genul de putere pe care Alderney o doreşte cu adevărat, să poată să tragă sforile în culise...

În clipa aceea mi s-a părut o idee trăznită (mai aveam încă multe de învăţat).

— Aşa că acum, cînd m-am alăturat tatălui tău, continuă Orinda, nu mai ascult atît de mult ce zice Alderney. Obişnuiam să

fac tot ce sugera el. Întotdeauna am făcut aşa, eu şi Dennis, pentru că Alderney ne spunea că o să se întîmple cutare şi cutare lucru pe scena politică şi de cele mai multe ori avea dreptate, iar acum, cînd îmi petrec atît de mult timp cu tine şi cu tatăl tău... Ai să rîzi, dar aproape cred că este gelos!

N-am rîs. Văzusem puternicul efect pe care îl avea tata asupra tuturor femeilor din Hoopwestern, de la Lavender, cu limba ei ascuţită, în sus.

Nu m-ar fi surprins dacă ar fi lăsat o cometă cu o coadă de gelozie în întreaga circumscripţie, numai că avea nevoie în egală măsură de voturile bărbaţilor şi ale femeilor, aşa că l-am urmărit păstrînd o distanţă tactică faţă de soţii.

Alderney Wyvern a coborît din maşina lui şi a rămas agresiv, cu mîinile în şolduri, uitîndu-se fix la Orinda.

— Mai bine mă duc să stau de vorbă cu el, a zis Orinda.

— Nu, nu te duce, am oprit-o instinctiv. A sesizat alarma din vocea mea şi a zîmbit.

— Îl cunosc de ani de zile!

Nu cunoscusem încă varianta de gelozie adultă, mult maturizată, ci numai furia neputincioasă a adolescenţei, dar am simţit intuitiv că în A.L. Wyvern se petrecuse o mare – şi tulburătoare – schimbare.

În mod deliberat a fost şters la toate ocaziile la care îl văzusem; discret, reţinut, purtîndu-se de parcă ar fi dorit să nu fie remarcat. Acum toate acestea dispăruseră. Silueta lui masivă părea şi mai plină, cu umerii încordaţi şi cu faţa, chiar şi de la distanţă, vizibil ameninţătoare.

Avea furia scăpată de sub control a unuia care participă la o revoltă sau a unui grevist militant.

— Rămîi pe loc, i-am spus.

— Nu fi prost.

A pornit plină de încredere spre el, în costumul ei îndrăzneţ roşu-oranj.

Auzeam vocea lui, joasă şi nemulţumită, dar nu şi ce spunea. Răspunsul ei a fost nepăsător şi chiar l-a tachinat.

Orinda a întins o mînă, ca şi cum ar fi vrut să-l bată cu afecţiune pe braţ, iar el i-a ars o palmă zdravănă peste faţă. Ea a ţipat, atît din cauza şocului, cît şi a durerii. Am alergat spre ea şi, deşi Wyvern m-a văzut venind, a lovit-o din nou, cu dosul mîinii, peste nas şi gură.

Orinda a scos un ţipăt ascuţit, ridicînd mîinile ca să-şi apere faţa, încercînd în acelaşi timp să scape de el; dar o apucase de umărul jachetei, ţinînd-o zdravăn ca să nu fugă şi-şi pregătea pumnul pentru o nouă lovitură.

Orinda s-a eliberat. S-a dezechilibrat, s-a împiedicat de bordură şi a ajuns pe carosabil. Pe strada care pînă atunci fusese atît de liniştită şi de goală apăru brusc un camion greu, care se năpustea spre Orinda în scrîşnet de frîne şi cu claxonul la maximum. Orinda mergea fără să vadă nimic în faţa ochilor, ca şi cum era dezorientată; am ţîşnit spre ea, fără să calculez viteza sau distanţa, pur şi simplu sub impulsul momentului.

Şoferul a virat, încercînd să o ocolească, înrăutăţind de fapt lucrurile, pentru că direcţia lui era imprevizibilă. Dar eu m-am aruncat asupra Orindei, care a căzut sub mine şi s-a rostogolit pe asfaltul tare; în scrîşnete de frînă, cauciucurile negre ale camionului au lăsat urme vizibile la numai cîţiva centimetri de picioarele noastre.

Orindei îi curgea sînge din nas şi plîngea de durere, ameţită şi, în acelaşi timp, uluită. Am îngenuncheat lîngă ea, temîndu-mă să nu-i fi făcut rău fără să fie necesar, întrucît şoferul camionului ar fi

putut să o evite oricum. Camionul a oprit nu departe de noi, iar şoferul a sărit jos şi a pornit alergînd spre noi, simulînd deja nevinovăţia.

— Mi-a apărut direct în faţă, n-am mai putut face nimic. Nu este vina mea... n-aveam ce să fac... nu este vina mea că-i curge sînge.

N-am răspuns nici eu, nici Orinda. Nu era relevant. Nu fusese vina lui şi nimeni nu ar spune lucrul ăsta. Tipul vinovat stătea pe trotuar, exact vizavi de noi, furios şi şocat, holbîndu-se fără să se mişte ca să ne vină în ajutor.

Recăpătîndu-mi suflul, am întrebat-o pe Orinda dacă este bine. Întrebare prostească, bineînţeles, cînd din nas îi curgea sînge, iar pe faţă mai erau şi alte urme ale mîinilor periculoase ale lui Wyvern. Jacheta îi era ruptă. Îşi pierduse un pantof. Machiajul perfect era distrus şi tot trupul îi era cuprins de o uşoară slăbiciune.

Această Orindă, care zăcea întinsă pe carosabil, era departe de femeia sigură pe ea şi sofisticată, care flirta cu camera de luat vederi, aşa cum o cunoscusem; arăta zdruncinată, comună, o femeie de vîrstă mijlocie şi mai curînd drăguţă, care încerca să-şi adune gîndurile şi să înţeleagă ce s-a întîmplat.

M-am aplecat şi mi-am petrecut un braţ pe sub gîtul ei ca să văd dacă se poate ridica în fund şi, spre uşurarea mea, m-a lăsat să o ajut.

Stătea acum în fund pe carosabil, cu genunchii strînşi şi cu capul şi mîinile pe genunchi. Nu şi-a rupt nimic, mi-am zis. Fracturile erau de natură internă şi mentală, iar acestea nu se puteau repara.

— N-ai un şerveţel? mă întrebă printre lacrimi, încercînd totuşi să-şi şteargă sîngele cu degetele. Nu aveam. Vezi că este unul în geanta mea, mi-a spus.

Geanta era în Range Rover.

— Mă duc să ţi-l aduc.

— Nu... Benedict... nu mă lăsa singură!

— Cheamă o ambulanţă, interveni şoferul brutal. N-am lovit-o, ştiu că n-am lovit-o. Nu este vina mea că sîngerează.

— Nu, nu este, am fost de acord ridicîndu-mă. Dar eşti un tip puternic şi poţi fi util dacă o iei pe doamna în braţe şi o duci pînă la Range Rover-ul ăla auriu de colo...

— Nici vorbă, mă întrerupse el Nu vreau să mă pătez cu sîngele ei; nu este vina mea – mi-a apărut direct în faţă.

— Da, aşa este, nu este vina ta. Dar cel puţin te-ai oprit, aşa că poţi să ne fii de folos ducînd-o pînă la maşina de colo; iar dacă îmi scrii pe o hîrtie numele şi firma la care lucrezi, atunci n-ai decît să-ţi continui drumul.

— Fără poliţie, zise el.

— Cînd este un accident nu chemi poliţia decît dacă e cineva rănit, iar tu nu a-i rănit-o pe doamna, aşa cum tocmai ai spus-o.

— Aşa pur şi simplu? De unde ştii tu asta? Nu eşti decît un flăcăiandru!

Am aflat toate astea cînd m-am pregătit să-mi iau permisul de conducere, dar nu puteam să stau acum să-i explic lui. M-am aplecat şi am încercat să o ridic pe Orinda în picioare; a făcut-o, clătinîndu-se şi agăţîndu-se de mine să nu cadă.

Am înconjurat-o stîngaci cu braţele. Tremura. Tatăl meu ar fi ridicat-o pur şi simplu în braţe şi ar fi dus-o la maşină, dar în afară de faptul că mă îndoiam că eu aş fi avut puterea necesară pentru aşa ceva, mă simţeam stînjenit şi de diferenţa de vîrstă dintre noi. Ridicol, într-adevăr. Mă simţeam protector, dar nesigur pe mine.

Au trecut vreo două maşini, pasagerii rupîndu-şi gîturile de curiozitate.

— Oh, haideţi doamnă, zise brusc şoferul culegîndu-i pantoful de pe jos şi punîndu-i-l în picior, sprijiniţi-vă de braţul meu.

I-a oferit un sprijin solid şi, între noi doi, Orinda a pornit şovăind, călcînd ca şi cum nu era sigură unde este pămîntul. Am ajuns la maşină şi am instalat-o pe locul pasagerului din faţă, unde s-a relaxat uşor şi i-a mulţumit şoferului.

— Ia stai! zise el brusc, cercetînd atent vehiculul ciudat. Maşina asta nu este a politicianului ăla, cu un nume ciudat?

— Juliard.

— Îhî.

— Sînt fiul lui. Doamna, pe care aţi avut atîta prezenţă de spirit să o ocoliţi şi să nu o loviţi, şi pe care tocmai aţi ajutat-o, este doamna Orinda Nagle, al cărei soţ a fost membru al Parlamentului înainte să moară.

— Drace! Eu locuiesc în Quindle. Se zice că aşa cum stau lucrurile, tatăl tău nu are nici o şansă, dar acum am să votez pentru el. Mai cinstit nici că se poate!

I-am scris numele, pe care mi l-a dat cu disponibilitate, precum şi denumirea firmei de mobilă la care lucra, numărul de telefon; s-a uitat radios la Orinda şi i-a spus să nu-şi facă probleme, după care a plecat cu camionul lui, adresîndu-ne un zîmbet – un zîmbet – şi făcîndu-ne un semn cu mîna.

În tot timpul ăsta, Alderney Wyvern a stat pe loc, ca şi cum tălpile pantofilor i se lipiseră de asfalt.

De prin case se iviseră cîţiva oameni din cauza claxonului şi a scrîşnetului de frîne, dar, întrucît practic nu a fost nici un fel de accident, iar Orinda s-a ridicat şi a pornit pe picioarele ei, curiozitatea s-a stins rapid.

De data asta, cînd ar fi putut să înregistreze pe peliculă o poveste adevărată, Usher Rudd şi aparatul lui de fotografiat au lipsit. Tata, Mervyn, Faith şi Lavender s-au întors triumfători de la bătrînii pe care au reuşit să-i convertească şi au început să scoată

exclamaţii de groază cînd au văzut că Orinda sîngerează şi că e atît de distrusă.

Şervețelul din poşeta ei s-a dovedit a nu fi suficient. Din cauza lacrimilor care-i curgeau pe obraji şi a încercărilor nereuşite de a şi le şterge se murdărise pe toată faţa.

— Ce s-a întîmplat? întrebă aspru tata. Ce ai făcut?

— Nimic! am zis. Vreau să spun că... nimic.

— George, sări Orinda în apărarea mea, Benedict m-a ajutat... Nu pot să cred... Alderney... Alderney... m-a l-l-lovit.

— Ce a făcut?

Ne-am îndreptat cu toţii privirile spre trotuarul de vizavi, unde Wyvern stătea cu aerul încă bătăios, iar dacă eu avusesem nevoie de o explicaţie a emoţiilor implicate, tatăl meu n-a avut cîtuşi de puţin.

A pornit cu paşi mari şi cu o furie clar îndreptată spre fostul-cel-mai-bun-prieten, care, vizibil, nu regreta nimic, şi l-a provocat cu voce ridicată, deşi nu puteam auzi ce spune de fapt. Wyvern i-a răspuns la fel de arţăgos, gesticulînd din mîini.

— Benedict... du-te şi opreşte-i, m-a rugat Orinda tot mai îngrijorată.

Ei îi era uşor să o spună, dar amîndoi erau bărbaţi maturi, în timp ce eu... Ei bine, am alergat şi l-am prins pe tata de braţ exact în clipa în care-şi luase avînt să-i ardă una lui Wyvern, care, incredibil, surîdea batjocoritor. Tatăl meu s-a răsucit şi a strigat la mine furios:

— Dă-te naibii la o parte!

— Pactul, am răcnit la el. Adu-ţi aminte de pact.

— Ce?

— Pactul, am insistat. Nu-l lovi. Tată... *tati...* nu-l lovi.

Furia oarbă i-a dispărut la fel de brusc pe cît îl cuprinsese, ca şi cum în clipa aceea s-ar fi trezit.

— Tocmai asta vrea, să-l loveşti. Nu-mi dădeam seama cum

ştiam lucrul ăsta sau de ce eram atît de sigur. Poate din cauza faptului că Wyvern rămăsese pe loc şi nu se urcase la volan să pornească în trombă, dar în modul cel mai probabil am intuit totul din limbajul transmis de trupul lui.

Căuta scandalul! Intenţiona să-i facă orice rău putea tatălui meu şi nu în ultimul rînd publicitate negativă înainte de ziua alegerilor. Tata se uită preocupat la mine, după care se întoarse şi porni spre Range Rover.

Mă întorsesem deja pe jumătate ca să-l urmez, cînd am fost înşfăcat şi răsucit pe loc de Wyvern, a cărui faţă, niciodată zîmbitoare, era acum îngheţată într-un rictus de răutate brutală.

Dacă n-a putut obţine ce a vrut de la tată, o să obţină de la fiu. Nu luasem lecţii de box sau de karate, dar aveam reflexe în mod natural rapide şi, mulţumită călăriei şi schiatului, un simţ instinctiv al echilibrului.

Wyvern o fi avut el forţă în pumni, dar eu m-am lăsat în jos şi am evitat doi pumni zdraveni în faţă, care, probabil, m-ar fi lăsat lat dacă i-aş fi primit, şi m-am concentrat ca să rămîn pe picioarele mele.

M-a împins în spate proptindu-mă de un gard ce-mi ajungea pînă la umăr şi care despărţea o grădină de trotuar; m-am smuls însă din strînsoarea lui şi am pornit-o pur şi simplu la fugă, hotărît să nu cîştig vreo bătălie, ci să scap şi să dau dovadă de reţinere.

L-am auzit pe Wyvern fugind după mine şi l-am văzut pe tata întorcîndu-se cu o furia reînnoită ca să-mi vină în ajutor.

— Urcă-te în Range Rover, am răcnit frenetic la el. Urcă-te în maşină!

A şovăit, după care s-a întors şi, în mod absolut miraculos, a făcut ce i-am zis.

Cînd am ajuns la trei paşi de Range Rover m-am oprit şi m-am

întors cu faţa spre Wyvern, al cărui comportament calculat nu a fost nici o clipă total copleşit de latura emotivă.

A cuprins dintr-o privire galeria în faţa căreia trebuia să joace în continuare – Orinda, tatăl meu, Faith şi Lavender – şi, sub privirile fixe ale celor cinci perechi de ochi, a hotărît brusc că, dacă ar ataca în continuare, acest lucru ar avea consecinţe legale pe care nu şi le dorea; şi s-a oprit la şase paşi de locul unde mă aflam.

Veninul din expresia lui a făcut să-mi tremure saliva în gură.

— Tot am să te prind eu într-o zi, a şuierat printre dinţi Wyvern.

Dar nu astăzi, mi-am zis eu; şi tot ce conta era ziua de astăzi!

A făcut cîţiva paşi înapoi cu spatele, faţa recăpătîndu-şi obişnuita lipsă de expresie, după care s-a întors şi a pornit spre maşină, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Urcîndu-se la volan, a ambalat motorul şi s-a depărtat liniştit, fără scrîşnet de frîne sau alte isprăvi. Am rămas toţi fără grai. În cele din urmă, dregîndu-şi vocea, Mervyn a spus:

— Orinda are nevoie de doctor.

— Am nevoie de un şervеţel, protestă Orinda.

Faith şi Lavender au scos nişte şervеţele albe, mototolite, iar Orinda şi-a şters faţa, uitîndu-se într-o oglinjoară şi gemînd cînd a văzut dezastrul ce i se dezvăluia încet.

— Nu mai merg nicăieri în halul ăsta.

— La poliţie...? sugeră Faith.

— Nu, declară categoric Orinda şi nu s-a opus nimeni.

Ne-am întors la sediul de campanie, unde tata şi Orinda s-au urcat în maşina ei, parcată în apropiere, pentru a o duce acasă, iar eu am mers în urma lor.

Pe drum, la întoarcere, a fost tăcut tot timpul, dar cînd am ajuns în parcare şi am frînat, a deschis în sfîrşit gura:

— Orinda crede că tu ai salvat-o ca să n-o calce camionul.

— Oh!

— Ai salvat-o?

— Şoferul camionului ne-a ratat!

A insistat să-i spun ce s-a întîmplat.

— Avea ochii plini de lacrimi, i-am explicat, şi nu vedea în ce direcţie merge. Am dat să cobor din maşină, dar el m-a oprit.

— Aşteaptă. Părea să-şi caute cuvintele şi nu le găsea. Am aşteptat. În cele din urmă a spus: Mă tem că te-am implicat mai mult decît aş fi vrut.

— N-a fost deloc plicticos, i-am răspuns pe jumătate rîzînd.

Sîmbătă s-a dus la Quindle cu Mervyn ca să facă turul suburbiilor şi, pentru că în aceeaşi seară era un dineu şi mai avea şi alte obligaţii duminică dimineaţa, a rămas peste noapte acolo. În duminica respectivă împlineam 18 ani. Tatăl meu îmi spusese că-mi va lăsa o felicitare la Crystal şi să mă duc la ora nouă să o iau.

El urma să se întoarcă în după-amiaza respectivă şi vom cina împreună, seara, să sărbătorim, mi-a spus. Fără nici un fel de întîlnire politică, a zis el. Doar noi doi, cu şampanie.

Cînd am ajuns la sediul partidului, la ora nouă, uşa era încuiată. Crystal şi-a făcut apariţia de-abia după 15 minute, a descuiat şi a intrat în birou. Da, tatăl tău mi-a lăsat o felicitare, mi-a spus ea şi mi-a urat la mulţi ani şi toate cele de cuviinţă.

A luat un plic de pe birou şi mi l-a dat, iar înăuntru am găsit o hîrtie cu o glumă despre cum îmbătrîneşti şi nimic altceva. *„Cu drag, tati”*, scrisese la sfîrşit.

— George a spus să ieşi afară, în stradă, unde vei găsi o maşină neagră cu şofer, a zis Crystal. Şi să nu mă întrebi despre ce este vorba, pentru că George nu mi-a spus. Dar zîmbea. Aşa că du-te şi găseşte maşina.

— Mulţumesc, Crystal. A dat din cap şi a făcut un gest de rămas-bun, iar eu am ieşit şi, la vreo sută de yarzi mai încolo, am găsit maşina neagră parcată şi şoferul aşteptînd răbdător. Fără să scoată un cuvînt, şoferul mi-a întins un plic alb, pe care nu era nici o adresă. Pe hîrtia din interior scria:

„Urcă-te în maşină”. Şi dedesubt – *„Te rog”*.

Cu o licărire de umor şi un suspin de bună dispoziţie m-am supus instrucţiunilor.

Nu m-a surprins prea mult cînd şoferul (nu acelaşi şi nici aceeaşi maşină, ca atunci cînd am plecat de la sir Vivian) a refuzat să-mi spună unde mergem.

Totuşi, nu după mult timp, era clar că ne îndreptam spre vest şi numeroase indicatoare arătau Exeter. Şoferul s-a îndreptat într-adevăr spre centrul acestui oraş şi a tras în faţa celui mai mare hotel al său.

Ca şi prima dată, portiera din spate mi-a fost ceremonios deschisă ca să cobor şi, din nou, cu un zîmbet larg, a făcut în tăcere un gest spre intrarea hotelului şi m-a lăsat pe mîna hamalilor în uniformă, care mă tot întrebau de bagaj.

Şi din nou bagajul consta numai în hainele în care eram îmbrăcat; un tricou alb cu mîneci lungi, blugi noi şi adidaşi bine încercaţi. Fără îndoială cu mai mult aplomb decît la Brighton, am intrat în holul imens şi am întrebat la recepţie de George Juliard. Recepţionera a apăsat pe tastele unui computer, după care mi-a spus:

— Îmi pare rău, nu stă nimeni cu numele Juliard în hotel.

— Vă rog mai verificaţi o dată.

A verificat. Mi-a adresat un zîmbet profesional. Nimeni cu numele Juliard nu stătea totuşi în hotel.

De data asta nu mă mai pierdeam într-o mare de şorturi şi

tricouri cu diferite mesaje inscripţionate pe ele. Pînă şi în această ultimă duminică de august, deci de vară, aici predominau costumele de afaceri.

Am ajuns sumbru la concluzia că şoferul probabil greşise adresa. Am privit în jur, văzînd un fel de seră cu acoperiş de sticlă, unde se aflau fotolii şi plante verzi; m-am aşezat pe unul dintre fotolii gîndindu-mă ce să fac. Intenţia tatei a fost să cunosc Exeter-ul înainte să merg la universitate? Sau ce?

După circa vreo jumătate de oră, a apărut în hol un bărbat îmbrăcat cam la fel ca mine, deşi mai mare cu vreo zece ani buni. S-a uitat în jur, după care a pornit în direcţia mea fără să se grăbească.

— Juliard? a zis el. Benedict?

— Da. M-am ridicat, mai înalt decît el cu vreo cîţiva centimetri, ceea ce a părut să-l surprindă.

Avea părul blond-gălbui, gene albe şi pielea bronzată. Un bărbat musculos, sigur pe el, simţindu-se ca acasă.

— Eu sînt Jim. Am venit să te iau.

— Cine eşti? Unde mergem?

A zîmbit şi n-a spus decît „Haide".

A luat-o înainte şi am ieşit din hotel, am mers puţin şi am ajuns la o maşină roşie, buşită şi prăfuită, plină cu tot felul de reviste rupte, pungi mototolite de sandvişuri, pahare de cafea de plastic şi un cîine corcitură, care mi-a fost prezentat sub numele de Bert.

— Fă abstracţie de toată mizeria, a spus voios Jim, măturînd cu mîna ziarele mototolite de pe scaunul din faţă şi aruncîndu-le pe jos. La mulţi ani, apropo!

— Pf... mulţumesc.

A demarat într-un mod în care fusesem învăţat să n-o fac; forţînd acceleraţia şi punînd frîne bruşte. Pornit şi oprit. Impuls şi prudenţă. Mi-ar fi plăcut să merg la drum lung cu Jim.

De fapt am mers numai opt mile spre vest, după cît am putut eu să-mi dau seama.

Am ieşit din oraş, am trecut pe lîngă un indicator semnalînd Campusul Streatham al Universităţii *Exeter* (patria, printre multe altele, a secţiei de matematici) şi am pătruns adînc în zona rurală Devon, cu căsuţe cu acoperişuri groase de stuf care se încruntau peste ferestrele mici.

Jim a oprit cu o smucitură în faţa unui exemplar mai mare al modelului de bază şi mi-a arătat o uşă grea de lemn.

— Intră, mi-a spus el. Pe coridor, ultima uşă pe stînga. A zîmbit. Şi noroc!

Eram foarte fericit să mă văd jos din maşina lui, fie şi numai pentru a scăpa de Bert, care m-a lins tot timpul pe gît.

— Cine locuieşte aici? l-am întrebat?

— Ai să vezi.

Şi m-a lăsat în faţa unei opţiuni simple – ori fac cum mi s-a spus, ori caut o modalitate de a mă întoarce în Exeter.

Am deschis uşa grea şi am pornit pe coridor spre ultima uşă pe stînga.

CAPITOLUL 8

În ultima cameră pe stînga, în spatele unui birou mare, stătea un bărbat şi, la prima vedere, am crezut, cu o tresărire de neplăcere, că este Vivian Durridge, hotărît să mă concedieze din nou.

Cînd am intrat, a ridicat privirea de pe hîrtiile din faţa sa şi mi-am dat seama că, deşi nu era Vivian Durridge în persoană, era un bărbat cam din aceeaşi generaţie şi cu aceeaşi înfăţişare severă.

Nu mi-a adresat nici un fel de salut călduros, ci m-a examinat

încet cu privirea de sus şi pînă jos.

— Tatăl tău şi-a dat mare osteneală pentru tine, a zis el în sfîrşit. Sper să meriţi.

Nu mi s-a părut potrivit nici un răspuns, aşa că am tăcut.

— Ştii cine sînt? m-a întrebat.

— Mă tem că nu... domnule.

— Stallworthy.

A aşteptat ca numele să-mi declanşeze ceva în minte, ceea ce s-a întîmplat destul de repede. Implicaţia numelui a fost cea care mi-a întîrziat răspunsul. Speranţele prea mari nu erau bune pentru puls.

— Ăăă... vreţi să spuneţi Spencer Stallworthy, antrenorul pentru caii de curse?

— Eu! Tăcu o vreme. Mi-a telefonat tatăl tău. Vrea să cumpere un cal şi să-l antreneze aici, cu mine, ca să poţi veni cu bicicleta de la universitate să faci antrenamentul. Mi-a cerut să te pregătesc pentru amatori, astfel încît să poţi concura la curse.

Îmi studia faţa. Cred că arătam destul de extaziat, pentru că un zîmbet slab începu să-i lumineze trăsăturile severe.

— Sper să ştii să călăreşti destul de bine ca să nu-mi faci grajdurile de rîs, mi-a spus el.

Eu speram să nu fi stat de vorbă cu Vivian Durridge!

— Tatăl tău mi-a cerut să găsesc un cal corespunzător. A discutat, fireşte, preţul. I-am spus că antrenez cam 40 de cai şi că, întotdeauna, unul sau doi sînt de vînzare. În prezent am aici doi care ar putea să corespundă cerinţelor. Eu şi tatăl tău am convenit să vii astăzi şi să faci cîte o plimbare cu fiecare din cei doi. Tu-l vei alege pe cel care îl preferi. A vrut să fie o surpriză pentru ziua ta de naştere şi văd că este într-adevăr. Am dat din cap fără măcar să respir. Perfect. Atunci du-te afară pe uşa din dos. Asistentul meu, Jim – cel care te-a adus aici –, o să te conducă la grajduri, unde caii

te aşteaptă pregătiţi. Aşa că dă-i drumul.

— Ăăă... Mulţumesc... foarte mult.

A dat din cap şi s-a concentrat din nou asupra hîrtiilor din faţa lui; iar Jim, zîmbind cu gura pînă la urechi, m-a dus cu maşina o jumătate de milă pînă la curtea grajdurilor, care erau vechi, aveau mare nevoie să fie zugrăvite şi vopsite, şi de-a lungul anilor dăduseră zeci de cîştigători la cursele din West Country.

Scopul lui Stallworthy nu era să ajungă la Cheltenham, Sandown sau Aintree. El antrena fermieri şi oameni de afaceri locali, care concurau cu caii lor pe aproape de casă.

Jim a rămas în curte arătîndu-mi laconic.

— Acolo. Calul din boxa 27. O.K.?

— O.K.

M-am uitat la ocupantul boxei 27 şi am văzut un animal cu muşchi puternici, de culoarea castanei, dornic, după cît se părea, să fie scos afară, să pornească în galop. Avea picioare scurte, frumoase, şi un piept lat, capabil să-şi croiască drum peste şi prin orice obstacol care i-ar sta în cale.

Mai curînd tipul alergătorului în curse cu obstacole dure decît al celui obişnuit cu trapul întins. Se ghicea în el o energie debordantă şi dacă i-ar fi putut reproşa ceva la prima vedere, atunci era faptul că avea gîtul puţin cam scurt.

Jim a fluierat un băiat care a înşeuat roibul, deşi iniţial am avut impresia că avea de gînd să mă lase pe mine să fac lucrul ăsta. Nici băiatul, nici Jim n-au spus decît lucruri banale, de bun-simţ, cînd le-am cerut să-l plimbe puţin prin curte ca să văd cum merge.

La un moment dat, în educaţia mea fragmentară într-ale curselor de cai, un bătrîn jocheu profesionist mi-a spus că un cal care merge bine, galopează bine.

Un cal cu pasul lent şi lung este bun pentru cursele pe distanţe

mari. Unul cu paşi mici şi sprinteni poate fi un bun cal de galop. Pasul roibului, destul de lung şi destul de lent, sugera un temperament truditor şi perseverent.

După ce a ocolit de două ori curtea, dus de frîu de băiatul care-l înşeuase, l-am oprit şi i-am pipăit picioarele (nici un fel de protuberanţă de la vreo întindere anterioară de tendoane) şi m-am uitat în gura lui (lucru pe care probabil că n-ar fi trebuit făcut cînd este vorba de un cal de dar!); am aproximat că trebuie să aibă cam vreo şapte ani, vîrstă bună pentru un alergător în cursele cu obstacole.

— Unde pot să-l călăresc? l-am întrebat pe Jim, care mi-a arătat o alee ce ieşea din curte spre o poartă care dădea într-un cîmp vast, ce s-a dovedit a fi principalul teren de antrenament pentru toţi pensionarii grajdului.

— Poţi să mergi la trap sau la galop mic pînă la capăt, mi-a spus Jim, şi să te întorci la galop moderat. El... roibul... cunoaşte drumul.

M-am aruncat în spatele roibului şi mi-am vîrît în scările şeii pantofii, deloc potriviţi pentru aşa ceva, lungind curelele de piele; în acelaşi timp încercam să sesizez „sentimentul", ce simte această masivă creatură care mă va duce în galop nu prea întins şi care cel puţin îmi va da iluzia că mă aflu acolo unde îmi este locul.

Poate că n-am fost niciodată un jocheu grozav şi, uneori, am fost stîngaci, şi nu mi-am coordonat mişcările, dar călărisem foarte mulţi cai diferiţi în vacanţele mele din liceu, lucrînd pentru oameni care aveau nevoie să se ocupe cineva de caii lor în timp ce plecau în călătorii.

Am profitat cît am putut de experienţa antrenorilor cînd era vorba de caii de curse şi, în ultimii doi ani, participasem la orice cursă ce mi se oferise. Am avut pînă acum 26 de ieşiri, în care am cîştigat de trei ori, de două ori am ieşit pe locul al treilea şi am căzut

de trei ori.

Roibul lui Stallworthy era într-o stare de spirit bună şi mi-a dat de înţeles lucrul ăsta aşteptînd răbdător cît timp am lungit curelele de piele ale scărilor şeii şi pînă cînd Jim a adus o caschetă, insistînd să o pun pe cap chiar dacă era cu un număr mai mică decît îmi trebuia.

Roibul avea un spate musculos, lat, iar eu nu mai încălecasem un cal de trei săptămîni şi jumătate; şi dacă ar fi fost un ticălos, în dimineaţa aceea ar fi putut să o ia la goană cu mine, făcîndu-mă de rîs, întrucît stăteam slab la capitolul forţă.

Dar el a ieşit pe terenul de antrenament mergînd ca o gloabă bătrînă. Nu mi-a făcut plăcere trapul lui, pentru că era greoi şi mă arunca în sus la fiecare pas; galopul mic m-a făcut însă să mă simt ca într-un fotoliu! Am mers în armonie pînă la extremitatea îndepărtată a terenului de antrenament, unde pămîntul cobora puţin, astfel încît prima parte a galopului, la întoarcerea spre casă, a fost la deal, bun pentru întărirea picioarelor.

La galopul aproape întins, a fost ca şi cum aş fi încălecat o rachetă lansată – puternică, hotărîtă să ajungă la ţintă şi greu de abătut din drum. Am strîns frîul ca să meargă în pas de voie cînd ne-am apropiat de punctul de sosire şi m-am îndreptat spre locul unde aştepta Jim, lîngă poartă.

— Bine, a spus el fără a lua nici un fel de poziţie, acum încearcă-l şi pe celălalt.

Celălalt cal – un murg cu o coamă neagră – era tipul mai zvelt, iar impresia mea a fost că este mai bun la viteză decît cel pe care tocmai îl călărisem. Îşi purta capul sus şi era mai nervos, şi mai nerăbdător să o pornească din loc. Era însă îndoielnic că ar fi putut să menţină pe tot parcursul ritmul cu care era gata să pornească.

Am ţinut picioarele în scările şeii tot traseul. Nu era un cal

dispus să-şi lase călăreţul să admire în voie frumuseţile peisajului; era un cal făcut pentru curse, un cal pentru care nimic altceva nu prezenta interes.

Cînd am ajuns la extremitatea îndepărtată a pistei, în loc să se întoarcă încet, el a făcut una din acele piruete bruşte, lăsînd în jos un omoplat, manevră care-l arunca cu siguranţă la pămînt pe un jocheu neatent.

Văzusem mulţi cai făcînd lucrul ăsta. Am fost şi eu aruncat cît colo! Dar eram pregătit să-l înfrunt pe murgul lui Stallworthy!

Galopul spre casă a fost tot drumul o adevărată bătălie pentru braţele mele; murgul voia să meargă mult mai repede. Am alunecat gînditor de pe spatele lui şi i l-am predat lui Jim la poartă.

— Bine, a zis el. Pe care îl vrei?

— Păi... şi l-am bătut uşor cu palma pe gît pe murg. Calul şi-a scuturat viguros frumosul cap, nu dezaprobator, am presupus eu, ci cu satisfacţie.

— Ce-ai zice să mergem într-un birt şi, cît mîncăm un sandviş, să mă uit pe certificate şi să vorbim puţin despre rasă? am sugerat eu.

Mă pricepeam destul de bine la birturi, după trei săptămîni şi jumătate petrecute cu tatăl meu.

— Mi s-a spus că o să am de-a face cu un puşti de şcoală, spuse rîzînd Jim. N-am ce zice, halal puşti!

— Am terminat liceul acum o lună.

— Ei da, asta-i cu totul altceva!

Cu ironie firească, a luat tot ce era necesar din căsuţa lui Stallworthy şi ne-am dus la un birt local, unde a fost întîmpinat ca un obişnuit al casei. Ne-am aşezat la o masă de lemn, iar el a pus hîrtiile lîngă bere (a lui) şi Coca dietetică (a mea).

La rasa de cai pentru cursa cu obstacole, mama este cea care

contează. O femelă care aduce pe lume un cîştigător va mai aduce în modul cel mai probabil şi alţii.

Mama roibului nu a cîştigat nici o cursă, dar două dintre progeniturile ei au fost învingători. Pînă acum roibul terminase cursele cam pe locul al doilea.

Mama murgului nici măcar nu a participat vreodată la vreo cursă, dar toate progeniturile ei, cu excepţia primului mînz, au cîştigat. Murgul cîştigase de două ori.

Amîndoi caii aveau opt ani.

— Vorbeşte-mi despre ei, i-am cerut lui Jim. Ce ar trebui să ştiu?

Era absolut clar că n-o să-mi spună întregul adevăr dacă din vînzare îi ieşea şi lui un comision. Negustorii de cai erau la fel de faimoşi ca şi cei de maşini, cînd era vorba să-ţi toarne baliverne despre obiectul negocierii.

— De ce sînt scoşi la vînzare? l-am întrebat.

— Proprietarii lor au nevoie de bani.

— Tata o să aibă nevoie de un certificat de la medicul veterinar.

— O să am grijă de asta. Pe care din cei doi îl vrei?

— Am să vorbesc cu tatăl meu şi am să te anunţ.

Jim zîmbi strîmb. Avea şi gene şi sprîncene albe.

Trebuia să mi-l fac prieten dacă urma să vin destul de des aici ca să mă antrenez, aşa că, cu toată înţelepciunea politică a tatălui meu, am început să aplic în mod deliberat tactica al cărei scop era de a-l convinge pe Jim să-mi acorde un vot favorabil.

Rîzînd, Jim mi-a spus că s-a înhămat singur în slujba lui Stallworthy, pentru că nu găsise un antrenor comparabil care să aibă o fiică de măritat. Bine că nu eram Usher Rudd, mi-am zis.

După cît se părea, Spencer Stallworthy dormea duminicile după-amiază, aşa că nu l-am mai revăzut în ziua aceea. Jim (şi Bert, cîinele) m-au condus înapoi în Exeter la ora trei şi, cu un zîmbet şi o

bătaie plină de căldură pe spate, m-a predat maşinii negre, cu şoferul silenţios.

— Atunci o să ne revedem, a spus Jim.

— De-abia aştept.

Viitorul mi s-a limpezit în mod spectaculos. În anii adolescenţei, în loc să-mi dea o alocaţie lunară fixă, tatăl meu îmi trimitea de Crăciun o sumă serioasă care să-mi ajungă tot anul; în consecinţă, am economisit suficient, atît pentru a-mi găsi ceva cu chirie la o distanţă pe care să o pot parcurge cu bicicleta pînă la Spencer Stallworthy, cît şi să-mi ocup serios creierul cu presa despre curse.

Şoferul nu m-a dus la sediul partidului, de unde mă luase, ci pe un teren de la marginea Hoopwestern-ului, unde părea să se apropie de sfîrşit ceva între o sărbătoare şi o întrunire politică.

Baloane, tot felul de maşinuţe, căluşei şi alte comedii în culori dintre cele mai vii atrăseseră un număr mare de copii (şi ca atare şi de părinţi votanţi).

Pancarte mari promiteau *„INAUGURARE SPECTACULOASĂ DE CĂTRE DOAMNA ORINDA NAGLE LA ORA 3,00”* şi *„GEORGE JULIARD, 3,15”.* Amîndoi erau încă acolo la ora 5,30, strîngînd mîini în stînga şi în dreapta.

„Scumpa” Polly a văzut maşina neagră oprindu-se la poarta terenului împrejmuit şi a început să alerge prin iarba uscată şi prăfuită pentru a-mi ieşi în întîmpinare.

— La mulţi ani, Benedict! Ţi-ai ales un cal?

— Deci, ţi-a spus? M-am uitat spre platforma improvizată unde dădea autografe.

— Parcă a plutit toată ziua. Şi zîmbetul ei obişnuit îi cuprinse toată faţa. Mi-a spus că iniţial te-a adus aici, în Hoopwestern, drept faţadă pentru campania electorală şi că pentru prima dată a ajuns să te cunoască, şi că şi-a dorit mult să-ţi ofere ceva care să-ţi placă, în

semn de mulţumire pentru ce ai făcut aici...

— Polly!

— Mi-a spus că nu şi-a dat seama că, cerîndu-ţi să mergi la universitate şi să renunţi la călărie, ţi-a cerut de fapt să renunţi la atît de mult şi că tu nu te-ai revoltat, n-ai dat înapoi şi nici nu l-ai blamat. A vrut să-ţi ofere tot ceea ce putea mai bun.

Am înghiţit în sec.

M-a văzut şi mi-a făcut semn cu mîna, şi, împreună cu Polly, m-am îndreptat spre el şi ne-am oprit lîngă grupul celor care doreau autografe.

— Ei bine? mă întrebă peste capul loc. Ţi-a plăcut vreunul?

Nu-mi găseam cuvintele potrivite. M-a privit şi a zîmbit de ceea ce a văzut pe faţa mea, părînd totuşi mulţumit de lipsa mea de grai. A coborît de pe cutiile montate în chip de tribună şi şi-a croit drum printre cărţile ce i se întindeau, semnînd în stînga şi în dreapta, pînă cînd a ajuns lîngă mine şi s-a oprit. Priveam unul la altul într-o mare înţelegere.

— Ei haide, îmbrăţişează-l, îmi zise nerăbdătoare Polly.

Dar tatăl meu a clătinat din cap, iar eu nu l-am atins, dar în clipa aceea am înţeles că nu avem nici un fel de tradiţie în ce priveşte modul de a ne exprima o formulă de salut sau o emoţie şi că pînă în acest moment nici nu a fost cine ştie ce emoţie de exprimat. Nici măcar mîinile nu ni le-am strîns vreodată, aşa că ce să mai vorbim de îmbrăţişare!

— Mulţumesc, i-am spus.

Cuvîntul a părut absolut nepotrivit, dar el a dat din cap. A fost suficient.

— Vreau să vorbesc cu tine despre asta, i-am spus.

— Ţi-ai ales unul?

— Mai mult sau mai puţin, dar vreau să vorbesc mai întîi cu

tine.

— La cină atunci.

— Perfect.

Orinda mi-a zîmbit cu căldură. Îşi revenise complet, machiajul ascunzîndu-i orice semn, orice urmă a celor prin care trecuse.

Femeia tulburată, înspăimîntată, cu hainele pline de sînge, fusese dată deoparte de „soţia"-model a circumscripţiei, care inaugura toate sărbătorile şi care cocheta cu camerele de luat vederi.

— Benedict, draaagă!

Ea cel puţin nu avea nici o inhibiţie cînd era vorba de îmbrăţişări, aşa că m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat răsunător, pentru consumul public. Mirosea a parfum bun. Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea cuprului, cu broderie verde, care se asorta cu ochii, iar Polly, alături de mine, deveni ţepoasă ca un arici.

„Scumpa" Polly! Eram mult prea tînăr ca să arăt că o înţelegeam, ca să nu mai vorbim că aş fi insultat-o dacă aş fi încercat să o alin. „Scumpa" Polly avea vagi urme ale rujului acela îngrozitor, un colier de chihlimbar la gît şi sandale cu şireturi; rochia era de un verde noroios. Îmi plăceau amîndouă femeile, dar după cum atesta modul în care se îmbrăcau, între ele nu va exista niciodată o simpatie pe măsura sentimentelor mele.

Am privit instinctiv peste umărul Orindei, aşteptîndu-mă ca Anonymous Lover să fie în spate, la post, dar Wyvern abandonase pentru totdeauna Hoopwestern-ul, ca o cale care să-l ducă spre influenţă.

În locul lui, în spatele Orindei apăru Leonard Kitchens cu un zîmbet dulceag pe sub mustaţa aia a lui scăpată de sub control.

În urma lui venea doamna Kitchens, sumbră. Usher Rudd umbla de colo-colo, cu maliţia lui total nepotrivită cu locul, încercînd să surprindă fotografic oameni în ipostaze neplăcute, dar,

curios, cînd mi-a prins privirea s-a făcut că nu mă vede şi s-a pierdut cu iuţeală în mulţime. Nu-mi făceam nici o iluzie că s-ar fi evaporat pentru că mi-ar fi dorit binele!

Mervyn Teck şi un grup de voluntari devotaţi, declarînd ferm că după-amiaza a fost un succes, ne-au luat, pe tatăl meu şi pe mine, şi ne-au dus la „Dragonul Adormit". Încă patru zile pînă la alegeri – o eternitate, mi-am zis.

În timpul unui dineu grozav în restaurantul hotelului, i-am vorbit tatei despre caii Stallworthy. Un roib flegmatic şi de nădejde, şi un murg cu coamă neagră, nerăbdător să sprinteze.

— Ei bine... adori viteza. Ai să iei murgul, a zis încruntîndu-se. Ce te face să eziţi?

— Calul pe care îl vreau are un nume care s-ar putea să te tulbure. Nu-i pot schimba numele – nu ţi se permite să o faci, după ce un cal de rasă a participat la curse. N-am să-l iau decît dacă tu nu vei avea nimic împotrivă.

— Ce nume mă poate tulbura atît de mult? întrebă holbîndu-se la mine.

— Sarah's Future[5], i-am spus fără nici o expresie.

— Ben!

— Pe mama lui a chemat-o Sarah Jones, iar pe tată – Bright Future[6]. Este un cal bun pentru cursa cu obstacole.

— Murgul...?

— Nu, roibul. Pe el îl vreau. Nu a cîştigat încă niciodată, deşi a ieşit al doilea. Un începător are şanse mai mari – mai bune – într-o cursă. În afară de asta, este un cal sensibil, înţelege şi simte; o să aibă grijă de mine.

---

[5] Viitorul Sarei

[6] Viitorul luminos

Tata rupea absent o chiflă în bucăţele mici.

— Tu, tu eşti literalmente viitorul Sarei. Să sperăm că ar fi încîntată. Am să-i telefonez lui Stallworthy mîine dimineaţă.

Departe de a reduce ritmul, pe măsură ce se apropia ziua alegerilor, tabăra „Juliard" a petrecut ultimele trei zile înainte de scrutin într-un adevărat vîrtej nonstop.

Am condus Range Rover-ul pornind imediat după micul dejun şi pînă la căderea nopţii. Am fost la Quindle de trei ori, precum şi în toate satele din jur. Am montat şi am demontat tribuna formată din cele două cutii de lemn de atîtea ori, încît aş fi putut face lucrul ăsta şi în somn.

Am încărcat şi am descărcat nenumărate cutii cu afişe şi postere. Am alinat prunci, am jucat fotbal cu puşti, am strîns un număr infinit de mîini şi am zîmbit; am zîmbit şi iar am zîmbit.

Mă gîndeam la Sarah's Future şi eram mulţumit.

În ultima seară, miercuri, tata i-a invitat pe toţi cei care l-au ajutat şi pe voluntari la „Dragonul Adormit", la un supeu, pentru a le mulţumi. Într-unul din saloanele primăriei, Paul Bethune făcea acelaşi lucru.

Ne-am încrucişat de cîteva ori drumul cu cavalcada Bethune, ei avînd un megafon puternic, circul lor ambulant – mai mare, vehiculul lor de campanie nefiind un Range Rover pictat în auriu şi argintiu, ci un autobuz cu etaj şi cu partea de sus descoperită, împrumutat de la cartierul general al partidului său.

Mesajul care l-a urmat pretutindeni pe Bethune a fost: „*Dennis Nagle era desprins de realitate, demodat. Alegeţi-l pe Bethune, un om din partea locului, care cunoaşte problemele".*

Un recent sondaj de opinie în circumscripţie îl plasa pe Bethune cu cîteva puncte în avans. Titmuss şi Whistle dispăruseră.

Tata le-a mulţumit colaboratorilor săi loiali.

— Indiferent ce se va întîmpla mîine, vreau să ştiţi că apreciez foarte mult ceea ce aţi făcut, a spus el, timpul pe care l-aţi acordat... energia voastră neobosită... caracterul vostru prietenos. Mulţumesc agentului nostru, Mervyn, pentru excelenta sa planificare. Cu toţii am depus eforturile pentru a duce pretutindeni mesajul partidului nostru. Acum, este rîndul alegătorilor să decidă.

I-a mulţumit Orindei pentru că i s-a raliat. „...A fost cu totul altceva să ne bucurăm de sprijinul ei... generos... loialitatea ei...".

Orinda, superbă în lanţuri de aur şi verde smarald, avea un aer că părea modestă şi adora ceea ce auzea.

Polly, alături de mine, a scos un sunet foarte asemănător cu o regurgitare. Mi-am înăbuşit un chicotit.

— Să nu crezi că am uitat că tu ai transformat-o pe Orinda din inamic în înger, mi s-a adresat cu severitate. Suport asta numai pentru că partidul de la centru doreşte să folosească talentele tatălui tău. Adu-l în Parlament, au spus. La fel ca şi tine, mi-au spus şi ei – mai mult sau mai puţin – să-l fac să pună piciorul pe escalator şi o să urce pînă în vîrf.

Dar cineva a încercat să împiedice acest prim pas pe escalator, mi-am zis eu. Sau poate a încercat. Un glonţ, un buşon de ceară, un incendiu inexplicabil. Dacă cineva a încercat să-l oprească prin toate aceste mijloace şi nu a lăsat lucrul ăsta pe seama urnelor... atunci cine? Nimeni nu a căutat cu seriozitate să afle.

Odată terminate cuvîntările, tata a venit la noi, la Polly şi la mine, cu ochi strălucitori de emoţie, tot trupul său degajînd hotărîre. Puternicele oase ale feţei emanau prin toţi porii inteligenţă. Părul negru, buclat, răspîndea vigoare de animal sănătos.

— Am să cîştig alegerile astea, ne-a spus zîmbind larg. Am să cîştig. O simt!

Euforia lui i-a molipsit pe toţi cei din jur, insuflîndu-le încredere în el. Euforie care l-a ţinut pînă după micul dejun a doua zi dimineaţă. La cea de-a doua ceaşcă de cafea au început să se adune nori negri şi şi-a irosit o oră în îndoieli şi tensiune, făcîndu-şi probleme că nu depusese suficiente eforturi, că ar fi putut face mai mult.

— Ai să cîştigi, i-am spus.

— Dar sondajele de opinie...

— Cei care fac sondaje nu frecventează birturile de la sate la ora prînzului.

— Fluxul merge în direcţie greşită...

— Atunci întoarce-te în City şi mai fă o avere!

M-a privit o clipă fix, apoi a izbucnit în rîs. Am pornit să facem un tur al centrelor de vot, unde voluntarii care-i chestionau pe alegători după ce votaseră i-au spus că cei doi candidaţi sînt cam la egalitate, dar nu este cazul să-şi piardă speranţele.

Din loc în loc am dat peste Paul Bethune, aflat într-o misiune similară, cu îndoieli similare. El şi tatăl meu au fost deosebit de politicoşi unul faţă de altul.

Starea de nervozitate s-a menţinut în tot cursul zilei şi al serii. După săptămîni de vreme frumoasă, în după-amiaza aceea a plouat puternic. Ambele părţi au apreciat că lucrul ăsta ar putea fi un dezastru. Ambele părţi s-au gîndit că ar putea fi în avantajul lor. Ploaia s-a oprit cînd muncitorii de la fabrica de becuri ieşeau din schimbul de zi şi, în drumul lor către casă, au trecut pe la centrele de vot.

Centrele de vot s-au închis la ora zece şi a început numărarea voturilor.

Tata stătea la fereastra dormitorului nostru şi privea afară, peste piaţeta pavată cu piatră pătrată, spre scheletul ars al magazinului.

— Încetează să-ţi mai faci probleme, i-am spus. Ca şi cum ar fi putut să o facă!

— Liderii partidului au venit la mine şi mi-au spus că vor să folosească abilităţile mele economice pentru binele ţării. Dacă-i dezamăgesc acum?

— N-ai să-i dezamăgeşti, l-am liniştit.

— Mi-au oferit un loc marginal ca să vadă ce ispravă fac. Am fost flatat. Aşa-mi trebuie.

— Tată...

— *Tati.*

— O.K., *tati.* Oamenii buni, pierd.

— Îţi mulţumesc mult.

Am pornit agale de-a lungul pieţei spre primărie, unde, departe de a te linişti, atmosfera era încărcată cu speranţă şi disperare. Paul Bethune, înconjurat de suporteri cu nişte rozete cît roata carului, se străduia din greu să zîmbească. Isobel Bethune, îmbrăcată în maro-închis, încerca din răsputeri să fie calmă.

Mervyn vorbea absent cu agentul lui Paul Bethune şi puteam să pun pariu pe orice că nici unul nu auzea ce spunea celălalt.

Usher Rudd făcea fără pic de milă fotografii.

La intrarea tatălui meu a izbucnit un simulacru de aplauze şi atît Polly (îmbrăcată în gri-rozaliu), cît şi Orinda (într-un alb strălucitor) s-au repezit să-l întîmpine personal.

— George draaagă! a exclamat cîntînd Orinda, oferindu-i obrazul neted pentru un sărut. Dennis e cu noi, ştii asta.

Draaagul de George părea stînjenit.

— O să iasă bine, George, a zis Polly, încurajîndu-l. Potrivit primelor ştiri, în oraş sînteţi aproape la egalitate.

Numărarea voturilor continua sub tot felul de supercontroale riguroase. Nici măcar cei care numărau nu erau siguri cine a

cîştigat.

Tatăl meu şi Bethune păreau de un calm pe care nici unul nu-l simţea cu adevărat.

Sala primăriei se umplu încet de susţinătorii ambelor părţi. După miezul nopţii, către ora unu, cei patru candidaţi şi susţinătorii lor apropiaţi s-au urcat la tribună, arborînd zîmbete false.

Paul Bethune o căuta nervos pe soţia lui, care a reuşit însă să se ascundă cu succes în mulţime. Orinda stătea la tribună foarte aproape de tata, aşa cum se cuvenea, şi nimeni nu a pus la îndoială acest lucru, deşi Polly, în sală, lîngă mine, clocotea susţinînd că eu ar fi trebuit să fiu acolo, nu acea... acea...

Nu-i veneau cuvintele.

Tata mi-a spus după aceea că rezultatul le-a fost şoptit candidaţilor înainte ca ei să înfrunte lumea, probabil ca nici unul să nu izbucnească în lacrimi, lucru care putea fi însă ghicit lesne după feţele lor.

În sfîrşit, funcţionarul, al cărui rol era să anunţe rezultatele, îşi croi drum spre mijlocul tribunei, bătu uşor în microfon ca să fie sigur că funcţionează (funcţiona), zîmbi spre camera de filmat şi, aproape fără să fie nevoie, ceru să se facă linişte.

Prelungi momentul său de importanţă uitîndu-se în jur ca pentru a se asigura că toată lumea care trebuie este prezentă la tribună şi, în cele din urmă, rar, într-o tăcere spartă numai de bătăile inimilor, citi rezultatele.

În ordine alfabetică.

Bethune... mii.

Juliard... mii.

Titmuss... sute.

Whistle... 69.

Lăsă un moment pentru absorbirea rezultatelor. Prevăzînd

izbucnirea unor aclamaţii în sală, îşi încheie sarcina:

— Prin urmare este ales George Juliard...

Restul cuvintelor s-au pierdut în urale.

— A cîştigat la o diferenţă de circa 2.000 de voturi, a făcut iute calculele Polly. O treabă al dracului de bine făcută!

Mă sărută.

La tribună, sus, Orinda îl săruta zgomotos pe noul membru al Parlamentului. Era prea mult pentru „Scumpa" Polly, care plecă de lîngă mine ca să se ducă lîngă el. Am descoperit-o în schimb lîngă cotul meu pe sărmana Isobel Bethune.

— Uită-te la zgripţuroaica aia de lîngă tatăl tău, parcă ea a fost cea care a cîştigat voturile.

— Ca să fim cinstiţi, a ajutat.

— N-ar fi cîştigat niciodată singură. Tatăl tău a fost cel care a cîştigat alegerile. Şi Paul al meu le-a pierdut. A pierdut definitiv. Tatăl tău nu s-a referit nici măcar o singură dată la iubita aia a lui, deşi ar fi putut să o facă, dar opinia publică n-ar fi iertat niciodată asemenea lucruri.

— Doamnă Bethune...

— Paul a candidat pentru a treia oară, a spus ea dezamăgită. Am ştiut că o să pierdem în faţa lui Dennis Nagle ultimele două dăţi, dar de data asta a spus că o să cîştige după felul în care recentele alegeri parţiale au înclinat în favoarea noastră şi după modul în care celălalt partid a ignorat-o pe Orinda, şi a adus pe scenă un străin. Acum n-or să-l mai lase niciodată pe Paul să mai candideze. A pierdut mai rău decît oricînd de data asta, cînd totul era de partea lui; şi nu este decît vina oribilului ăla de Usher Rudd, pe care am să-l omor cu mîna mea... Îşi îngropă faţa într-o batistă, ca şi cum ar fi vrut să nu mai vadă nimic şi, mîngîindu-mă pe braţ, mormăi: N-am să uit niciodată cît ai fost de bun.

Sus, la tribună, stupidul ei de soţ continua să arate mulţumit de sine.

Acum o lună nici măcar nu ştiam de existenţa familiei Bethune, mi-am zis eu.

„Scumpa" Polly a înflorit la adăpost de ochi indiscreţi.

Nu auzisem de Orinda şi nici de Aderley Wyvern.

Nu o cunoşteam pe doamna Kitchens şi nici pe antipaticul şi fanaticul ei Leonard, şi nu-l cunoşteam nici pe dolofanul şi eficientul Mervyn, şi nici pe permanent anxioasa Crystal. N-am ştiut niciodată numele de familie al lui Faith, Marge sau Lavender, dar eram sigur încă de pe atunci că n-am să uit niciodată teroarea cu părul roşu, a cărei singură plăcere în viaţă era să descopere secretele bine ascunse ale oamenilor, în scopul de a-i distruge.

Este vorba de Bobby Usher Rudd, cel fără de scrupule.

CAPITOLUL 9

Aşa că tata a plecat la Westminster, iar eu la *Exeter*, iar luna aceea intensă, pe care am petrecut-o ajungînd să ne cunoaştem unul pe celălalt, s-a transformat dintr-o experienţă prezentă, vie, într-o amintire mai potolită, populată cu imagini.

Se întîmpla să nu ne vedem cu săptămînile, dar acum vorbeam adesea la telefon. Parlamentul era încă în vacanţa de vară. Tata urma să fie debutant, aşa cum urma să fiu şi eu în primul semestru.

Între timp îl călăream pe Sarah's Future în fiecare dimineaţă, sub ochiul critic al lui Stallworthy, şi trebuie că nu o făceam chiar atît de prost pentru Vivian Durridge, pentru că atunci cînd l-am întrebat dacă aş putea participa la o cursă cu roibul – oricare, am zis, – a ales o cursă de alergări pentru începători, care urma să aibă loc

într-o joi obscură, şi mi-a spus că speră să fiu la înălţime, pentru că lucrul ăsta îl costă pe tatăl meu nişte bani în plus pentru transportul calului şi potcovirea lui pentru cursă, ca să nu mai vorbim de taxa de participare.

Simţindu-mă pe jumătate bucuros, pe jumătate vinovat, am plecat cu Jim în maşina lui la Wincanton, unde Jim a fost cel care a anunţat şi a înşeuat calul, urmărindu-l după aceea cu tot atîta uimire ca şi mine cînd am trecut primul linia de sosire.

— Pur şi simplu a zburat! i-am spus emoţionat şi uluit, în timp ce desfăceam şaua în locul destinat învingătorului. A fost strălucitor!

— Am văzut şi eu.

Absenţa unui prea mare entuziasm din partea lui Jim se datora, după cum aveam să descopăr, faptului că nu a avut suficientă încredere ca să parieze. Nici Stallworthy nu s-a omorît cu bucuria. În dimineaţa următoare nu mi-a spus decît atît:

— Ai irosit cel mai bun avantaj al calului. N-ai pic de minte. Dacă mi-aş fi închipuit chiar şi o singură clipă că ai să treci în faţă cînd favoritul a căzut, ţi-aş fi spus să-l ţii pe roib în frîu pentru ca următoarea dată cînd participă să putem paria pe el banii grajdurilor. Nici nu vreau să mă gîndesc ce va spune tatăl tău.

Tatăl meu a spus „Bine lucrat".

— Dar nimeni nu a pariat pe el.

— Nu asculta ce spune Stallworthy. Ascultă-mă pe mine. Calul ăsta este al tău, ca să faci ce crezi că este mai bine cu el. Să cîştigi ori de cîte ori poţi. Şi să nu crezi că eu n-am pariat pe el. Am un aranjament cu un agent de pariuri ca ori de cîte ori – ori de cîte ori! – participi la o cursă să parieze în numele meu pe tine la preţul de pornire... Am cîştigat ieri pariind pe tine... Am început chiar să învăţ jargonul curselor! Întotdeauna să încerci să cîştigi. Ai înţeles?

Am rostit un da slab.

— Şi nu-mi pasă dacă ai să pierzi, pentru că alt cal este mai iute. Doar să respecţi regulile şi să nu-ţi frîngi gîtul.

— O.K.

— Mai vrei ceva?

— Ăăă...

— N-ai să ajungi nicăieri dacă ţi-e teamă să-mi spui mie.

— N-aş zice chiar că mi-e teamă.

— Ei bine, atunci ce este?

— Ăăă... nu vrei să-i telefonezi tu lui Stallworthy? Să-i spui să-ţi prezinte calul în cursa pentru începători de la Newton Abbot, de mîine într-o săptămînă? L-a înscris, dar acum o să spună că nu-l mai lasă să concureze. O să zică că este prea devreme. Va spune că acum calul va fi nevoit să poarte o greutate suplimentară de 5 livre din cauză că am cîştigat cu el ieri.

— Şi chiar va fi nevoit să o facă?

— Da, dar nu mai sînt prea multe curse – curse convenabile, vreau să spun, în care să-l pot călări înaintea începerii semestrului. Stallworthy vrea să cîştige, dar eu nu vreau decît să concurez.

— Da, ştiu. Făcu o pauză. Am să aranjez eu lucrurile pentru Newton Abbot. Altceva?

— Numai... mulţumiri.

L-am auzit rîzînd.

— Salutările mele pentru Sarah's Future.

Simţindu-mă cam nătîng, i-am transmis roibului mesajul, deşi, de fapt, deprinsesem obiceiul de a vorbi cu el, uneori cu voce tare dacă eram singur, alteori în gînd. Deşi călărisem mulţi cai buni, era singurul pe care îl cunoşteam tot mai bine pe zi ce trecea.

Se potrivea cu dimensiunile trupului meu şi cu nivelul meu de îndemînare şi pricepere. Fără îndoială că mă recunoştea şi aproape

că suspina de uşurare cînd apăream în fiecare dimineaţă pentru antrenament.

Am cîştigat amîndoi cursa de la Wincanton, pentru că ne cunoşteam şi aveam încredere unul în altul, iar la sfîrşit, cînd i-am cerut viteză maximă, a înţeles din experienţa trecută ce trebuie să facă şi, categoric, a părut încîntat că, în sfîrşit, a terminat primul.

Jim a iertat succesul şi a devenit interesat. Prin natura lui, Jim era pe aceeaşi lungime de undă cu caii şi, aşa cum mi-am dat treptat seama, el era cel care asigura în cea mai mare parte antrenamentul practic.

Deşi urmărea galopurile în majoritatea dimineţilor, Stallworthy a cîştigat cursele cu stiloul completînd formalităţile de înscriere, adunînd timpi şi greutăţi, şi făcînd probabilităţi statistice.

Cam pe la mijlocul lungului teren de antrenament erau două rînduri de garduri speciale pentru exerciţii, unul din trei şiruri de arbuşti şi altul din nuiele.

Jim a petrecut cîteva dimineţi bune învăţîndu-ne cu răbdare, pe mine şi pe roib, cum să sărim peste gardul de nuiele tot mai sus şi cu tot mai multă precizie, cum să ne luăm avînt pentru săritură cu tot mai mult timp înainte de săritura propriu-zisă.

Tot ce ştiam eu în materie de călărie pînă acum învăţasem privindu-i pe alţii cum călăresc. Jim m-a învăţat acum din interior, aşa încît în acea primă lună cu Sarah's Future am început să mă transform dintr-un călăreţ lipsit de orice coordonare şi cu capul plin de visuri nerealiste într-unul amator destul de competent.

Bombănind neîncetat împotriva proprietarilor care nu ştiu nimic despre curse şi ar trebui să lase deciziile pe seama antrenorilor lor, Stallworthy l-a trimis, jeluindu-se, pe roib să-şi poarte greutatea penalizatoare de cinci livre la Newton Abbot.

Nu mai participasem niciodată pînă acum la o cursă pe acest

hipodrom şi, cînd am văzut-o prima dată, mi-am zis că am fost nebun că nu am ascultat de judecata lui Stallworthy.

Pista de curse cu obstacole era un circuit de aproape o milă şi jumătate de teren plat, cu cotituri bruşte, iar iarba mică aproape că nu conta pentru pămîntul tare ca piatra, copt de soarele lui august.

A venit la curse şi Stallworthy, cu alţi cîţiva concurenţi din grupul său, pentru a ne urmări cu ochiul lui critic.

Înşeuîndu-l pe Sarah's Future, Jim mi-a spus că roibul cunoaşte traseul mai bine decît mine (dădusem o raită cu vreo două ore în urmă ca să văd obstacolele şi terenul din apropierea lor), să ţin minte ce am învăţat de la el acasă şi să nu mă aştept la prea mult din cauza dezavantajului pe care îl reprezintă greutatea suplimentară şi pentru că ceilalţi jochei erau toţi profesionişti, asta nefiind o cursă chiar pentru amatori.

Ca de obicei, viteza a fost cea care m-a încîntat şi mi-a dat sentimentul de împlinire, iar faptul că am terminat al treilea a fost suficient să mă facă fericit pentru ziua respectivă, deşi Stallworthy, care întîmplător îl antrenase şi pe cîştigător, mi-a zis de cîteva ori:

— Ţi-am spus eu. I-am spus tatălui tău că nu trebuie să se aştepte la prea mult. Poate că aşa ai să mă asculţi data viitoare.

— Nu-i nimic, m-a consolat Jim. Dacă ai fi cîştigat astăzi, sîmbăta viitoare la cursele de la Exeter ar fi trebuit să porţi o greutate suplimentară de 10 livre, presupunînd că-l poţi convinge pe bătrîn să te lase să concurezi şi acolo după cursa asta. O să spună că este prea curînd, ceea ce probabil că aşa şi este.

Bătrînul (Stallworthy) a purtat o adevărată bătălie telefonică cu tatăl meu. Tata a cîştigat. La fel şi Sarah's Future, cu şase lungimi, pentru că pista, mult mai lungă, situată pe Haldon Moor, dincolo de Exeter, i s-a potrivit mai bine.

A purtat o greutate suplimentară de 5 livre, nu de zece, şi i s-a

părut un fulg. Preţul de pornire, m-a asigurat tata mai tîrziu, a fost suficient ca să-mi plătească taxele de antrenament pînă la Crăciun.

La două zile după asta, am plecat, mai liniştit, să-mi însuşesc matematicile.

Tata învăţase tacticile deputaţilor de rînd din Parlament, dar nu pentru asta îl trimisese partidul la Hoopwestern.

A încercat să-mi explice că orice cale către funcţii superioare trece prin biroul organizatorilor parlamentari ai partidului, ei fiind cei care aprobă avansarea spre un post ministerial.

Dacă organizatorii parlamentari ai partidului îţi retrag sprijinul, asta înseamnă practic sfîrşitul unei cariere politice, mi-a explicat el. Dacă primul pas uriaş este să fii ales, cel de-al doilea este să cîştigi sprijinul celor din biroul organizatorilor parlamentari ai partidului.

Cînd membrul Parlamentului proaspăt ales pentru circumscripţia Hoopwestern a fost numit, la scurt timp după aceea, subsecretar de stat în Departamentul Comerţului şi Industriei, acest lucru a fost după cît se pare un semnal pentru întreaga structură a guvernului că la orizont a apărut o cometă strălucitoare în rapidă ascensiune.

M-am dus să ascult discursul lui de debut, stînd direct la galerie.

A vorbit despre becuri şi i-a făcut pe toţi membrii Camerei Comunelor să izbucnească în rîs, iar prezenţa Hoopwestern-ului pe piaţa iluminării a crescut.

După discurs, cînd era din nou cuprins de exaltarea aceea de după performanţă, ne-am întîlnit ca să luăm masa împreună.

— Presupun că nu te-ai mai întors la Hoopwestern, a zis el.

— Ei bine, nu.

— Eu am fost, fireşte. Leonard Kitchens are probleme.

— Cine?

— Leonard...

— A, da! Da, mustaţa dezechilibrată! Ce fel de probleme?

— Poliţia are acum o puşcă şi s-ar putea să fie cea cu care s-a tras asupra noastră atunci, în noaptea aceea.

— Prin poliţie, l-am întrebat după o scurtă tăcere, înţelegi pe poliţistul Joe, a cărui mamă este şofer pe autobuzul care duce copiii la şcoală?

— Joe, a cărui mamă este şofer pe autobuzul care duce copiii la şcoală, este de fapt sergent detectiv Joe Duke, şi, da, el a primit acum, de la Sleeping Dragon, o puşcă de calibrul 22 foarte ruginită. Se pare că frunzele căzute ale copacilor au înfundat jgheabul de scurgere al acoperişului de la „Dragonul Adormit", aşa cum se întîmplă de multe ori, iar apa acumulată în urma ploilor nu s-a mai scurs pe burlane, cum ar fi trebuit, ci s-a revărsat pur şi simplu, aşa că au chemat un om cu o scară ca să cureţe jgheabul de frunze şi au descoperit că era blocat nu numai de frunze, ci şi de o puşcă de calibrul 22.

— Dar ce legătură are asta cu Leonard Kitchens?

Tata mînca un cotlet în sînge, cu spanac.

— Leonard Kitchens este grădinarul care a ornat „Dragonul Adormit" cu toate coşuleţele alea cu flori de geraniu.

— Dar... am obiectat eu.

— După cît se pare, într-o debara pentru ustensilele de grădinărit, la etaj, ţinea un fel de cărucior cu lucrurile necesare îngrijirii coşuleţelor cu geraniu. Foarfeci de grădină, o stropitoare şi îngrăşăminte. Se crede că ar fi ascuns puşca în căruciorul ăsta. Dacă te urci pe un scaun lîngă fereastră şi scoţi mîna afară poţi să pui o puşcă în jgheabul care înconjoară acoperişul clădirii. Şi cineva a pus acolo o armă.

M-am încruntat.

— Ştii cum sînt oamenii, a continuat tata. Cineva spune *„Presupun* că Leonard Kitchens ar fi putut să pună puşca în jgheab, el intră şi iese cînd vrea din hotel", iar următoarea persoană renunţă la „presupun"" şi repetă restul ca un fapt real.

— Şi Leonard Kitchens ce spune?

— Fireşte, el susţine că nu este puşca lui şi că nu el a pus-o în jgheab, şi că nimeni nu poate dovedi că el a făcut-o.

— Aşa spun întotdeauna oamenii vinovaţi.

— Da, dar este adevărat, nimeni nu poate dovedi că a avut vreodată o puşcă. Nimeni nu poate face nici o legătură între el şi puşcă.

— Şi doamna Kitchens ce spune?

— Soţia lui Leonard nu-i face nici un bine. Spune peste tot că soţul ei era atît de îndrăgostit de Orinda Nagle, încît ar fi făcut orice, inclusiv m-ar fi împuşcat şi pe mine numai ca să mă înlăture din drumul Orindei. Joe Duke a întrebat-o dacă a văzut vreodată vreo puşcă în posesia soţului ei, iar ea, în loc să spună nu, aşa cum ar fi făcut orice femeie înţeleaptă, a spus că Leonard are o magazie plină cu tot felul de vechituri şi că este posibil să aibă *orice* acolo.

— A percheziţionat, din întîmplare, Joe magazia? Adică a aruncat o privire, ca să vadă dacă Leonard are ceva gloanţe?

— Joe n-a putut obţine mandat de percheziţie, deoarece nu există nici un fel de motive reale de suspiciune. De asemenea, aşa cum cred că ştii şi tu, este foarte uşor să cumperi gloanţe şi, mai uşor încă, să le arunci. Nu există nici o şansă să se poată stabili că s-a tras cu puşca găsită în jgheabul de la „Dragonul Adormit", chiar dacă ar putea fi îndepărtată toată rugina de pe ea, pentru că nu mai există glonţul cu care să se verifice lucrul ăsta, întrucît cel găsit în cele din urmă în etajera din magazinul cu vechituri a fost definitiv pierdut în timpul incendiului. Şi nimeni n-a găsit nimic în hotel.

A continuat să-şi mănînce cotletul. După o vreme a lăsat cuţitul şi furculiţa jos şi a spus:

— Am dus Range Rover-ul la garajul lui Basil Rudd şi l-am pus să demonteze motorul pentru a verifica întregul sistem de ungere. În baia de ulei nu era nimic altceva decît ulei. De fapt a fost o treabă extrem de neprofesionistă din partea mecanicului acela – Terry, cred că-l cheamă – să împingă dopul de ceară în orificiul de scurgere a uleiului, dar Basil Rudd n-a vrut să asculte nici un cuvînt împotriva lui şi părerea mea este că de fapt nu s-a comis nimic rău.

— Ba s-ar putea să se fi comis. Şi, după o clipă de gîndire, l-am întrebat: Presupun că Leonard Kitchens nu este acuzat că deţine lumînări?

— N-ai decît să rîzi cît vrei, dar în magazinul de ustensile pentru grădinărit, unde se vînd, printre altele, şi pitici din plastic, şi tot felul de lucruri au şi sfeşnice cu lumînări pentru mesele de grădină.

— Poţi cumpăra lumînări de oriunde, am zis eu. Iar incendiul? Tot Leonard Kitchens a fost?

— A fost şi el acolo, îmi aminti tata, iar în clipa aceea mi-am adus şi eu aminte de doamna Kitchens, care spunea că lui „Leonard al ei" îi place un foc bun.

— Au descoperit pompierii, pînă la urmă, cum a izbucnit incendiul?

— Nu descoperiseră cînd am fost eu acolo, a spus tata, clătinînd din cap. Acum, unii dintre ei spun, neoficial, că s-ar fi putut să fi fost declanşat de lumînări. Leonard Kitchens neagă cu vehemenţă că are avea vreo legătură cu focul.

— Tu, personal, ce crezi?

Bău puţin vin. Încerca să mă facă să-mi placă şi mie vinul roşu, dar – spre nemulţumirea lui – continuam să prefer Coca dietetică.

— Părerea mea e că Leonard Kitchens este suficient de fanatic, încît să facă aproape orice. Poate trece cu uşurinţă drept un cretin, cu mustaţa aia disproporţionată, dar tipii cu obsesii sînt cei care fac cu adevărat rău în lumea asta, iar dacă mai are încă un dinte împotriva mea, atunci să ştii că aş prefera să stea undeva unde să-l pot vedea.

M-am străduit cît am putut să beau puţin vin, dar chiar nu-mi plăcea.

— Nu se mai pune problema să aranjeze tot felul de accidente împotriva ta, acum că ai fost ales.

— Cu oameni precum Kitchens nu poţi fi niciodată sigur că înţelepciunea prevalează, spuse el oftînd.

În noaptea aceea am rămas în apartamentul lui de pe malurile Tamisei. De la ferestrele mari se deschidea o superbă priveliştе spre Tamisa, în jos, unde cîndva o adevărată pădure de macarale erau ocupate în permanenţă cu transportul pe apă, deşi nici măcar el nu-şi amintea de docuri decît ca de o pîrghie veche şi de demult.

De aici, din vechiul său birou (condusese activitatea de investiţii-consultanţă de acasă), avea de mers pe jos cam vreo două mile pînă la noul birou de la Whitehall, mişcare care, evident, îl menţinea în formă. Radia vigoare şi energie. Deşi era tatăl meu, îmi dădea forţă, dar mă şi copleşea cu vitalitatea lui. Într-un fel, îl iubeam foarte mult. Într-un fel, mă simţeam absolut incapabil să ajung vreodată la nivelul lui în ce priveşte forţa mentală sau hotărîrea.

A fost nevoie să treacă ani de zile ca să-mi dau seama că nici nu era nevoie.

A doua zi de dimineaţă, după discursul lui de debut, am luat devreme trenul din gara Paddington spre *Exeter,* îndreptîndu-mă, în

glasul roţilor, dinspre gloria tatălui răsfrîntă asupra fiului spre anonimat.

La *Exeter,* ca unul dintre cei 8.000 de studenţi, am navigat prin viaţa studenţească fără să atrag prea multă atenţie, absorbit de algebră, geometrie, ştiinţele contabilităţii, pentru a ajunge la obţinerea diplomei în matematici şi contabilitate; şi pentru că tot pachetul era asezonat cu un curs de limbi străine, am învăţat şi franceză, îmbogăţindu-mi vocabularul de la *piste*[7] şi *écurie*[8], la lege şi ordine.

De cîte ori puteam, mă duceam la grajdul lui Stallworthy ca să alerg ca vîntul cu Sarah's Future.

Într-o sîmbătă foarte rece de decembrie, spre sfîrşitul primului trimestru, mă aflam în tribune, la Taunton, şi urmăream unul dintre caii lui Stallworthy, care se îndrepta, în fruntea plutonului, spre ultimul obstacol, cînd s-a împiedicat şi s-a prăbuşit, frîngîndu-şi gîtul.

Au înconjurat imediat locul cu panouri şi au ridicat cadavrul. După zece minute am dat nas în nas cu Stallworthy, care încerca să o consoleze pe proprietara calului. Femeile în lacrimi nu erau tocmai specialitatea lui Stallworthy.

M-a rugat mai întîi să mă duc să-l găsesc pe Jim, după care a anulat instrucţiunea şi pur şi simplu mi-a pus în braţe femeia care plîngea în hohote şi mi-a spus să o duc să-i dau ceva de băut.

Mulţi antrenori se înălbesc şi-i apucă tremuratul din cauza şocului, cînd se întîmplă să le moară vreun cal. Stallworthy a ridicat din umeri şi a tras o linie de-a curmezişul unei pagini.

Doamna Courtney Young – proprietara îndurerată – şi-a şters

---

[7] Pistă.

[8] Grajd.

lacrimile şi a încercat să se scuze; porţia zdravănă de gin pe care a băut-o a început să-şi facă efectul.

— Nu-i nimic, am liniştit-o. Dacă ar fi murit calul meu, aş fi fost de-a dreptul distrus.

— Dar tu eşti tînăr. Poţi să depăşeşti momentul.

— Sînt sigur că şi dumneavoastră, cu timpul.

— Nu înţelegi. Şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Am pierdut asigurarea calului, pentru că n-am avut bani să plătesc ratele. Şi-i datorez domnului Stallworthy o mulţime de bani pentru antrenament şi eram sigură că astăzi calul meu o să cîştige şi astfel am să pot să-mi plătesc datoriile. Aşa că am pariat cu un agent cu care eram în înţelegere, iar acum n-am nici un ban să-l plătesc nici pe el. Oricum urma să-mi vînd calul, dacă nu cîştiga, dar acum nici măcar asta nu mai pot să fac...

Sărmana doamnă Courtney Young!

— Este o nebună, mi-a spus Jim mai tîrziu, în timp ce-l înşeua pe Sarah's Future. A cheltuit prea mulţi bani cu pariurile.

— Şi acum ce o să facă?

— Ce să facă? exclamă Jim. O să mai vîndă ceva din moştenire şi o să cumpere alt cal. Pînă într-o zi, cînd o să piardă tot.

Am suferit pentru foarte scurtă vreme din cauza doamnei Courtney Young, dar seara i-am telefonat tatei şi i-am sugerat să-l asigure pe Sarah's Future.

— Cum te-ai descurcat azi? m-a întrebat el. Am auzit rezultatele, iar tu n-ai fost printre primii trei.

— Al patrulea. Ce zici de asigurare?

— Cine se ocupă de asigurări?

— *Weatherbys.*

— Chiar vrei?

— Spre binele tău, i-am zis.

— Atunci trimite-mi hîrtiile.

Weatherbys, firma care făcea asigurări pentru cai, se ocupa de tot ce ţine de administraţia curselor. Ei ţineau arhiva, înregistrau numele cailor şi detaliile privind proprietarul, inclusiv culorile. Weatherbys erau cei cărora antrenorii le trimiteau înscrierile pentru curse, iar ei confirmau participarea unui cal la cursă şi trimiteau presei programele detaliate ale curselor. Ei ţineau registrul genealogic al cailor pursînge şi acţionau ca bancă pentru transferul taxelor către jochei, a premiilor către proprietari, în general a orice către oricine. Weatherbys aveau o bază sigură de date pe computer.

Practic, în domeniul curselor de cai, Weatherbys erau cei care făceau cam totul. Din cauza nebunei, proastei şi înlăcrimatei doamne Courtney Young am început să mă gîndesc că aş putea totuşi să încerc cîndva să obţin o slujbă la Weatherbys.

În primăvara celui de-al treilea an de studiu, tata a venit la *Exeter* să mă vadă (mai fusese de vreo două ori pînă acum) şi, spre surprinderea mea, a adus-o cu el şi pe „Scumpa" Polly.

În fiecare vacanţă de Crăciun petreceam o săptămînă schiind (şi îmbunătăţindu-mi franceza), iar fiecare minut liber mi-l petreceam călărind sau participînd la curse, dar în acelaşi timp am jucat cinstit şi mi-am trecut toate examenele şi toate probele cu calificative rezonabile, dacă nu remarcabile, aşa încît în clipa cînd l-am văzut că vine n-am avut nici un sentiment de vinovăţie şi i-am strîns mîna (ajunsesem, cel puţin, atît de departe!) cu plăcere nedisimulată.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama că ne apropiem rapid de alegerile generale, mi-a zis tata.

Reacţia mea imediată a fost „Oh, Dumnezeule, nu!". Am reuşit să nu rostesc cuvintele cu voce tare, dar probabil că mi se citeau clar pe faţă. „Scumpa" Polly a izbucnit în rîs, iar tata a continuat:

— De data asta nu-ţi cer să mergi în campania din uşă-n-uşă.

— Dar ai nevoie de un bodyguard...

— Am angajat un profesionist.

M-am simţit imediat gelos. Ridicol! Mi-a luat zece secunde bune să spun cu sinceritate:

— Sper să-i pese de spatele tău.

— Este o femeie. Are tot felul de centuri în artele marţiale.

— Oh! Am privit spre Polly, care părea foarte senină.

— Eu şi Polly, a continuat tata, vrem să ne căsătorim. Am venit să vedem dacă ai vreo obiecţie.

— Polly!

— Dragă Benedict! Tatăl tău este atît de brutal! Eu te-aş fi întrebat mai blînd.

— Nu am nici un fel de obiecţii. Ba, dimpotrivă! Şi am sărutat-o pe obraz.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Ai crescut.

— Aşa să fie? întrebă tata curios. N-am remarcat.

— M-am oprit anul trecut, am oftat eu. Sînt mai înalt cu vreo trei centimetri şi mai solid cu vreo zece kilograme decît eram la Hoopwestern. Prea înalt şi prea solid, aş fi putut să adaug, ca să ajung jocheu profesionist, dar, pentru un amator, dimensiunile erau excelente.

Cît despre Polly, ea nu se schimbase, exceptînd faptul că am constatat cu interes că renunţase la rujul carmin-închis pentru unul stacojiu, tot atît de nepotrivit. Hainele îi erau la fel de demodate şi se vedea că de multă vreme nu mai umblase cineva cu o foarfecă în părul ei!

Cu faţa prelungă şi cu trupul subţire şi zvelt, părea total nepotrivită pentru tatăl meu, care degaja tot mai multă forţă, dar bunătatea ei iradia ca întotdeauna, iar sinceritatea, după părerea

mea, se împletea cu o uşoară ironie. Niciodată nu avusese în comportare nici un fel de stîngăcie sau timiditate, ci numai forţa pe care i-o dădea propria-i personalitate, caracterizată de inteligenţă şi de respingerea oricărui compromis.

Mai mult decît un mariaj între două suflete sincere, mi-am zis. Un mariaj de o moralitate fără reproş.

L-am felicitat sincer pe tatăl meu şi a părut încîntat.

— Ce faci sîmbăta viitoare? m-a întrebat.

— Particip la curse la Chepstow.

— Aş vrea să fii alături de mine.

— Vrei să spui că... ezitam... că te căsătoreşti sîmbăta viitoare?

— Exact. Acum, că ne-am hotărît şi că tu pari să fii destul de încîntat, nu mai are rost să o amînăm. O să stau cu Polly în casa ei şi am să caut şi un apartament mai mare la Londra.

Polly, am aflat în rate în cursul acelei după-amiezi, moştenise casa din pădure de la părinţii ei, împreună cu o avere care-i dădea libertatea financiară să muncească neplătită oriunde considera ea că este nevoie.

Era mai mare cu doi ani decît tatăl meu. Nu fusese niciodată măritată. O lucire maliţioasă din priviri interzicea şi, în acelaşi timp, răspundea celei mai intime întrebări.

Nu intenţiona, a spus, să ducă viaţa Orindei Nagle. Orinda şi Mervyn Teck se ocupau de circumscripţie neobosiţi, înregistrînd numai succese. Polly nu-şi dorea să inaugureze diferitele sărbători sau să flirteze cu camerele de luat vederi sau aparatele de fotografiat. Va organiza, ca întotdeauna, din spatele scenei. Şi va fi ascultată, mi-am zis eu, acolo unde influenţa contează.

Şase zile mai tîrziu, tatăl meu şi Polly s-au căsătorit în cadrul uneia dintre cele mai discrete ceremonii. Eu am stat lîngă tata, iar Polly l-a avut alături pe ducele care o ademenise pe Orinda la curse;

şi am semnat toţi certificatul de căsătorie.

Mireasa era îmbrăcată în maro, la gît cu un colier din aur şi chihlimbar dăruit de tatăl meu, şi arăta distinsă. La cererea mea, un fotograf a imortalizat evenimentul. Un paragraf discret a apărut în *„The Times". „Hoopwestern Gazette"* a relatat evenimentul ulterior. Domnul şi doamna George Juliard, după o săptămînă petrecută la Paris, s-au întors la Hoopwestern pentru a menţine vie loialitatea muncitorilor de la fabrica de becuri.

Tot nu-mi plăcea politica şi am fost extrem de recunoscător că apropierea examenelor mele finale m-a făcut să-mi fie imposibil să repet isprăvile pe care le-am făcut cu prilejul alegerilor parţiale.

Erau mulţi studenţi activi din punct de vedere politic la *Exeter*, dar nu am avut nici o legătură cu ei şi am dus o viaţă dublă numai cînd alergam în galop pe terenul de antrenament al lui Stallworthy sau pe diferite hipodroame.

În primăvara aceea n-am cîştigat nici o cursă, dar tot ce conta era senzaţia de viteză; şi, ciudat, cu cît participam mai des la curse, cu atît înţelegeam mai bine ecuaţiile de gradul al doilea.

Alegerile generale s-au umflat şi s-au spart sub mine ca un val din Pacific. Tata împreună cu partidul lui s-au întors la putere. Cu o majoritate mică, dar suficientă.

Nimeni n-a tras nici un foc de armă asupra lui, nimeni nu i-a astupat orificiul de scurgere a uleiului cu ceară, nimeni n-a dat foc casei lui Polly şi nimeni nu i-a oferit expertei în arte marţiale prilejul să-şi cîştige salariul.

Asupra lui Leonard Kitchens mai plana încă puternic suspiciunea că el ar fi tras şi el ar fi declanşat incendiul, dar de data asta nu-l mai putea acuza nimeni de nimic, întrucît formidabila şi neiertătoarea lui soţie a insistat să o ducă într-o dublă croazieră în Mediterana. În ziua alegerilor erau la Atena.

Sărmana Isobel Bethune a avut dreptate; partidul lui Bethune a renunţat la el în favoarea candidaturii unei femei magistrat cu totul deosebită.

Deşi nu mai apăruseră demult ştiri scandaloase, ochii alunecoşi ai lui Paul Bethune l-au determinat să calce iar strîmb, iar Isobel, sătulă în sfîrşit de lucrul ăsta, a renunţat la mariaj şi la cei patru fii morocănoşi, şi s-a dus să locuiască cu sora ei în Wales.

Polly era cea care mă ţinea la curent, cu umorul ei sec caracteristic. Nici că s-ar fi putut căsători tata cu cineva mai potrivit!

I-am spus să fie atent la fetiţele în bikini care-i cădeau artistic în braţe, pentru că Usher Rudd atît aştepta în căutarea unor acuzaţii de adulter. N-am auzit, m-a întrebat el, că Usher Rudd a fost concediat de *„Gazette"* pentru că descoperea tot felul de mizerii acolo unde nu erau?

Cînd partidul la putere s-a reunit, după votul întregii ţări, a avut loc o importantă remaniere a funcţiilor. Fără să surprindă pe nimeni la Westminster, cariera tatălui meu a ţîşnit în sus ca o săgeată, iar el a devenit ministru de stat în Ministerul Transporturilor, de aici nemaifiind decît o treaptă pînă la a căpăta un loc în Cabinet.

Am dat la înrămat cea mai bună fotografie de la nunta lui cu Polly şi am aşezat-o lîngă cea în care era cu mama mea. Am scos pactele semnate de noi doi din spatele fotografiei mamei şi le-am citit gînditor, după care le-am pus la loc.

Păreau să aparţină unei alte vieţi. Mă maturizasem la *Exeter* şi tot acolo am cunoscut şi prima dragoste pe care n-am s-o uit niciodată, dar promisiunile de bază ale acelor pacte au fost respectate pînă acum şi, deşi acum păreau un fel de declaraţie melodramatică, ştiam că dacă va fi vreodată nevoie îl voi apăra pe tatăl meu împotriva oricărei forme de atac.

Mi-am luat ultimele examene şi, considerînd că am făcut suficient pentru a obţine o diplomă în ştiinţe matematice, la un nivel rezonabil, am scris la Weatherbys, solicitînd o slujbă.

Ce slujbă? mi-au răspuns. Orice, le-am scris. Pot să adun, să scad şi să lucrez la computer, şi am participat ca jocheu la cursele de cai.

— Ah, acel Juliard! Vino la interviu, mi-au zis.

Weatherbys, o afacere de familie începută în anul 1770 şi activînd şi în prezent în domeniul curselor de cai în modalităţi tot mai inventive şi mai eficiente, se afla într-o clădire de piatră roşie, înconjurată de cîmpuri, copaci şi un peisaj paşnic de ţară, lîngă vechiul oraş Wellingborough, cam la 60 de mile de Londra, în Northamptonshire.

Înăuntru, atmosfera, de obicei frenetică a activităţii de secretariat, era calmă şi, de asemenea, era linişte.

Cunoscînd amploarea şi presiunea cotidiană a muncii depuse aici, cred că mă aşteptam la ceva în genul freneziei dintr-o redacţie a unui ziar demodat, dar cînd am intrat am fost întîmpinat de o linişte aproape perfectă, de şiruri de capete aplecate peste monitoare şi oameni trecînd printre ele nu în goană, cu ziare şi hîrtii, ci cu cutii cu dischete.

Am fost dus din departament în departament şi mi s-a arătat cam tot ce se putea vedea, iar în cursul interviului de la sfîrşit am fost întrebat cîţi ani am şi mi s-au cerut referinţe.

Am plecat dezamăgit – au fost politicoşi şi amabili, dar nu mi-au pus nici una dintre întrebările alea sfredelitoare la care m-aş fi aşteptat dacă voiau să-mi ofere o slujbă.

Întors în Exeter, unde locuiam undeva la jumătatea drumului între universitate şi grajdurile lui Stallworthy, am început să trimit fără entuziasm cereri pentru o slujbă la o listă întreagă de instituţii.

Weatherbys mi se păruse a fi căminul meu natural – păcat că ei

nu m-au văzut ca pe copilul lor!

Totuşi, au dat curs referinţelor pe care le-am trimis după aceea din partea profesorului meu îndrumător de la universitate şi a lui Stallworthy însuşi.

Bătrînul şi morocănosul meu antrenor mi-a spus că a scris că trăsăturile de caracter şi comportamentul meu sînt satisfăcătoare. Mulţumesc mult, mi-am zis în gînd. Jim a izbucnit în rîs.

— Nu vrea să pleci şi să-l iei pe Sarah's Future cu tine. Este o minune că n-a scris că eşti o gură mare şi un scandalagiu!

De la profesorul meu am primit următoarea scrisoare:

Dragă Benedict,

Îţi trimit alăturat o fotocopie a referinţei pe care am expediat-o la o instituţie numită Weatherbys, ceva legat de cursele de cai, cred.

Referinţa suna aşa:

Benedict Juliard va obţine diploma în matematici şi contabilitate probabil cu un calificativ bun, deşi nu strălucit. A participat foarte puţin la activitatea studenţească în cursul celor trei ani de facultate, întrucît se pare că este interesat exclusiv de cai. Nu există date negative despre caracterul şi comportamentul său.

La naiba! mi-am zis. Ei, asta este!

Spre uimirea mea am primit o scrisoare de la sir Vivian Durridge:

Dragul meu Benedict,

Sînt încîntat să văd că în ultimii trei ani ai avut prilejul să participi cu

succes la cursele de amatori cu calul tatălui tău, Sarah's Future. Sînt sigur că ţi-a spus că mi-a cerut ajutorul ca să te determin să înfrunţi faptul că nu eşti făcut să te ridici pînă la nivelul primelor trei locuri pe lista jocheilor pentru cursele cu obstacole.

Privind în urmă, îmi dau seama că am fost brutal, fără să fie nevoie, cînd te-am acuzat că te droghezi, deşi ştiam perfect de bine atunci că, avînd în vedere caracterul tău, n-ai făcut-o; dar în dimineaţa aceea mi s-a părut – şi regret – că ar fi fost singurul lucru rău care te-ar fi putut tulbura într-atît, încît să faci ceea ce dorea tatăl tău, şi anume, să mergi la universitate.

Acum am auzit de la un prieten de-al meu de la Weatherbys că ai solicitat o slujbă la ei. Îţi trimit alăturat o fotocopie a scrisorii pe care le-am trimis-o şi sper că într-un fel asta ar putea îndrepta lucrurile între noi.

Al tău, Vivian Durridge.

Referinţa lui suna după cum urmează:

Către cei interesaţi,

Benedict Juliard a participat la curse călărind caii mei ca jocheu amator, la 16 şi 17 ani. L-am considerat absolut demn de încredere în toate privinţele şi i-aş da aprobarea mea necondiţionată pentru orice post pe care l-ar solicita.

M-am aşezat, iar hîrtiile îmi tremurau în mînă. Vivian Durridge ar fi fost ultimul om la care aş fi apelat vreodată pentru ajutor.

Căutam un loc sigur ca să-mi ţin certificatul de naştere, nu cumva să-l pierd cînd mă mutam dintr-un loc în altul. Ştiam că n-am să pierd fotografiile de nuntă, aşa că am decis pun certificatul

de naştere în spatele fotografiei în care tata era alături de Polly şi, pentru că în clipa în care am primit scrisoarea de la Vivian Durridge tocmai asta făceam, am pus şi paginile de la el, împăturite, tot în spatele aceleiaşi fotografii.

Trei zile mai tîrziu am primit prin poştă un plic cu emblema firmei *Weatherbys,* reprezentarea în miniatură a unui armăsar aflat sub un stejar, dintr-un tablou de George Stubbs.

Mi-era o frică teribilă să-l deschid. O să înceapă cu „*Regretăm...*".

Ei bine, trebuie să fiu curajos. Am deschis plicul, iar scrisoarea începea cu „Sîntem *încîntaţi...*"

Încîntaţi.

În seara aceea a sunat tatăl meu.

— Este adevărat că ai primit o slujbă la *Weatherbys?*

— Da, dar de unde ştii?

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul?

— Nu m-am gîndit.

— Mă aduci la exasperare, Ben. Totuşi, nu părea deosebit de supărat. A aflat de la unul dintre verii Weatherbys, la un dineu, în City, mi-a relatat.

Am profitat de prilej să-l întreb dacă l-aş putea muta pe Sarah's Future din Devon.

— O să caut un antrenor, mi-a promis.

— Mulţumesc.

Spencer Stallworthy a bombănit. Jim a ridicat din umeri – ce este viu se mişcă în permanenţă. M-am despărţit de ei exprimîndu-mi recunoştinţa şi mi-am trimis amicul roşcat spre un nou cămin.

Weatherbys m-au luat la departamentul Operaţiuni Curse, care se ocupa de înscrieri la curse, de alergători, greutate, călăreţi, trageri la sorţi – toate detaliile oricărei curse din Anglia, ceea ce echivala cu

circa 1.000 de tranzacţii în majoritatea zilelor şi pînă la 3.000 în momentele aglomerate.

Toată această activitate uluitor de ameţitoare se desfăşura pe computere, în birourile de la parter şi în liniştea care mă impresionase atît de mult la prima mea vizită.

Am crezut că împlinirea vîrstei de 21 de ani ar putea fi un dezavantaj pentru mine, dar am constatat imediat că tot personalul era tînăr şi mi-a plăcut ce făceau. După o lună nici nu-mi venea să cred că aş fi putut lucra în altă parte.

Şi roibul meu s-a bucurat de schimbarea aerului blînd din Devon pentru vîntul mai rece din nord. Continua să-i facă plăcere cînd veneam dimineţile, dînd din cap şi suflînd puternic în jos, pe nările lui negre şi mari, şi părea să considere absolut normal să-i îmbrăţişez gîtul şi să-i spun că este un amic grozav, ceea ce şi era. După cîţiva ani de intimitate în plină viteză petrecuţi împreună, eu şi roibul eram aproape ca fraţii.

Într-o sîmbătă, cam la un an de cînd începusem să lucrez la Weatherbys, eu şi Sarah's Future ne aliniam la Towcester într-o banală alergare de trei mile, culorile discrete ale tatălui meu – auriu şi gri – fiind şi mai puţin vizibile din cauza unei burniţe persistente.

Nimeni din tribune nu a putut să spună după aceea foarte clar ce s-a întîmplat. Din punctul meu de vedere, amîndoi, şi eu şi roibul, am apreciat bine desprinderea de pămînt într-o săritură peste o groapă mare şi neagră, sus, pe pantă, după care urma porţiunea în linie dreaptă.

Un alt cal s-a împiedicat şi s-a izbit în noi, dezechilibrîndu-l complet pe Sarah's Future. În ultimii cîţiva ani sărise cu mare precizie obstacolul respectiv de mai multe ori – nici eu, nici el nu se aştepta la un dezastru.

A căzut grămadă, aruncîndu-mă la pămînt. Am aterizat într-una

din acele ciocniri care-ţi spun imediat că ţi-ai rupt un os, fără să ştii cu siguranţă care. I-am auzit pocnetul. M-am rostogolit acoperindu-mi capul pentru a mă feri de copitele cailor ce veneau din urmă. Am rămas întins, cu fire de iarbă în gură şi în nas.

Zgomotul cursei s-a stins, cai şi călăreți îndepărtîndu-se spre următorul obstacol. Doi cai şi doi jochei nu-şi mai făceau griji de ce urma. Calul care s-a ciocnit de Sarah's Future s-a ridicat nesigur pe picioare şi a pornit la trap, parcă ameţit, iar călăreţul pe care-l aruncase jos s-a aplecat asupra mea cu întrebarea „Ai păţit ceva, colega?" – asta în chip de scuză.

I-am luat mîna întinsă şi m-am ridicat în picioare, moment în care am descoperit că osul pe care mi l-am rupt era undeva în umărul stîng.

Sarah's Future, şi el în picioare, încerca să meargă, dar se învîrtea în cerc şchiopătînd. Nu putea pune nicicum în pămînt unul dintre cele patru picioare. Un om de serviciu l-a prins de frîu şi l-a ţinut pe loc.

În dragostea mea nemărginită pentru cal, m-am dus la el şi am încercat să-mi doresc să nu fie adevărat. Nu se putea ca după cea mai strînsă apropriere şi tovărăşie să ajungem atît de brusc pe marginea prăpastiei.

Ştiam, ca orice călăreţ cu o experienţă cît de cît, că nu era nimic de făcut. Sarah's Future, la fel ca Sarah, intra în eternitate din cauza mea.

Am plîns. Nu mă puteam stăpîni. Calul şi-a rupt un picior din faţă. Jocheul lui – clavicula stîngă.

Calul a murit.

Jocheul trăieşte.

CAPITOLUL 10

Tata a anulat asigurarea pentru Sarah's Future cînd am început să lucrez la *Weatherbys*. În parte – mi-a spus el –, întrucît calul îmbătrînise, iar valoarea îi scăzuse şi, în parte, datorită faptului că în cazul în care calul era omorît, Weatherbys nu plăteau nimic.

Nu a vrut să audă nici un fel de scuză cînd i-am telefonat.

— Ghinion, a spus el scurt.

Cînd m-am întors la birou, la două zile după Towcester, tipul care m-a intervievat prima dată şi-a tras un scaun lîngă biroul meu şi a spus:

— Noi ne-am ocupat de asigurarea calului.

l-am explicat de ce tatăl meu renunţase la asigurare.

— N-am venit să discut cu tine despre pierderea pe care ai suferit-o, a continuat tipul de la *Weatherbys,* deşi ai toată compasiunea mea. Braţul merge bine? Am venit să te întreb dacă ai fi interesat să treci de aici la Departamentul servicii-asigurări, să lucrezi acolo de acum înainte.

Departamentul asigurări, în principal o încăpere lungă, ai cărei pereţi erau acoperiţi de cărţi şi dosare, era format din doi bărbaţi, amîndoi de 20 şi ceva de ani. Unul părăsea firma. Mi-ar plăcea să merg în locul lui?

Da, mi-ar plăcea.

În familia Juliard au avut loc două promovări în aceeaşi săptămînă. În cadrul guvernului a avut loc o nouă remaniere, iar tatăl meu a fost promovat în Cabinet ca ministru al Agriculturii, Pescuitului şi Alimentaţiei. L-am felicitat.

— Aş fi preferat secretar de stat la Apărare.

— Data viitoare ai să fii mai norocos.

A oftat.

— Bănuiesc că nu ai auzit niciodată de Hudson Hurst?

— Nu.

— Dacă ai impresia că ascensiunea mea este rapidă, să ştii că a lui este ameţitoare. El a fost ales la Apărare, învingîndu-mă. Nimic nu-l mai desparte de postul de prim-ministru.

— Ce mai face Polly?

— Eşti incorigibil.

— Sînt sigur că ţiparii în aspic şi burgherii de brontozaur vor fi în siguranţă în mîinile tale.

Nu se prefigura nici o criză agricolă şi amîndoi am petrecut toamna acelui an familiarizîndu-ne cu uşurinţă cu noile domenii.

Spre surprinderea mea, nu era cine ştie ce – asigurările nu numai că-mi satisfăceau înclinaţia spre numere şi probabilităţi, dar de multe ori am fost trimis în călătorii de control şi verificare, să văd, de exemplu, dacă poneii pentru polo pentru care mi se ceruse să stabilesc o primă de asigurare existau cu adevărat.

Întrucît Evan, colegul şi bosul meu în departamentul asigurări, prefera munca de birou şi computerele, am început să fac tot mai mult muncă de teren şi se părea că lucrul ăsta este convenabil pentru toată lumea, pentru că eu ştiam cum arată nişte grajduri bune şi mi-am dezvoltat rapid flerul şi instinctul pentru aranjamentele prevestind o fraudă. Prevenirea fraudei în domeniul asigurărilor în etapa planificării a devenit un joc la fel ca şahul – puteai să prevezi mişcările ce urmau a fi făcute şi puteai să iei măsuri de prevenţie.

Un mare dezavantaj, după cum a transpirat, era tinereţea mea. Nu mai arătam eu de 17 ani, dar adesea – la 21 – nu eram luat prea în serios. Ceea ce era o greşeală.

În munca normală de zi cu zi, Evan (29) şi cu mine ne ocupam

de polițe bona fide[9], pentru tot felul de cai şi de necesităţi, de la riscul unui armăsar de a fi steril pînă la sterilitatea unei iepe.

Făceam, de asemenea, asigurări pentru grajduri, pentru tot felul de clădiri, pentru accidente personale, incendii, furt şi pojar. Orice pentru oricine. Ca agenţi, îi ţineam ocupaţi pe membrii firmei de asigurări.

Resimţeam îngrozitor lipsa dimineţilor petrecute cu Sarah's Future, dar cum zorile apăreau tot mai tîrziu şi erau tot mai reci cu cît înaintam spre iarnă, am descoperit, la fel ca şi cu un an în urmă, că numai weekend-urile îmi dădeau mai multă libertate de acţiune.

Cît despre participarea la curse ca jocheu, am fost norocos; antrenorul din Northamptonshire, care îl ţinuse pe roib, mi-a telefonat într-o zi să-mi spună că un proprietar de-al lui, un fermier, doreşte un jocheu liber – cu alte cuvinte un amator – pentru un cal de alergări care, după părerea lui, nu are prea multe şanse.

De ce îl bagă în cursă? m-am întrebat atunci. Am acceptat fericit, iar calul a terminat al treilea. Încîntat, fermierul a apelat din nou la serviciile mele şi, deşi n-am cîştigat practic niciodată pentru el, eram prezentat prietenilor săi de parcă eram o cutie cu ciocolată şi aveam unde să călăresc aproape în fiecare sîmbătă.

Nu era acelaşi lucru fără Sarah's Future, dar nu eram pregătit să încerc să-l înlocuiesc, chiar dacă mi-aş fi putut permite să o fac. Cîndva, îmi ziceam. Poate. După ce am să plătesc ratele pentru o maşină. Aproape de Crăciun, tatăl meu mi-a spus că am fost invitaţi la o recepţie în Downing Street nr. 10 – el, Polly şi eu –, la petrecerea obişnuită dată de primul-ministru pentru membrii Cabinetului şi familiile lor.

Polly era îmbrăcată într-o rochie acceptabilă, iar tata închiriase

---

[9] De bună-credinţă

un şofer, aşa că familia Juliard, în formaţie completă, a păşit peste pragul faimoasei uşi. Personalul îl salută pe tatăl meu ca pe unul al cărui loc era acolo. Polly mai fusese înainte, dar eu am fost uluit cînd am trecut prin holul cu tapet roşu şi cu gresie alb cu negru pe jos, de la intrare, apoi printr-un hol interior, după care am urcat scara istorică alături de un fluviu de oaspeţi.

Pe peretele galben, de-a lungul căruia urca scara, se aflau portretele tuturor foştilor prim-miniştri; şi după privirea prietenoasă pe care le-a aruncat-o, am ştiut că tata va face tot posibilul ca într-una din zilele astea să li se alăture.

Ce conta că mai erau circa 20 de alţi membri ai Cabinetului, care nutreau acelaşi vis, ca să nu mai vorbim de toţi miniştrii din Cabinetul„fantomă" al Opoziţiei; nu puteai ajunge să atîrni pe peretele respectiv fără ambiţie!

Recepţia a avut loc în sala mare, oficială, de la etaj, cunoscută sub denumirea de salonul cu stîlpi. (Avea stîlpi. Doi.)

Am fost întîmpinaţi, toată numai zahăr şi miere, de doamna prim-ministru – soţul ei urma să sosească imediat – şi am fost îndrumaţi către tăvile cu pahare pline şi cu prăjiturele de Crăciun.

N-am mai cerut Coca dietetică. Am băut şampania oferită de primul-ministru şi mi-a plăcut.

Nu cunoşteam aproape pe nimeni, fireşte, nici măcar din vedere. Polly m-a ţinut o vreme după ea, deşi soţul ei o luase înainte de parcă avea aripi la picioare, salutînd în stînga şi în dreapta, rîzînd şi nefăcîndu-şi nici un duşman. După 18 luni de cînd era cu tatăl meu, Polly îi putea identifica pe toţi membrii guvernului, dar nu-i cunoştea pe nici unul dintre ei – aşa cum ar fi făcut Orinda.

A sosit şi primul-ministru (în definitiv, trebuia să sosească), iar tata a avut grijă ca marele om să dea mîna cu Polly, rostind o călduroasă apreciere, şi cu mine – cel puţin cu o umbră de interes.

— Cîştigi la cursele de cai, nu-i aşa? mă întrebă încruntîndu-se.

— Ăăă... uneori, am răspuns eu slab.

— Tatăl tău este mîndru de tine.

Cred că arătam uluit. Primul-ministru, un bărbat rotunjor, cu o strîngere de mînă de oţel, mi-a adresat un zîmbet ironic trecînd la un alt grup, iar tata n-a ştiut dacă să-l califice sau nu drept mincinos.

„Scumpa" Polly m-a strîns uşor de braţ.

— George nu spune că este mîndru de tine. Dar se vede clar pe el!

— Asta ne face să fim egali.

— Eşti într-adevăr un scump, Benedict.

— Şi eu te iubesc, i-am spus.

— Îl vezi pe omul acela de colo? m-a întrebat tata cu atenţia în cu totul altă parte.

Erau cam vreo 20 de oameni „acolo".

— Te referi la cel cu păr alb, drept, şi cu ochi rotunzi? Ministrul de Interne? îl întrebă Polly.

— Da, scumpo. Dar eu vorbesc de celălalt, cel cu care stă de vorbă. Cel care are alură de preşedinte şi este potrivit pentru funcţii înalte. El este Hudson Hurst.

— Categoric nu, spuse Polly scuturînd din cap. Hudson Hurst are părul strîns în codiţă la spate şi una din mustăţile alea negre stupide, precum şi barbă, combinaţie care încadrează gura unui bărbat ce-ţi distrage atenţia de la ce spune.

— Nu mai are. Tatăl meu zîmbea, dar nu vesel. Cineva probabil că l-a convins că barba şi mustaţa nu fac casă bună cu politica. Şi-a tăiat părul şi şi-a ras mustaţa şi barba. Ceea ce vezi tu acum sînt buzele arţăgoase şi lipsite de orice podoabă ale ministrului Apărării. Cinci minute mai tîrziu, tata punea o mînă cît se părea de plină de

afecţiune pe umărul ministrului Apărării spunînd:

— Dragul meu Hud, i-ai cunoscut pe soţia şi pe fiul meu?

Iubeşte-ţi duşmanul...

Uram politica.

Hud avea o strîngere de mînă rece şi umedă, iar dacă avusese un păr negru strîns în coadă de cal la spate, precum şi o mustaţă şi o barbă negre, atunci cu siguranţă că şi le vopsea. Acum avea părul grizonat şi era tuns la fel ca James Bond. Distins. Impresionant, trebuia să recunoşti.

Inspira încredere. Şi tatăl meu îşi tunsese buclele de un negru natural, în aşa fel încît să-şi pună în valoarea frumosul contur al capului. Treabă de expert!

Hudson Hurts a fost deosebit de curtenitor cu Polly. A zîmbit şi a tot zîmbit, şi mi-am amintit de Hoopwestern; zîmbeşte, strînge mîini şi cîştigă voturi. Mi-a aruncat o privire, dar eu nu eram important.

Lîngă mine a apărut dulcea doamnă prim-ministru şi m-a întrebat dacă mă distrez bine.

— O, da, splendid. Mulţumesc.

— Pari puţin pierdut. Vino cu mine. Şi mă conduse în cealaltă parte a uriaşului salon, oprindu-se lîngă o femeie elegant îmbrăcată, care-mi amintea de Orinda. Jill, dragă, el este fiul lui George Juliard. Ai grijă de el.

Jill m-a evaluat dintr-o privire cuprinzătoare de sus şi pînă jos, uitîndu-se fără entuziasm în urma doamnei prim-ministru care se retrăgea.

— Îmi pare sincer rău, am spus eu, nu-ţi cunosc numele.

— Vinicheck. Educaţie.

— Ministru al Educaţiei?

— Fireşte, a zis cu un rictus al buzelor.

I s-a alăturat o altă femeie în cea mai simplă şi cea mai elegantă rochie – o altă clonă a Orindei. Ministru de stat pentru securitatea socială.

— De unde-şi cumpără mama ta rochiile? mă întrebă ea direct.

I-am urmărit privirea şi am văzut-o în cealaltă parte a sălii pe Polly vorbind degajată cu bărbatul cu păr alb, drept, şi cu ochi rotunzi, ministrul de Interne. Ca întotdeauna rochiile lui Polly nu aveau nici o legătură cu opinia populară, dar îi dezvăluiau foarte limpede caracterul.

— O avea tatăl tău o carieră strălucită în faţă, dar mama ta ar trebui să-şi schimbe felul în care se îmbracă sau va fi făcută fărîmiţe de vrăjitoarele alea care scriu despre modă în ziare, spuse cu abilitate Jill Vinicheck (Educaţie).

Secretarul de stat pentru securitate socială fu de acord:

— Orice femeie care intră în politică este tratată cu ură. N-ai remarcat?

— Oh, nu, deloc. Nu.

— Rochia mamei tale nu are lungimea potrivită. Nu te superi că-ţi spun, nu? Nu vreau decît să fiu utilă. Sinceră să fiu, dacă ar fi să te iei după vrăjitoarele alea care fac moda, orice lungime ar fi nepotrivită. Dar poţi să-i spui cîte ceva din cele ce ţi-am spus noi, dacă vrei.

— Ăăă...

— Spune-i să nu-şi cumpere niciodată rochii de la magazin, interveni Jill Vinicheck, plină de satisfacţie.

Securitatea socială aprobă din cap.

— Trebuie să şi le facă de comandă.

Jill Vinicheck:

— Întotdeauna lînă, mătase sau bumbac. Niciodată poliester.

— Există un tip minunat care ar putea-o face pe mama ta cu

adevărat elegantă, cu silueta ei subţire. El a schimbat complet modul în care scriu acum ziarele despre noi. Acum scriu despre politicile noastre, nu despre felul în care ne îmbrăcăm. Şi nu face asta numai pentru femei. Uite cum l-a schimbat pe Hudson Hurst! Sincer, Hud arăta ca un gangster, iar acum arată ca un om de stat.

— Nici un moment nu este mai prielnic ca prezentul, zise Jill cu vioiciunea care, fără îndoială, că o propulsase pe ierarhie în sus. Prietenul nostru cu bagheta fermecată este pe aici, pe undeva. De ce nu i l-am prezenta mamei tale chiar acum?

— Ăăă... nu cred că...

— Oh, uite-l, spuse Securitatea Socială, făcînd un pas în lături şi continuînd: Permite-mi să ţi-l prezint pe...

Îi pusese mîna pe braţ şi tipul s-a întors spre ea, iar eu m-am trezit faţă în faţă cu A.L. Wyvern.

Alderney Anonymous Wyvern.

Nici nu este de mirare că Educaţia şi Securitatea Socială mi-au amintit de Orinda. El cu ideile lui, o îmbrăcase pe Orinda în toţi acei ani.

L-am recunoscut imediat, dar lui i-au trebuit cîteva secunde ca să adauge patru ani la înfăţişarea mea anterioară.

Şi în clipa aceea faţa i s-a înăsprit şi a părut derutat, deşi, avînd în vedere că tatăl meu era membru al Cabinetului, ar fi putut să-i treacă prin minte că puteam fi invitaţi amîndoi la recepţia de Crăciun pentru membrii familiilor. Poate că nu se gîndise. Oricum, prezenţa mea acolo a fost pentru el o surpriză neplăcută.

De altfel ca şi a lui pentru mine.

Educaţia şi Securitatea Socială păreau nedumerite.

— Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă una din ele.

— Ne-am cunoscut, spuse scurt Wyvern.

Şi el se schimbase. La Hoopwestern urmărea să treacă

neobservat, să poată fi uitat cu uşurinţă. Patru ani mai tîrziu, nu mai era atît de simplu să se piardă în decor.

Atunci am crezut că trebuia să aibă puţin sub 40 de ani, dar acum mi-am dat seama că probabil greşisem evaluarea în jos. Pe faţă îi apăruseră cîteva riduri, iar părul i se rărise şi purta acum ochelari cu ramă neagră şi îngustă. Mai avea totuşi aura puternică a tipului secretos, introvertit.

La petrecerea de Crăciun de pe Downing Street nu se vedea la el nici un semn manifest al furiei înăbuşite cu care a plesnit-o pe Orinda peste faţă, cît pe ce să o omoare. De data asta n-a mai răcnit plin de furie la mine – „Am să pun eu într-o zi mîna pe tine!", dar în ochii îngustaţi îi puteam vedea din nou intenţia ce se accentua, ca şi cum n-ar fi existat nici un interval în care să se răzgîndească.

Reacţia extraordinară pe care am simţit-o a fost nu de teamă, ci de agitaţie. Adrenalina care-mi alerga prin sînge mă îndemna la bătaie, nu la fugă. Şi indiferent că a văzut sau nu reacţia pe care am resimţit-o atît de puternic, a tras obloanele peste răutatea vizibilă în spatele lentilelor cu ramă neagră şi s-a scuzat scurt faţă de Educaţie şi Securitate Socială; cînd s-a depărtat încet, era ca şi cum şi-ar fi controlat riguros fiecare pas.

— Poftim! exclamă Jill Vinicheck. Ştiam că nu este prea vorbăreţ, dar mă tem că a fost... nepoliticos.

Nu nepoliticos, mi-am zis eu. Ci de-a dreptul cu intenţii criminale.

După recepţie, tata, cu Polly şi cu mine am mîncat într-unul dintre puţinele restaurante bune din Londra, în care era foarte multă linişte. Aproape că te puteai auzi vorbind.

Tata s-a bucurat de o convorbire prietenească cu primul-ministru, iar Polly a spus că, după părerea ei, ochii rotunzi

ai ministrului de Interne nu sînt în definitiv un indiciu al vreunei manii.

— Nu ministrul de Interne este cel care-i ţine închişi pe deţinuţi şi-i scoate din ţară pe imigranţii ilegali? am întrebat eu.

— Mai mult sau mai puţin, a fost de acord tatăl meu.

— Ştiai că există acolo o listă pe un şevalet, care detaliază toate slujbele din guvern?

Tata, ocupat cu broccoli, care de fapt nu-i plăcea, dădu din cap că da, dar Polly spuse că n-a văzut-o.

— Există slujbe ciudate, am spus eu, cum ar fi Ministru pentru fostele ţări şi subsecretar pentru autobuze. Polly părea uluită, dar tata dădu din cap că da, ştia. Fiecare prim-ministru inventează titulaturi pentru a descrie ceea ce doreşte el să se facă. Aşa că, teoretic, poate exista un ministru însărcinat cu interzicerea răţuştelor galbene din plastic.

— Spui prostii, Benedict dragă, zise Polly.

— Vrea să spună, interveni tata, că modul cel mai rapid de a-i face pe oameni să dorească ceva este de a interzice acel ceva. Oamenii fac întotdeauna eforturi să obţină ceea ce li se spune că nu pot avea.

— Cu toate astea, părerea mea e că primul-ministru ar trebui să introducă o lege care să-i interzică lui Alderney Wyvern să bea şampanie în Downing Street nr. 10.

Polly şi tatăl meu au rămas cu gurile căscate.

— A fost acolo, le-am spus. Nu l-aţi văzut? Au clătinat amîndoi din cap. A stat în cealaltă parte a salonului, departe de voi. Arată puţin diferit. Este mai bătrîn, mai chel. Poartă ochelari. Dar este venerat de ministrul Educaţiei, de secretarul de stat pentru Securitate Socială şi de secretarul de stat pentru Apărare, pentru a nu-i numi decît pe cei de care sînt sigur. Orinda şi Dennis Nagle

erau nişte mici copilaşi. Alderney Wyvern are acum în mîinile sale pîrghii pe care le poate trage în aşa fel, încît să afecteze sectoare întregi ale naţiunii.

— Nu pot să cred, spuse tatăl-meu.

— Drăguţele doamne de la Educaţie şi Securitate mi-au spus că au un prieten care ar face minuni pentru... ăăă... pentru garderoba mamei. L-a transformat deja – au spus ele – pe Hudson Hurst dintr-un cvasigangster într-un adevărat gentleman. Ce credeţi că-i dau ei în schimb lui Alderney?

— Nu, exclamă tatăl meu, nu informaţii secrete. Nu se poate!

Era scandalizat. Am clătinat din cap.

— Atunci ce? întrebă Polly. Ce-i dau?

— Bănuiesc, am spus eu, că-i acordă atenţie. Bănuiesc că-l ascultă şi că acţionează la sfatul lui. Orinda spunea cu ani în urmă că tipul are o înţelegere uluitoare a ceea ce urmează să se întîmple în politică. Că prevedea unele lucruri şi-i spunea lui Dennis Nagle cum să procedeze în cazurile respective, iar Orinda mi-a spus că aproape întotdeauna avea dreptate. Dennis Nagle făcuse primii paşi pe scara ierarhică şi, dacă n-ar fi murit, cred că acum ar fi fost în Cabinet cu Wyvern lîngă el.

Tata împinse deoparte broccoli. Bine că nu-l vedeau cultivatorii lui de broccoli. Se agitau ca să obţină o săptămînă a conştientizării efectelor benefice ale acestei legume ca să-i facă pe englezi să le mănînce verzitura. O lege care ar fi interzis excesul de broccoli ar fi avut rezultate mai bune.

— Dacă este atît de deştept, întrebă Polly, de ce nu este chiar el în Cabinet?

— Orinda mi-a spus că genul de putere pe care şi-o doreşte Alderney este să fie capabil să tragă pîrghiile din culise. Am crezut că este o idee stupidă. De atunci m-am mai maturizat.

— Putere fără responsabilitate, murmură tata.

— Aliată cu un temperament înspăimîntător de violent, care explodează cînd este supărat, am adăugat eu.

Tata nu-l văzuse de fapt pe Wyvern lovind-o pe Orinda. Nu văzuse rapiditatea, forţa şi cruzimea, dar văzuse sîngele şi lacrimile, şi numai ele singure l-au determinat să încerce să răspundă. Wyvern a vrut să-i distrugă reputaţia tatălui meu provocîndu-l să-l lovească. Am înţeles vag că un atac asupra lui Wyvern l-ar distruge în cele din urmă pe atacator, fără să-mi dau seama exact cum.

Cu acordul şefului meu Evan, am cuplat participarea mea la recepţia de joi seara din Downing Street nr. 10 cu o călătorie, vineri dimineaţa, pentru a mă întîlni cu un inspector ca să verific dacă un şopron de fîn arsese dintr-un accident.

Urma să stau din nou vineri seara la Londra, cu Polly şi cu tatăl meu, înainte de a merge să călăresc sîmbătă dimineaţa la Stratford-upon-Avon. Dar pe drum am primit un mesaj să mă întorc la Londra pentru a mă întîlni cu tata vineri după-amiază, în Downing Street.

— M-am gîndit că poate ai vrea să vezi mai mult din casă, mi-a spus el vesel. La recepţiile alea nu poţi vedea aproape nimic.

A aranjat ca unul dintre membrii personalului, numit mesager, să ne însoţească şi să ne conducă într-un tur oficial al casei. Aşa că am urcat din nou scara galbenă, zăbovind mai mult asupra tablourilor, şi am vizitat cele trei saloane mari care duceau la anticamera din capul scărilor: salonul alb, salonul verde şi salonul cu stîlpi, unde a avut lor recepţia.

Ghidul era mîndru de casă, care – a spus el – arăta mai bine şi era mai bine îngrijită decît oricînd în istoria ei zbuciumată.

Cîndva, aici au fost două case, spate în spate (ca magazinele care au ars în Hoopwestern): faţada casei mici de pe Downing Street

dădea într-o parte, iar cea a reşedinţei din spatele ei – în cealaltă. De-a lungul celor peste două secole şi jumătate, interiorul a fost în permanenţă modificat, iar în urma unor restaurări moderne a căpătat acest aer de secol al XVIII-lea, pe care nu l-a avut înainte.

— Salonul verde a fost înainte salonul albastru, ne-a relatat fericit ghidul nostru. Toată această tencuială superbă, care acoperă aproape întreg plafonul, este relativ nouă. La fel şi polițele clasice de deasupra uşilor. Totul arată acum de parcă ar fi fost aici dintotdeauna şi totuşi n-au fost.

Ne-am exprimat manifest admiraţia, spre satisfacţia lui.

— Aici, zise el intrînd într-un colţ al salonului cu stîlpi, este sufrageria mică (puteau lua confortabil masa 12 persoane). Dincolo de aceasta este sufrageria oficială de stat (pereţi cu lambriuri negre, locuri pentru 24 de persoane).

Ne-a vorbit despre toate tablourile din fiecare cameră. Mă gîndeam la toţi prim-miniştrii din trecut pentru care nu a existat această splendoare, care folosiseră clădirea ca birou. Oricum, părea o irosire.

Întorşi în anticamera saloanelor, ghidul nostru ne-a spus, arătînd în sus:

— Acolo sus, în capătul acestor scări, este apartamentul privat al primului-ministru, iar în spatele acelei uşi încuiate se află camera lui personală, unde nu intră nimeni decît dacă este invitat de el personal. Iar jos... şi ne-a condus cu un lift la parter... aici, la capătul acestui coridor, după cum, fireşte, bine ştiţi, sir, este anticamera Biroului guvernului, sir, şi am să vă las să i le arătaţi dumneavoastră înşivă, sir, fiului dumneavoastră; ne vom reîntîlni cînd veţi porni spre ieşire.

Tatăl meu i-a mulţumit sincer pentru deranj, iar eu am reflectat, uşor copleşit, că niciodată pînă acum nu m-am gîndit la acest

moment viu de istorie pe care tatăl meu spera să-l locuiască într-o zi.

Anticamera era ca orice anticameră – un loc unde aşteaptă oameni, dar cu pereţi roşii, strălucitori. Biroul guvernului, în spatele sectorului unde se aflase cîndva casa veche, era lung, cu ferestre înalte într-o parte şi la un capăt, care dădeau spre o grădină, cu un aspect foarte paşnic, înconjurată de ziduri.

Teroriştii irlandezi au pus o bombă în această grădină, în timp ce toţi miniştrii Cabinetului se aflau în clădire. Bomba n-a făcut stricăciuni prea mari. Iarba arăta acum absolut nederanjată. Pacea era relativă. Guy Fawkes ar putea să lovească din nou.

Lucru absolut extraordinar – Sir Thomas Knyvet, magistratul care l-a arestat pe Guy Fawkes în flagrant delict, cu butoiaşele de praf de puşcă asupra lui, locuise într-o casă situată exact pe locul unde George Downing a construit mai tîrziu clădirile de la nr. 10.

— Acela este locul unde stau eu de obicei, mi-a spus tata pornind de-a lungul camerei şi oprindu-se în spatele unuia dintre cele circa 20 de scaune. Scaunul acela cu braţe, amplasat la jumătatea mesei, acela este scaunul primului-ministru. Este singurul cu braţe,

Masa lungă, din mijlocul încăperii, nu era dreptunghiulară, ci de un oval alungit, aceasta, mi-a explicat tata, ca primul-ministru să-i poată vedea cu mai multă uşurinţă pe diferiţii membri ai Cabinetului.

— Haide, du-te şi ocupă braţele, l-am tachinat eu.

Era pe jumătate stînjenit, pe jumătate sfios, dar n-a putut rezista tentaţiei. Nu-l putea vedea decît propriul lui fiu. A ocolit masa şi s-a aşezat pe scaunul cu braţe; s-a cuibărit în el, odihnindu-şi încheieturile pe braţele scaunului, trăind visul.

În spatele lui, pe perete, deasupra, se afla singurul tablou din

încăperea respectivă, un portret al lui Sir Robert Walpole, primul care a primit titulatura de prim-ministru.

— Ţi se potriveşte totul, i-am spus.

Se ridică timid şi spuse ca pentru a spulbera emoţia momentului:

— Scaunul de vizavi de primul-ministru este ocupat în mod normal de ministrul de Finanţe.

— Şi cîţi dintre voi puneţi picioarele pe masă?

— Nu meriţi să-ţi arăt nimic, îmi spuse uitîndu-se oripilat la mine.

Ne-am întors în holul din faţă, tata uitîndu-se la ceas. Ca la comandă îşi făcu apariţia ghidul pentru a ne conduce la ieşire şi m-am întrebat dacă nu cumva o exista un sistem de monitorizare a interiorului cu camere video – ceea ce ar fi fost absolut normal ca măsură de prudenţă.

În timp ce ne luam rămas-bun, se deschise uşa de la intrare şi apăru primul-ministru, urmat de doi tineri vigilenţi – bodyguarzii.

— Bună, George, a spus primul-ministru fără să fie surprins şi se uită semnificativ la ceas. Vino cu mine. Şi tu... ăăă...

— Ben, spuse tatăl meu.

— Da, Ben. Călăreţul care participă la cursele de cai. Vino şi tu.

L-am urmat prin holul din faţă şi, trecînd de scară, am intrat într-un birou în care activitatea era în toi, plin de tot felul de aparatură şi de oameni care s-au ridicat cu toţii cînd a apărut.

— Ben, tu rămîi aici cu aceşti oameni buni cît timp am să vorbesc cu tatăl tău.

A traversat biroul, a deschis o uşă şi l-a invitat pe tata să-l urmeze.

Mi s-a oferit un scaun şi o primire prietenoasă, şi mi s-a spus că mă aflu în încăperea unde se desfăşoară practic întreaga muncă.

Mi-au spus că oricît de liniştită mi s-ar părea clădirea într-o după-amiază de vineri, în birourile din interior lucrează aproape 200 de oameni şi că cineva a numărat de cîte ori a fost deschisă şi închisă uşa de la nr. 10 în decurs de 24 de ore – de peste 900 de ori!

În cele din urmă, ca răspuns la unul dintre apelurile telefonului care suna în permanenţă, am fost condus în camera vecină, după tatăl meu, şi m-am trezit într-un loc ordonat şi liniştit, o încăpere mare, jumătate birou – jumătate cameră de zi.

Tatăl meu şi primul-ministru stăteau în două fotolii comode, părînd relaxaţi, şi am fost invitat cu un gest să mă alătur lor.

— Am discutat cu tatăl tău despre Alderney Wyvern, mi-a spus primul-ministru. L-am întîlnit o dată sau de două ori, dar n-am văzut nimic periculos la el. Ştiu că Jill Vinicheck şi alte femei din Cabinet spun că-i datorează mult, iar în special Hudson Hurst a beneficiat de schimbarea modului în care se prezenta. N-am văzut nimic sinistru sau inacceptabil în nici unul dintre cazurile acestea. Omul este liniştit, plin de tact şi, după cît îmi pot da seama, n-a făcut nici o greşeală din punct de vedere politic. Jill Vinicheck i-a acceptat – o dată sau de două ori – sfatul lui util şi, fireşte, presa a încetat să mai facă tot felul de comentarii negative referitoare la modul în care se îmbrăca şi o tratează acum ca pe un politician serios, aşa cum şi este.

— Ăăă... Da, sir, am zis eu.

— Tatăl tău spune că aţi văzut amîndoi o latură diferită a lui Alderney Wyvern. O latură violentă. Tatăl tău spune că tu crezi că această capacitate de violenţă există încă. Trebuie să vă spun că-mi vine greu să cred lucrul ăsta şi, pînă cînd nu văd personal ceva în acest sens, trebuie să-i acord lui Wyvern beneficiul îndoielii. Sînt sigur că amîndoi aţi acţionat cu cele mai bune intenţii atrăgîndu-mi atenţia asupra influenţei pe care Wyvern ar putea-o avea asupra

miniştrilor mei, dar, George, să mă scuzi că-ţi spun asta, fiul tău este foarte tînăr şi fără prea multă experienţă de viaţă, şi s-ar putea ca el să exagereze problemele acolo unde ele sînt mici.

Tatăl meu părea neutru. M-am întrebat ce ar fi crezut primul-ministru dacă l-ar fi văzut cu ochii lui pe Wyvern lovind-o pe Orinda. Se părea că nimic altceva nu l-ar convinge că acea cochilie a omului pe care l-a cunoscut ascunde în interior o creatură total diferită.

— Am să iau notă de ceea ce mi-aţi spus şi am să ţin minte, a spus primul-ministru, dar, pentru moment, nu văd să existe nici un motiv care să îndreptăţească o acţiune.

S-a ridicat, semn că întîlnirea a luat sfîrşit, şi a dat mîna cu tatăl meu; şi mi-am adus aminte ce m-a învăţat chiar din prima zi, pe drum de la Brighton spre Hoopwestern – că oamenii cred numai ce vor ei să creadă. Lucru care, după cum se părea, era valabil chiar şi pentru prim-miniştri.

După ce am părăsit clădirea de la nr. 10, i-am spus tatălui meu:

— Nu ţi-am făcut nici un bine.

— Trebuia să i se spună. Trebuia să fie avertizat. Chiar dacă nu este deloc bine pentru cariera mea, era un lucru care se cuvenea să fie făcut.

Puternicul simţ a ceea ce este bine şi ceea ce nu este, care-l caracteriza pe tata, îl putea totuşi distruge, mi-am zis.

CAPITOLUL 11

După Crăciunul din anul acela s-au petrecut cîteva lucruri care au schimbat o mulţime de vieţi.

În primul rînd, în ajunul Anului Nou, un val de aer foarte rece a

coborît dinspre Cercul Arctic şi a îngheţat zdravăn toată Canada, tot nordul Europei şi toate insulele britanice.

Meteorologii au încetat să se mai agite cu problemele încălzirii globale şi, cu feţe la fel de grave, au început să vorbească despre îngheţul permanent. Nimeni nu părea să-şi amintească faptul că în momentul în care a fost ridicat Stonehege, cam prin anul 3000 înainte de Christos, predomina o climă caldă, şi nimeni nu şi-a amintit că, în secolul al XIX-lea, în Anglia a fost atît de frig iernile, încît la Londra, pe Tamisa, se patina, se ţineau tîrguri şi se făceau vite la frigare. În iarna în care aveam 21 de ani a plouat peste zăpadă şi a îngheţat totul – oamenii patinau pe peluzele caselor, ridicau igloo-uri pentru copii.

Motorina s-a congelat devenind un fel de jeleu. Au fost anulate toate cursele, cu excepţia cîtorva pe puţinele piste construite a face faţă la tot felul de intemperii, dar pînă şi acestea trebuia bine curăţate de zăpadă.

Proprietarii blestemau pe măsură ce încasările scădeau vertiginos, jocheii profesionişti îşi rodeau unghiile, iar amatorii nu mai aveau nici un fel de căutare.

La Weatherbys a început să plouă cu solicitări de daune împotriva pagubelor produse de îngheţ, iar în toiul acestui moment dificil, Evan, şeful meu, a anunţat că părăseşte firma pentru a se duce la o companie de asigurări în expansiune pe funcţia de director executiv.

Mă aşteptam ca Weatherbys să-l înlocuiască peste capul meu, dar ei i-au spus lui Evan să-şi petreacă cele trei luni de preaviz învăţîndu-mă tot ce trebuia să facă el. Am crezut că sînt prea tînăr, chiar şi după standardele de la Weatherbys, dar se părea că pe ei nu-i deranja data naşterii mele şi mi-au spus pur şi simplu că, urmîndu-i lui Evan, va trebui să fiu la înălţimea multor lucruri.

Evan, înalt, subţire şi cu un cap de pasăre aşezat pe gîtul lung, preluase departamentul care se ocupa iniţial de problemele proprietarilor şi antrenorilor din domeniul curselor, şi, în cinci ani, îl dezvoltase cu imaginaţie, transformîndu-l într-o agenţie importantă.

În ultimele trei luni, în afară de munca noastră obişnuită, m-a dus să-i cunosc personal pe toţi asigurătorii cu care făcea tranzacţii prin telefon, astfel încît la sfîrşit să pot umbla în jurul „boxelor" de la Lloyds cunoscînd şi fiind recunoscut în domeniu şi vorbind limbajul lor.

— Să te fereşti de conspiraţia prieteniei, mă avertiză el.

— Ce este asta?

— Doi prieteni care conspiră, îmi spuse el amuzat. Unul are un cal care are o hibă fatală, o boală la rinichi, să zicem. O.K.? În loc să cheme un veterinar, Prietenul A îşi trimite animalul bolnav la vînzare. Prietenul B cumpără animalul bolnav la licitaţie asigurîndu-şi achiziţia înainte de căderea ciocanului pentru adjudecare. Acest tip de asigurare a fost introdus pentru a acoperi accidente, cum ar fi cazul în care un cal de un milion de lire se împiedică în timp ce iese din ringul unde se face vînzarea şi-şi rupe un picior. Această asigurare înainte de căderea ciocanului intră în vigoare înainte de examenul făcut de veterinar, înţelegi? Aşa că Prietenul B cumpără şi asigură un cal care de fapt n-are nici o valoare. Prietenul A etalează inocenţa... „N-aş fi vîndut niciodată un asemenea cal dacă aş fi ştiut...". Prietenul B omoară în mod uman animalul şi-şi ridică asigurarea. Prietenii A şi B împart profitul. Şi a izbucnit în rîs. Tu ai fler pentru escroci, Ben. Ai să te descurci perfect.

Tot în cursul celor trei luni, tatăl meu a devenit omul nr.1 într-un război al pescuitului – discuţii internaţionale la nivel înalt

despre cine şi cît peşte poate să pescuiască dintr-o specie sau alta, şi de ce mărime, într-o anumită zonă a oceanelor lumii. Cu înţelepciune şi înţelegere, şi mergînd personal pe mare în adevărate uzine, unde prada este fasonată şi pusă la îngheţat, a aflat toate problemele şi a ascultat toate argumentele celor în cauză.

Presa a luat notă de activitatea lui, consemnînd-o sub titluri ca: *„Juliard caută un acord"* şi *Juliard în Japonia"*.

— Tipul ăsta – Juliard – presupun că nu este vreo rudă de a ta? au început să se întrebe cei de la asigurări.

— Este tatăl meu.

— Pare că face o treabă bună pentru peştele şi chips-urile mele.

Peştele şi chips-urile – cartofii din agricultură – l-au plasat pe tatăl meu în atenţia opiniei publice.

Un post de televiziune şi-a trimis un cameraman pe mare împreună cu el; cameramanul, deşi vînăt tot timpul din cauza răului de mare, a tras cîteva imagini memorabile cu tata aplecat pe jumătate peste bord, într-un trenci de cauciuc, deasupra uriaşelor valuri care se spărgeau de vas, zîmbind.

Copiii de şcoală recunoşteau imediat fotografiile „ministrului peştelui", fapt ce nu a plăcut deloc colegilor săi de Cabinet.

Unul dintre principalele ziare de senzaţie a descoperit uluitoarea fotografie de acum cinci ani, în care tatăl meu era surprins în plin salt din biroul în flăcări al circumscripţiei electorale şi a publicat-o, mare, într-o pagină din mijlocul ziarului, însoţită de un amplu articol în care erau elogiate curajul şi prezenţa de spirit a tatălui meu, şi politica lui de a cunoaşte lucrurile la faţa locului.

Nici măcar primului-ministru nu i-a prea plăcut lucrul ăsta. George Juliard ca relativ nou-venit, ocupîndu-se de un departament în mod normal fără nici un fel de probleme – era O.K.! George Juliard în plină ascensiune în aclamaţiile opiniei publice – era o

ameninţare!

„Nimeni nu trebuie să facă un cult pentru un ministru", a declarat primul-ministru în cursul unui interviu televizat; dar alţii au vorbit despre „calităţile de conducător" şi despre „modul în care reuşeşte să rezolve lucrurile", iar Polly l-a sfătuit pe „scumpul" George să o lase puţin mai moale, ca prin succesul lui să nu-şi ridice colegii în cap.

În consecinţă, tatăl meu a adus elogii armatei de funcţionari publici care s-au aflat în spatele soluţionării războiului peştelui. „Fără ajutorul lor..." şi a ţinut-o tot aşa. Iar în faţa colegilor săi de guvern s-a prezentat spăşit.

Spre sfîrşitul acelei lungi şi geroase ierni, ziarele care se ocupau de cursele de cai – în căutare frenetică a ceva care să le umple paginile după săptămîni de stagnare aproape totală – au acordat un spaţiu larg ştirii că sir Vivian Durridge, la 74 de ani, a hotărît să se retragă.

Articolul, plin de clişee sonore, cum ar fi „o *îndelungată şi marcantă carieră",* menţiona detaliat pe cîştigătorii derby-ului (patru) şi a altor curse mari (prea numeroşi pentru a fi menţionaţi) şi trecea în revistă principalii proprietari de cai pe care i-a antrenat („de la capete regale în jos") şi principalii jochei pe care i-a angajat („toţi cîştigători").

Undeva, spre sfîrşitul articolului, era înghesuită informaţia că, potrivit registrului de formalităţi, „timp de doi ani, Benedict Juliard a călărit cai Durridge ca amator".

„Benedict Juliard, aşa cum ştie toată lumea din domeniul curselor de cai, este fiul lui George Juliard, charismaticul ministru al Agriculturii, Pescuitului şi Alimentaţiei. Ben Juliard a cîştigat trei curse cu caii antrenaţi de sir Vivian şi apoi s-a retras".

Sfîrşitul lui Vivian Durridge. O retragere fericită, sir Vivian.

Se părea că temperaturile scăzute au pus frînă pînă şi adulterului. Usher Rudd, încă activ cu aparatul de fotografiat şi cu spiritul său mîrşav, a intrat într-un punct mort în urmărirea neobosită a nefericitului parlamentar din Opoziţie, a cărui viaţă amoroasă ori încetase temporar, ori tipul intrase în bîrlog.

Concediat de la *„Hoopwestern Gazette"* ca generator de scandaluri şi acum categoric persona non grata pentru multe publicaţii, ca independent găsise totuşi o piaţă în revistele săptămînale despre sex, care frizau perversiunea.

Motto-ul sub care trăia de cînd se ştia era „Scandalul se vinde". Iar acolo unde nu există, inventează-l!

Parlamentarul din Opoziţie, care fusese ţinta lui Rudd, s-a sinucis. Unda de şoc a reverberat în întreg Parlamentul şi a zguduit multe conştiinţe.

Fusese ministru de Finanţe al Cabinetului-fantomă, cel care ar fi elaborat bugetul ţării dacă partidul său ar fi venit la putere.

Rudd, cu toate săpăturile făcute, nu scosese din locul respectiv nici măcar un cent. Ziarişti de renume au subliniat că, deşi adulterul (ca şi sinuciderea) ar putea fi un păcat, conform legii britanice nu este însă o crimă. Să hărţuieşti un om aducîndu-l la disperare – asta ce este? Un păcat? O crimă?

Rînjind şi fără a se căi, Usher Rudd şi-a reafirmat crezul: dacă cei care se află sub ochii opiniei publice se comportă dezgustător în particular, atunci opinia publică are dreptul să ştie.

Oare aşa s-au comportat? Ce înseamnă dezgustător? Cine ar trebui să judece? Discuţii interminabile.

Usher Rudd era fie „cîinele de pază al poporului", fie un „voyerist periculos".

În timp ce ne plimbam printre copacii care înconjurau casa lui Polly, tata şi-a exprimat părerea că Usher Rudd va căuta acum o altă ţintă.

— Pînă acum s-a ocupat de nefericitul ăsta, a spus el. Adu-ţi însă aminte cum s-a purtat cu noi la „Dragonul Adormit", aşa că să fii foarte prudent. Ştii că s-a luat de noi atunci şi, în urma intervenţiei noastre, a fost concediat.

— Da, dar sînt sigur că ai respectat ceea ce ai scris în pactele alea: Că n-ai să faci nimic de care să-ţi fie ruşine sau ilegal şi că nu vei provoca nici un scandal. Ca atare, acest Usher Rudd nu te poate atinge.

— Pactele alea! a spus şi a zîmbit. Da, eu mi-am respectat angajamentul. Dar un lucru cît de mic cum este nevinovăţia nu constituie un obstacol pentru ticălosul ăla cu părul roşu. Pentru tine a fost dificil să-ţi respecţi partea de angajament pe care ţi-ai luat-o?

— Mi-am respectat-o, i-am spus clătinînd din cap.

Era totuşi neîndoielnic adevărat că pactul pe care îl scrisesem cu mîna mea mi-a influenţat şi mi-a inhibat ceea ce s-ar putea numi viaţa mea sexuală. Mai precis, lipsa unei vieţi sexuale! Am avut două scurte, dar destul de satisfăcătoare interludii, unul la universitate, unul la curse, dar de fiecare dată m-am retras în faţa unei implicări mai profunde. Cît despre promiscuitate – Usher Rudd se dovedise a fi o ameninţare mai mare chiar şi decît SIDA.

Cînd, în sfîrşit, soarele şi-a revărsat razele fierbinţi asupra casei de lîngă Willingborough, în care locuiam, într-un apartament al unei bunicuţe demult plecată dintre cei vii, mai întîi a început să curgă apa din plafoane din cauza ţevilor sparte în pod, după care acestea au căzut complet. Întrucît era evident că se impuneau reparaţii capitale, mi-am strîns din nou boarfele în cutie, pe care am dus-o la serviciu, depozitînd-o în spaţiul pentru picioare chiar sub

biroul meu.

Evan a eliberat biroul de tot ceea ce se acumulase în decursul celor cinci ani de cînd era în stăpînirea lui. A aranjat 1.000 de dosare în aşa fel, încît să poată fi găsite cu uşurinţă şi mi-a dat un index. Ca moştenire, mi-a lăsat trei plante verzi suferinde din cauza lipsei de soare şi de lumină.

— Nu mă pot descurca fără tine, i-am spus.

— Poţi să-mi dai oricînd un telefon, dar n-ai s-o faci. Vei lua singur decizii. Dacă s-ar fi îndoit cineva de lucrul ăsta, n-ai fi acum în locul meu.

Mi-am petrecut întreaga vară călcînd mai întîi cu prudenţă, apoi cu paşi mari spre noile mele responsabilităţi, iar în şase luni scurte am căpătat încredere şi poate şi abilitate, pierzîndu-mi şi ultimele rămăşiţe care făceau să mi se spună cît sînt de tînăr şi devenind persoana care urma să fiu toată viaţa mea.

Cînd i-am spus lui Polly ce simt, ea mi-a zis că schimbarea este evidentă şi că sînt un tip norocos: unii nu ştiu cine sînt decît tîrziu, spre 40 de ani.

Tatăl meu, care ştia ce o să fie de la 19 ani, şi-a consolidat, la începutul verii, poziţia în Cabinet şi, prin munca depusă, a transformat gelozia colegilor săi în acceptare, dacă nu în admiraţie. George Juliard s-a impus ca o realitate politică.

L-am întrebat de Alderney Wyvern. S-a încruntat.

— Nu l-am mai văzut pe nicăieri pe Wyvern de la Crăciun, dar sînt sigur că pune la cale ceva, deşi primul-ministru tot nu vrea să audă nici o vorbă împotriva lui. Părerea mea e că atît Hudson Hurst, cît şi Jill Vinicheck joacă aşa cum le dictează el. Amîndoi spun cu seninătate în clipa asta că nu şi-au format încă un punct de vedere asupra unei probleme în discuţie, ca, două zile mai tîrziu, punctele de vedere şi opiniile lor să fie ferme; şi întotdeauna sînt de

acord unul cu altul... iar eu cred că aceste opinii sînt ale lui Wyvern, deşi n-am cum să o dovedesc.

— Şi sînt opinii bune?

— Uneori foarte bune, dar nu asta-i problema.

Parlamentul a intrat în vacanţa de vară.

Polly şi reprezentatul în Parlament al alegătorilor din Hoopwestern şi-au petrecut prima parte a vacanţei acasă la Polly, lucrînd cu Mervyn şi Orinda. Toţi patru au făcut o echipă armonioasă şi plină de energie, spre marele avantaj al tuturor alegătorilor, decişi sau nu.

Apoi, tatăl meu a dus-o pe Polly într-un turneu în jurul lumii, cu opriri în diverse capitale, pentru a se interesa de foamete şi îngrăşăminte, şi de schimbările de climă. S-a întors cu o înţelegere destul de bună a modului în care se hrănesc un miliard de oameni pe planeta albastră.

În mica mea lume de la Wellingborough, am calculat numere, probabilităţi, riscuri şi după ce s-au terminat reparaţiile m-am mutat înapoi în apartamentul bătrînesc.

Usher Rudd începuse să pună la stîlpul infamiei un episcop. Toată lumea, cu excepţia Sfinţiei Sale, a răsuflat uşurată.

În august am cîştigat o cursă, iar în septembrie alta. Sub toată această suprafaţă creşteau mici abcese care se acumulau precum norii prevestitori de furtună, deşi nici unul dintre noi nu bănuia nimic. Tata îmi spusese cîndva că Cezarul este întotdeauna omorît, iar cînd Parlamentul şi-a reluat activitatea, cuţitele erau pregătite a străpunge toga.

Îngrijorat, ne-a povestit, mie şi lui Polly, că Hudson Hurst intenţionează să-l conteste pe primul-ministru din funcţia de lider al partidului.

Hudson Hurst făcuse curte fiecărui membru al Cabinetului, cerîndu-le în schimb să-l sprijine. În noua lui manieră, declara că partidul are nevoie de un lider mai tînăr, care să mobilizeze ţara în vederea pregătirii viitoarelor alegeri generale, ce urmau să aibă loc peste trei ani.

— Alderney Wyvern a scris scenariul, i-am spus eu.

— Nu se poate! exclamă Polly oripilată.

— Tot timpul scopul lui Wyvern a fost acela de a conduce din umbră, ne-a spus tata.

— Atunci opreşte-l! exclamă Polly.

Dar Hudson Hurst a demisionat din guvern şi a anunţat că o majoritate a partidului la putere este nemulţumită de deciziile luate în numele ei şi că el, personal, ar fi mai bun pentru partid.

— Opreşte-l, îl îndemnă din nou Polly. Provoacă-l!

Stăteam toţi trei în jurul mesei din bucătărie, la Polly acasă, şi toţi am fost reduşi la tăcere de sarcina apărută atît de pe neaşteptate şi de dimensiunea ei.

Sigur, scopul tatei era de a ajunge într-o zi, dacă era posibil, prim-ministru, dar se gîndise totuşi să acceadă la această funcţie în mod paşnic, după o demisie, nu să fie candidat pentru Idele lui Martie[10].

Considerînd loialitatea drept o virtute de o importanţă covîrşitoare, tata s-a dus în Downing Street şi s-a declarat omul primului-ministru. Văzînd că partidul dorea o schimbare, primul-ministru a decis totuşi să se retragă imediat ce va fi ales un nou lider. Acum tata avea cale liberă să-şi declare candidatura pentru această funcţie supremă. Bătălia a început.

Într-o dimineaţă de marţi, ce nu prevestea nimic rău, am intrat

---

10 De idele lui martie a fost ucis Iulius Cezar

la Weatherbys ca de obicei şi am constatat că nimeni nu se uita la mine. Uimit, dar fără să fiu îngrijorat, m-am dus în biroul meu, unde cineva avusese amabilitatea – sau dimpotrivă – să lase pe biroul meu ziarul *„SHOUT!"*[11]. Deschis la paginile din mijloc.

„SHOUT" era săptămînalul care publica cele mai virulente izbucniri ale lui Usher Rudd.

Am văzut o fotografie, nu a tatălui meu, ci a mea, îmbrăcat jocheu. Titlul era, în litere uriaşe – *„DROGAT!"*. Şi dedesubt scria:

„Fiul jocheu al lui George Juliard, prea-plinul de importanţă ministru al Agriculturii, Pescuitului şi Alimentaţiei, a fost concediat pentru că a prizat cocaină, declară antrenorul".

Nevenindu-mi să-mi cred ochilor, am citit paragraful următor:

„A trebuit să scap de el, a declarat sir Vivian Durridge. Nu puteam permite ca unul care lua cocaină, un măr putred, să strice reputaţia grajdurilor mele. Băiatul este un nimic. Îmi pare rău pentru tatăl lui".

„Tatăl lui, continua ziarul, *a intrat în lupta politică ce sfîşie în prezent partidul. Cum se poate autoproclama George Juliard apărătorul virtuţilor (inclusiv al valorilor familiei), cînd, ca părinte, a dat greş, singurul lui copil fiind dependent de droguri?"*

M-am simţit ca atunci cînd eram în biroul lui Vivian Durridge, în acea dimineaţă, cu cinci ani în urmă: paralizat de la genunchi în jos.

Nu a fost adevărat că luasem cocaină sau altceva şi nici acum nu era, dar acum nu mai eram atît de naiv încît să fiu convins că o să

---

11 Răcnet

mă creadă toată lumea.

Am luat ziarul şi, sub privirile bănuitoare care-mi urmărea fiecare pas, m-am dus să-l văd pe preşedinte, directorul executiv al firmei *Weatherbys,* în biroul său. Stătea aşezat în spatele biroului. Am rămas în picioare în faţa lui.

Nu era nevoie să aduc ziarul cu mine. Avea deja unul pe birou.

— Nu este adevărat, am zis direct.

— Dacă nu este adevărat, de ce naiba să spună asta Vivian Durridge? mă întrebă preşedintele. Vivian Durridge este unul dintre cei mai respectaţi oameni din lumea curselor!

— Dacă-mi daţi o zi liberă, mă duc să-l întreb.

Îşi ridică ochii la mine, fixîndu-mă cu privirea, gînditor.

— Cred, am continuat eu, că este vorba de un atac împotriva tatălui meu mai curînd decît a mea. Articolul a fost scris de un ziarist pe nume Usher Rudd, care a mai încercat să-l discrediteze o dată pe tatăl meu, de fapt acum cinci ani, cînd a candidat prima dată pentru locul în Parlament. Tatăl meu s-a plîns redactorului-şef al ziarului şi Usher Rudd a fost concediat. Asta seamănă a răzbunare. O să vedeţi că scrie în articol că tatăl meu este implicat într-o luptă pentru putere în partid, ceea ce este adevărat. Cel care va cîştiga această luptă va fi viitorul prim-ministru. Usher Rudd este hotărît să nu fie George Juliard. Preşedintele continua să tacă. Cînd am cerut o slujbă aici, i-am spus, sir Vivian Durridge v-a trimis o referinţă despre mine şi oh! – mi-am amintit cu o străfulgerare de bucurie – mi-a trimis o scrisoare, pe care am să v-o arăt... M-am întors spre uşă. De fapt este aici, în clădirea asta, în biroul Departamentului pentru asigurări.

N-am aşteptat să comenteze, ci m-am întors la mine şi am tras de sub birou cutia cu lucrurile mele. Nu mă mai obosisem să o duc înapoi, în camera unde locuiam, ca să nu mai aglomerez locul.

Undeva, în cutia asta, erau fotografiile de nuntă ale tatălui meu cu prima şi a doua soţie.

În rama care-l încadrau pe el cu Polly, scrisoarea lui Vivian Durridge era albă şi curată, ca în ziua în care o primisem. Ca măsură de precauţie, am făcut cîteva copii ale scrisorii şi le-am strecurat într-unul din sutele de dosare, după care am dus originalul ca să-l vadă preşedintele.

Cinstit cum era, scosese deja din arhivele sale scurta referinţă intitulată *„Celor interesaţi"* pe care sir Vivian a trimis-o atît de spontan. Se afla pe masă, deasupra revistei de scandal.

I-am dat scrisoarea, pe care a citit-o de două ori.

— Ia loc, mi-a zis, arătîndu-mi scaunul de vizavi de birou. Spune-mi ce s-a întîmplat în ziua în care sir Vivian Durridge te-a acuzat că te droghezi.

— Acum cinci ani – mi se părea că trecuse o viaţă de atunci! –, aşa cum scrie în scrisoare, tatăl meu a vrut să mă confrunte cu realitatea că n-am să fiu niciodată un jocheu de prima mînă.

I-am povestit preşedintelui despre maşină şi şofer, şi despre hotelul din Brighton, care dădea spre mare.

I-am spus că tata mi-a cerut să-i asigur cadrul familial pentru a-i fi de ajutor în campania lui pentru alegerile parţiale.

Preşedintele m-a ascultat şi la sfîrşit a întrebat:

— Cine, în afară de tine şi tatăl tău, mai ştia că Vivian Durridge te-a acuzat că iei droguri?

— Tocmai asta este, am spus rar. Eu, categoric, n-am spus nimănui, şi cred că nici tatăl meu. Nu vreţi să mă lăsaţi să mă duc ca să văd despre ce este vorba?

Se uită din nou la scrisoare şi la referinţă, şi la articolul din ziar cu răutatea şi minciunile lui, şi se hotărî.

— Îţi dau o săptămînă. Zece zile. Cît va fi nevoie. Pînă te întorci,

o să-ţi ţină locul Evan, care este al doilea la conducerea unei agenţii de asigurări, al cărei director este acum în boardul nostru.

Îi eram recunoscător şi am rămas fără cuvinte în faţa generozităţii lui.

Mi-a făcut un gest cu mîna spre uşă şi, în timp ce plecam, privind înapoi, l-am văzut strecurînd revista, scrisoarea şi referinţa într-un sertar pe care l-a încuiat.

Cînd m-am întors în birou suna telefonul.

— Ce dracu' se întîmplă? l-am auzit întrebînd pe tata. Ce crede Vivian Durridge că face? Nu-mi răspunde nimeni la telefonul lui.

Motivul pentru care nu-i răspundea nimeni la telefonul lui Vivian Durridge, am descoperit eu trei ore mai tîrziu, era acela că el nu era acasă. Nu a răspuns nimeni nici cînd am sunat la uşă.

În grajdurile lui nu mai era nici un cal, dar şeful grajdurilor, care locuia într-o căsuţă din apropiere, rătăcea pe acolo fără nici o ţintă.

M-a recunoscut imediat, deşi trecuseră cinci ani de cînd plecasem.

— Ştii Ben, a spus el scărpinîndu-se în cap, n-am ştiut niciodată că te droghezi.

Era bătrîn şi scund; iubea şi era iubit de superbele animale pe care le îngrijise. Viaţa pe care şi-a pus-o în slujba lor se scursese în mod patetic, lăsîndu-l fără nici o ancoră, fără scop, doar cu înregistrarea în memorie, care slăbea pe zi ce trecea, a victoriilor trecute.

— N-am luat niciodată droguri, i-am spus.

— Nici eu n-aş fi crezut lucrul ăsta, dar dacă zice sir Vivian...

— Unde este, ştii?

— Este bolnav, fireşte.

— Bolnav?

— Şi-a pierdut minţile, sărmanul. Într-o zi mergea cu mine spre

grajduri, aşa cum făcea de obicei, cînd, dintr-o dată, şi-a dus mîna la cap şi a căzut jos; am chemat veterinarul...

— Veterinarul?

— Era un telefon acolo şi ştiam numărul veterinarului. A venit şi a adus cu el un doctor, şi au spus că sir Vivian a făcut un atac cerebral sau ceva de genul ăsta. A venit o ambulanţă după el, iar familia – n-au vrut să ne spună că era ga-ga, aşa că au spus la toată lumea că s-a retras.

Am dat o raită prin jur cu fostul grăjdar-şef, oprindu-ne la fiecare boxă ca să-mi vorbească despre superbii cîştigători care o ocupaseră cîndva.

— Proprietarii, a continuat el, au fost rugaţi să-şi ia caii şi să-i trimită temporar în altă parte, dar săptămînile treceau şi bătrînul nu se mai întorcea.

Era clar că nu va mai reveni şi că nimic nu va mai fi la fel ca altădată.

— Dar unde este sir Vivian în acest moment? l-am întrebat delicat.

— Într-un sanatoriu, mi-a spus el simplu.

Am găsit sanatoriul.

Afară, pe un panou, scria *„Haven House”*. Sir Vivian stătea într-un scaun cu rotile, cu ochii goi, cu o pătură pe genunchi.

— Este confuz, nu cunoaşte pe nimeni, m-a avertizat sora. Dar chiar dacă nu m-a recunoscut, avea chef de vorbă.

— Oh, dragă, da, a spus cu o voce ascuţită, nu cu tonurile lui morocănoase. Sigur, îl ţin minte de Benedict Juliard. A vrut să fie jocheu, dar nu l-am putut ţine, ştii! Nu puteam să ţin pe cineva care se droga.

Avea ochii mari şi nevinovaţi. Mi-am dat seama că acum crede în ficţiunea pe care a inventat-o de dragul tatălui meu.

Am înţeles că de acum înainte va repeta această versiune a plecării mele, pentru că el credea cu adevărat în ea.

— L-aţi văzut chiar dumneavoastră pe Benedict Juliard drogîndu-se? l-am întrebat.

— O ştiu dintr-o sursă demnă de încredere, mi-a replicat.

— Ce sursă? l-am întrebat, cu cinci ani prea tîrziu.

— Cum? Ce? Eu, fireşte.

— V-a spus cineva că Benedict Juliard se droga? am încercat eu din nou. Dacă v-a spus cineva, cine anume?

Inteligenţa care a sălăşluit cîndva în creierul Durridge, experienţa lui, care a umplut atîta vreme scena curselor, puterea de gîndire şi de judecată, toate au fost spulberate de o hemoragie cerebrală devastatoare.

Sir Vivian Durridge, această splendidă personalitate, nu mai exista.

Vorbeam unei cochilii, haosului.

Nu exista nici o speranţă că-şi va mai aminti vreodată în detaliu, dar va rămîne permanent deschis la sugestii.

Am rămas lîngă el o vreme pentru că se părea că-i place compania şi chiar dacă nu ştia cine sînt, nu voia să plec.

— Îi face bine să fie cineva cu el, mi-a spus sora. A fost un om grozav cîndva. Şi sînteţi a doua persoană, în afara celor din familie, care a venit să-l vadă în ultima vreme. Se bucură atît de mult cînd primeşte vizitatori!

— Cine a mai venit? am întrebat.

— Un tînăr foarte amabil. Cu părul roşu şi pistrui. Foarte prietenos, la fel ca dumneavoastră. Ziarist, a spus că este. L-a întrebat pe Sir Vivian despre un anume Benedict Juliard, care a călărit cîndva caii săi. Oh, Dumnezeule! exclamă sora, ducîndu-şi mîna la gură. Benedict Juliard – n-aţi spus că aşa vă cheamă?

— Aşa este. Ce-i place lui Sir Vivian şi nu primeşte?

— Biscuiţi de ciocolată şi gin, îmi răspunse chicotind sora, dar n-are voie nici una, nici alta.

— Dă-i din amîndouă.

Şi i-am lăsat nişte bani.

Vivian Durridge stătea în scaunul lui cu rotile şi nu înţelegea nimic.

I-am telefonat tatei.

— Oamenii cred ce vor ei să creadă, i-am spus. Hudson Hurst va dori să creadă că fiul tău se droghează şi va spune colegilor tăi că lucrul ăsta te face să fii nepotrivit pentru funcţia de prim-ministru. Ei bine, ţii minte ce am scris în ziua aceea cînd am făcut pactele... că am să fac toate eforturile ca să te apăr de orice atac?

— Fireşte că ţin minte.

— Este timpul să o fac.

— Dar Ben... cum?

— Am să-l dau în judecată pentru calomnie.

— Pe cine? Pe Hurst? Pe Usher Rudd? Pe Vivian Durridge?

— Nu, pe editorul ziarului „*SHOUT!!*"

— Ai nevoie de un avocat, a spus tata după o scurtă tăcere.

— Avocaţii costă. Am să văd ce pot să fac singur.

— Ben, nu-mi place deloc asta.

— Nici mie. Dar dacă obţin condamnarea pentru calomnie a ziarului „*SHOUT!!*", Hudson Hurst va fi nevoit să închidă gura. Şi nu este timp de pierdut, nu-i aşa? Nu mi-ai spus tu că prima rundă a alegerilor pentru noul lider al partidului este săptămîna viitoare?

— Da, luni.

— Atunci întoarce-te la peştele tău, iar eu am să ridic sabia la nefericitul de Usher Rudd.

De la sanatoriul unde se afla Durridge, în Kent, am traversat o mare parte din sudul Angliei, ducîndu-mă la Exeter, iar de acolo spre domeniul lui Spencer Stallworthy, care pentru mine era ca un cămin.

Am ajuns la 18,30, cînd tocmai termina inspecţia de seară la grajduri.

— Bună, m-a salutat surprins. N-am ştiut că vii.

— Nu... L-am privit hrănind cu morcovi ultimii doi cai şi m-am dus apoi să mă uit la boxa în care Sarah's Future a stat timp de trei ani minunaţi.

Era locuită acum de un sur cu gîtul lung şi m-am trezit regretînd fericirea simplă a zilelor apuse.

Jim era încă acolo – închidea boxele pentru noapte, verifica dacă grăjdarii au pus fîn pentru superbele animale şi aranja găleţile cu apă.

Totul atît de familiar şi totul lipsindu-mi atît de mult!

După rutina de seară terminată, l-am întrebat dacă pot să stau puţin de vorbă cu amîndoi, ceea ce a însemnat să mergem pînă la casa lui Stallworthy şi să scoată sticla de sherry, pe care n-o uitasem.

Ştiau că tata este membru al guvernului şi le-am explicat despre lupta pentru putere. Le-am arătat paginile din mijloc ale ziarului, *„SHOUT!!"* care i-a şocat profund.

Jim a clipit des din genele lui albicioase, întotdeauna semn de tulburare, iar Stallworthy a spus:

— Dar nu este adevărat, nu-i aşa? N-ai luat niciodată droguri. Aş fi ştiut.

— Exact, am spus eu recunoscător, şi tocmai asta aş vrea să scrieţi pentru mine. O declaraţie că timp de trei ani am călărit la curse cai din grajdurile dumneavoastră, că am cîştigat curse şi că

n-am manifestat niciodată nici cel mai mic semn că aş fi interesat de droguri. Vreau cît mai multe mărturii scrise că nu mă droghez şi că, din cîte puteţi spune dumneavoastră, nu m-am drogat niciodată. Vreau să dau în judecată revista pentru calomnie.

Atît Stallworthy, cît şi Jim au fost de-a dreptul revoltaţi pentru mine şi au scris luîndu-mi apărarea cu mai multă vigoare decît le-aş fi putut cere.

Stallworthy mi-a oferit un pat pentru noapte şi un cal pe care să-l călăresc dimineaţă, şi după micul dejun am plecat pe drumurile familiare de ţară spre universitate.

Cei doi ani care trecuseră de cînd am absolvit parcă au dispărut într-o clipită.

Am parcat lîngă Streatham Campus şi am pornit spre Clădirea Laver, căminul departamentului matematici. L-am găsit în cele din urmă pe îndrumătorul meu – cel care-mi dăduse referinţa cerută de Weatherbys – şi, la fel cum am făcut cu Stallworthy şi cu Jim, i-am explicat şi lui ce vreau de la el.

— Droguri? Sigur, le încearcă o mulţime de studenţi şi, după cum bine ştii, căutăm să scăpăm de cei înrăiţi, dar tu ai fi fost ultimul student pe care l-aş fi putut bănui de aşa ceva. În primul rînd, drogurile şi matematica nu fac nicidecum casă bună, iar munca ta a dovedit absolut clar că aveai mintea limpede. Articolul ăsta este o mizerie!

L-am rugat să pună toate lucrurile astea în scris, ceea ce a făcut cu multă expresivitate.

— Noroc, mi-a urat cînd am plecat. Ziariştii ăştia ar trebui pedepsiţi.

De aici am pornit spre vechea mea şcoală de la Malvern, unde l-am căutat pe omul care m-a învăţat matematica.

El a pasat răspunderea directorului şcolii, la care m-a şi trimis.

Am urcat scările de piatră ale clădirii principale şi, în biroul lui, i-am explicat despre ce este vorba, i-am arătat articolul din ziar, precum şi o copie a scrisorii lui Vivian Durridge.

— Fireşte că am să te sprijin, a spus fără nici o ezitare şi, după ce a scris, mi-a dat hîrtia să o citesc.

„Benedict Juliard a învăţat la Colegiul Malvern timp de cinci ani.

În ultimii doi ani, în timp ce se pregătea cu succes pentru absolvire şi intrarea la facultate, şi-a petrecut fiecare clipă liberă ori călărind cai de curse – a cîştigat trei curse cu obstacole – ori schiind, sport la care a cîştigat o coborîre într-un concurs european pentru tineri sub 18 ani.

În afară de asta, a fost un remarcabil ţintaş la tir; a făcut parte din echipa şcolii care a cîştigat prestigiosul premiu Ashburton Shield.

În toate aceste activităţi a dovedit o minte limpede, curaj şi un mare grad de concentrare.

Este ridicol să se sugereze că ar fi fost vreodată sub *influenţa drogurilor care provoacă halucinaţii".*

Am ridicat privirea, nepreaştiind ce să spun.

— Îl admir pe tatăl tău, a spus directorul. Nu spun că sînt de acord cu el tot timpul din punct de vedere politic, dar categoric ar putea fi mai rău.

I-am mulţumit slab şi mi-a strîns mîna zîmbind.

În continuare, m-am dus la Wellingborough, unde am cerut să fiu primit de preşedinte pentru a-i comunica ce am făcut şi ce am de gînd să fac în continuare.

Apoi, după ce am luat cu mine fotocopii ale scrisorii şi referinţei trimise de Vivian Durridge, şi am făcut copii tuturor scrisorilor pe care le colectasem, am plecat cu maşina la gara Wellingborough şi, obosit de atîtea drumuri, am luat trenul spre Londra.

„SHOUT" era lansată pe piaţă dintr-o clădire destul de mică, situată la sud de Tamisa. Editorul nu a vrut cîtuşi de puţin să mă primească, dar, după-amiaza tîrziu, am intrat direct în biroul lui lăsînd secretarele cu gura căscată. Era îmbrăcat într-un tricou şi stătea în spatele unui birou, bătînd ceva pe tastatura calculatorului. Nu m-a recunoscut, fireşte. Cînd i-am spus cine sînt, m-a invitat să plec.

— Am de gînd să vă dau în judecată pentru calomnie, i-am spus deschizînd ziarul la paginile din mijloc. Văd din caseta asta cu litere mici că numele editorului este Rufus Crossmead. Dacă sînteţi chiar dumneavoastră, am să-l dau în judecată pe Rufus Crossmead în persoană.

Era un om mic şi bătăios, care şi-a scos pieptul în afară ca un pugilist. Am bănuit imediat că înfruntarea cu victimele nevinovate şi furioase ale spiritului lui distructiv era ceva obişnuit pentru el.

Mi-am amintit cum, cu cinci ani în urmă, tatăl meu l-a desfiinţat pe editorul de la *„Hoopwestern Gazette"*; dar eu nu puteam reproduce exact calmul şi răceala cu care lansase el ameninţarea.

Nu aveam forţa prezenţei lui fizice vibrante. În orice caz, l-am făcut pe Rufus Crossmead să nu aibă nici cea mai mică îndoială în ce priveşte intenţiile mele.

I-am pus în faţă copiile scrisorilor ferme primite de la Spencer Stallworthy, Jim, profesorul meu îndrumător de la *Exeter* şi de la directorul Colegiului Malvern, iar la sfîrşit i-am dat o copie a scrisorii trimise de Vivian Durridge.

— Singura apărare bună într-un proces de calomnie, i-am spus, este să dovedeşti că afirmaţiile făcute sînt adevărate. Nu poţi folosi această apărare pentru că ai tipărit minciuni. Este uşor pentru mine să dovedesc că sir Vivian Durridge este total confuz în urma unui atac cerebral şi că nu ştie ce spune. Usher Rudd a ştiut cu siguranţă

lucrul ăsta. Încearcă să se răzbune, pentru că datorită tatălui meu a fost concediat de la „*Hoopwestern Gazette*”. Nici un ziar cu reputaţie bună nu l-a mai angajat de atunci. S-a potrivit stilului tău, dar te-a băgat în rahat.

Rufus Crossmead citea întunecat hîrtiile din faţa lui.

— O să rezolvăm la tribunal, îmi spuse.

Am avut impresia că mai spusese lucrul ăsta destul de des înainte şi nu era deloc ceea ce aşteptam eu. Nici nu era sigur dacă era măcar ceea ce doream. Am spus rar:

— Am să-ţi spun ce vreau...

— Asta ţine de proprietari, m-a întrerupt el. Or să-ţi facă o ofertă.

— Aşa procedează întotdeauna?

N-a dat chiar din cap în semn de afirmare, dar asta plutea în aer.

— Atunci spune-le proprietarilor că vreau o retractare, iar de la tine o declaraţie că regreţi sincer faptul că acuzaţiile aduse de ziarul tău au avut la bază informaţii incorecte. Spune-le proprietarilor că vreau o declaraţie care să apară la loc foarte vizibil în numărul de marţi al ziarului. În plus, ai să trimiţi imediat – recomandat prin poştă – cîte o copie, semnată personal, a acestei retractări şi a declaraţiei de regret fiecăruia dintre cei 650 de membri ai Parlamentului.

CAPITOLUL 12

Nu este suficient, mi-am zis.

În pactul acela ar fi trebuit să scriu că „îi voi ataca pe cei care-l atacă pe tatăl meu”. Ar fi trebuit să scriu că m-aş duce la război pentru el, dacă aş considera necesar.

La aproape 18 ani, scrisesem totul cu uşurinţa firească vîrstei. La 23 de ani mi-am dat seama că dacă acest pact are vreo semnificaţie, atunci este vorba de un devotament care poate merge pînă a-ţi da şi viaţa. Iar dacă era aşa, ar fi total nepotrivit să stau pur şi simplu şi să aştept ghilotina.

„SHOUT!" a publicat ştirea marţi, iar miercuri după-amiază, tîrziu, am dat buzna peste Rufus Crossmead în biroul lui. Vineri am plecat cu maşina din Wellingborough spre Hoopwestern şi am petrecut ziua rememorînd tot ce se întîmplase. Îl întrebasem pe editorul de la „SHOUT!" dacă el l-a trimis pe Usher Rudd să-l vadă pe Vivian Durridge şi mi-a spus că nu, că a fost ideea lui Usher Rudd.

— Usher – ei bine, îl cheamă Bobby – mi-a spus că i s-a cerut să scormonească în tot ce ai făcut şi să iasă cu vreo murdărie. Era foarte supărat pentru că nu a găsit nimic. Zicea că nimeni nu putea fi atît de prudent, încît să nu se amestece în nimic necurat, cum ai făcut tu; şi atunci a apărut anunţul ăla privind retragerea lui sir Vivian Durridge, în care se spunea că ai călărit cai din grajdurile lui, aşa că Bobby a plecat să-şi încerce norocul şi s-a întors rîzînd. Mi-a spus că, în sfîrşit, te-a prins. El a scris povestea, iar eu am tipărit-o.

— Şi n-ai verificat.

— Dacă aş verifica fiecare cuvînt pe care-l tipăresc, unde-am ajunge, mi-a răspuns el.

Miercuri, spre seară, i-am telefonat lui Samson Frazer, editorul de la *„Hoopwestern Gazette"*.

— Dacă ai de gînd să reiei povestea despre mine din *„SHOUT!"*, te sfătuiesc să n-o faci, i-am spus. Usher Rudd a scris-o. Nu este adevărat şi dacă o reiei vei ajunge la tribunal pentru calomnie.

O tăcere sumbră.

— Am să refac pagina întîi, spuse el în cele din urmă.

Joi, proprietarii ziarului „*SHOUT!!*" au acţionat cu rapiditate pentru a evita cheltuielile mari pe care le-ar fi implicat un proces pentru calomnie şi au scris şi trimis prin poştă, recomandat, retractările pe care le-am cerut pentru membrii Parlamentului.

Participînd la lucrări în Camera Comunelor, vineri dimineaţa, tata a constatat că mai multe scrisori ajunseseră deja la destinatari.

În plus, el a distribuit tuturor – de la primul-ministru în jos – o copie a scrisorii adresate mie de Vivian Durridge, împreună cu o scurtă confirmare din partea lui că i-a cerut personal lui Durridge să se gîndească la o modalitate de a mă determina să renunţ la cursele de cai. După cît se pare, reacţia generală a fost de uşurare şi relaxare, deşi Hudson Hurst a insistat că trebuie să fie un oarecare adevăr undeva în povestea asta cu dopajul.

— De ce crezi asta? mi-a relatat tata că l-a întrebat, iar singurul răspuns a fost un fel de bîlbîială. L-am întrebat pe Hudson Hurst dacă el l-a trimis pe Usher Rudd la Vivian Durridge. A negat. Părea uimit. Nu cred că a făcut-o el.

— Nu, nici eu.

Mă îndreptam spre Hoopwestern şi mai aveam de străbătut încă 14 mile. Am început să mă gîndesc la Hudson Hurst, răţuşca urîtă transformată în lebădă de foarfece şi lama de ras. La televiziune era degajat, convingător, şi-şi citea discursurile de pe prompter. Nici un fel de flacără interioară. O marionetă.

Alderney Wyvern era cel care-i trăgea sforile.

Cum să dovedesc asta? Cum să-l opresc?

Am ajuns la Hoopwestern la prînz şi am parcat maşina în spatele vechiului sediu al partidului. Polly mi-a spus că proprietarii clădirilor care arseseră au hotărît să le reclădească păstrînd aproape acelaşi stil, cu faţadele cu ferestre joase care dădeau spre piaţeta pavată cu piatră mare, pătrată, şi cu magazine noi. Cînd am ieşit din

parcare, tot ce am remarcat ca noutate au fost numeroasele guri de apă folosite în caz de incendiu şi un şir de extinctoare purpurii.

Mervyn Teck era acolo şi m-a întîmpinat cu braţele deschise, dar cu privirea îngrijorată.

— Benedict!

Era mai plin decît înainte. De-a dreptul rotund acum.

— Bună, Mervyn.

Îmi strînse mîna cu stîngăcie şi privi peste mine, spre biroul lui, unde zăceau două ziare –, *„SHOUT!"* şi *„Hoopwestern Gazette"*.

— Nu pe tine te aşteptam, a spus el.

— Nu, îmi pare rău. Sper că a telefonat tata să te anunţe că nu poate să vină săptămîna asta pentru discuţii, nu? Aproape în fiecare sîmbătă dimineaţa veneau oameni la sediu cu diferite plîngeri. Sper să te descurci fără el, i-am zis eu.

De fapt, tatăl meu era ocupat la Londra cu prînzuri şi dineuri discrete, cu întîlniri pe fugă în locuri ascunse, cu promisiuni şi tîrguieli, toate manevre sub acoperire în vederea schimbului de putere. Speram şi eram convins că A.L. Wyvern este la fel de ocupat cu acelaşi lucru. O tînără care stătea în spatele unui computer se ridică şi mă salută, bucurîndu-se sincer.

— Benedict!

— Crystal? am întrebat ezitînd.

— Mă bucur foarte mult că te văd, zise ea ocolind biroul ca să-mi dea un sărut. A trecut atît de mult de cînd n-ai mai fost pe la noi!

Şi aici a avut loc o mare schimbare. Nu mai era slabă şi anxioasă, ci rotundă şi plină de siguranţă; şi purta verighetă.

Mi-au oferit cafea şi ştirile locale, şi am citit cu interes ce făcuse *„Gazette"* din *„SHOUT!!"*.

„Un atac nedrept asupra reprezentantului nostru în Parlament prin

intermediul fiului său. Nu există nici urmă de adevăr în afirmaţiile... şocant... calomnios... retractările şi regretele sînt pe drum."

— De fapt, le-am spus după ce şi-au revărsat indignarea, am venit sperînd să o văd pe Orinda, dar nu răspunde la telefon.

— Oh, dragă, nu este aici, interveni Crystal. Este plecată în weekend. Nu se întoarce decît luni.

Nu ştiau unde plecase.

Am făcut o listă scurtă cu oamenii pe care voiam să-i văd. Mervyn m-a ajutat cu adresele; ştia unde o găsesc pe Isobel Bethune, la sora ei în Wales. Şi, întrucît – cînd i-am telefonat – nu numai că era acasă, dar a spus că i-ar face plăcere să mă vadă, în cursul acelei după-amiezi am plecat la Cardiff şi am descoperit o cu totul altă Isobel, întinerită.

Nu o văzusem niciodată fericită pînă atunci. Şi ea era o altă femeie; ridurile cenuşii de îngrijorare îi dispăruseră în creme şi fard. Totuşi, ea a fost cea care a exclamat:

— Cît te-ai schimbat! Te-ai maturizat.

— Se mai întîmplă.

Sora ei era plecată la cumpărături. M-am aşezat lîngă Isobel şi am ascultat-o amintindu-şi, la rugămintea mea, cum descoperise Usher Rudd legătura soţului ei cu fata aceea.

— Usher Rudd nu făcea decît să scormonească tot timpul şi să scrie lucruri senzaţionale, dar nu a fost decît vina lui Paul. Bărbaţii sînt atît de proşti! În cele din urmă mi s-a confesat că s-a lăudat – auzi, s-a lăudat – unui străin cu care a jucat golf că are o legătură despre care soţia lui nu ştie nimic. Să mori de rîs, nu alta. Poţi să crezi că bărbaţii sînt atît de proşti? Iar străinul ăsta s-a dovedit a fi omul acela şters şi ciudat, care se învîrtea tot timpul pe lîngă familia Nagle. Juca golf cu Dennis.

— Îl chema Wyvern.

— Da, acum ştiu asta. Cînd a murit Dennis, Wyvern ăsta a vrut să se asigure că Orinda va fi aleasă, aşa că a aranjat să joace golf cu Paul, ca să vadă care-i punctul lui mai slab. L-am urît pe Usher Rudd, dar numai după ce a fost ales tatăl tău Paul mi-a spus ce s-a întîmplat de fapt. Oftă. Atunci am fost disperată, dar acum nu-mi mai pasă, nu-i ciudat?

— Ce fac fiii tăi?

Isobel izbucni în rîs.

— Au intrat în armată. Este cel mai bun loc pentru ei. Îmi trimit uneori cîte o vedere. Tu eşti singurul care s-a purtat frumos cu mine în zilele acelea.

Am părăsit-o cu un sărut pe obrazul ca piersica şi am pornit obosit înapoi spre Hoopwestern, unde mi-am petrecut noaptea acasă la Polly.

Sîmbătă dimineaţa m-am dus la secţia de poliţie şi am cerut să-l văd pe sergentul detectiv Joe Duke, a cărui mamă conducea autobuzul care ducea copiii la şcoală. A apărut mirîndu-se.

— Fiul lui George Juliard? Arăţi mai matur.

Joe Duke era încă sergent detectiv, dar mama lui nu mai conducea autobuzul care ducea copiii la şcoală. Se ocupă de iepuri acum, mi-a spus el. M-a condus într-o cămăruţă goală, unde se luau interogatoriile, explicîndu-mi că este de serviciu şi că nu poate să părăsească secţia. A repetat gînditor întrebarea pe care i-am pus-o.

— Dacă ştiu dacă incendiul în care ţi-ai fi putut pierde viaţa a fost declanşat în mod deliberat? Păi asta a fost acum cinci ani.

— Ceva mai mult de cinci ani. Dar trebuie să ai dosare.

— N-am nevoie de dosare. Majoritatea incendiilor care izbucnesc noaptea sînt provocate de mucuri de ţigări aruncate la întîmplare sau de scurtcircuite, dar nici unul dintre voi doi nu fumează, iar instalaţia electrică de-abia fusese refăcută. Mă întrebi

oficial sau nu?

— Absolut neoficial.

Poliţist dedicat meseriei lui, cam de 30 de ani, Joe avea o faţă lată, un accent de Dorset şi o atitudine realistă faţă de sentimentele umane.

— Amy obişnuia să mai lase uneori cîte un vagabond să doarmă în cămăruţa de sus a magazinului, dar nu în noaptea aceea, a spus ea, deşi aceasta este teoria oficială, şi cea mai uşoară privind cauza incendiului. Au spus că un vagabond a aprins lumînări la parter, le-a scăpat pe jos, focul a izbucnit, iar el a fugit. Este un nonsens, evident. Dar, aşa cum au recunoscut şi pompierii, focul a început din magazinul de vechituri, iar uşa din spate nu era zăvorîtă; amîndouă magazinele erau lipite şi vechi, construite din lemn uscat, deşi acum le-au refăcut din cărămidă şi beton, şi sînt dotate cu alarme contra fumului. Oricum, cred că ai auzit teoria că nebunul ăla de Leonard Kitchens a dat foc ca să-l înspăimînte pe tatăl tău şi să se retragă, astfel încît Orinda să poată ajunge membru în Parlament.

— Am auzit-o. Tu ce crezi?

— Nu prea mai contează acum, nu?

— Dar, totuşi...

— Eu cred că el a făcut-o. L-am interogat, ştii? Dar n-avem nici cea mai mică dovadă.

— Şi despre puşca pusă în jgheabul de la „Dragonul Adormit", ce părere ai?

— Nimeni nu ştie cine a pus-o acolo.

— Leonard Kitchens?

— Jură că n-a pus-o el. Iar el este greoi şi încet. Era nevoie de cineva destul de agil ca să o poată pune atît de sus.

— Ai aflat vreodată de unde provine puşca asta?

— Nu, n-am aflat. Sînt atît de comune. Acum sînt înregistrate şi luate în evidenţă, dar în trecut... şi cu toate furturile astea... Ridică din umeri. Şi de altfel nu a fost nimeni omorît.

— Care e pedeapsa pentru tentativă de crimă?

— Vrei să spui o încercare deliberată care nu s-a soldat cu rezultatul scontat? Aceeaşi ca şi în cazul crimei propriu-zise. Zece ani închisoare.

De la poliţie, am ieşit pe drumul de centură şi m-am dus la garajul-atelier al lui Basil Rudd. Am urcat scările şi am intrat în biroul lui cu pereţii de sticlă, care-i ofereau o privire cuprinzătoare peste atelierul de jos, unde sîmbăta dimineaţă activitatea era redusă la jumătate.

— Îmi pare rău, zise el fără să-şi ridice privirea. Sîmbăta închidem la prînz. Nu pot face nimic pentru dumneavoastră pînă luni.

Continua să semene tulburător de mult cu vărul lui – părul roşu, pistrui şi un comportament combativ.

— Nu vreau să-mi reparaţi maşina. Vreau să-l găsesc pe Usher Rudd.

Parcă l-aş fi înţepat cu un ac. Ridică imediat privirea şi mă întrebă:

— Cine sînteţi? De ce vreţi să-l vedeţi?

I-am spus cine sînt şi de ce vreau să-l văd. L-am întrebat dacă îşi aminteşte de problema buşonului de la scurgerea de ulei a Range Rover-ului, dar amintirile lui erau vagi. Totuşi, şi-a dat foarte bine seama de răul politic care poate fi făcut unui tată prin distrugerea reputaţiei fiului. Pe birou avea ziarul *„SHOUT!”*, deschis – în mod inevitabil – la paginile din mijloc.

— Ăsta sînt eu, i-am spus, arătîndu-i fotografia jocheului. Vărul

tău minte. *„Gazette"* l-a concediat pentru că a minţit şi atunci, iar eu am să fac tot ce pot ca să-l discreditez definitiv pentru ceea ce se numeşte comportament dezonorant. Deci, unde e?

— De unde să ştiu? răspunse Basil Rudd cu o expresie de neajutorare.

— Descoperă, i-am spus aspru. Eşti un Rudd. Cineva din clanul Rudd trebuie să ştie unde poate fi găsit cel mai notoriu membru al său.

— N-a fost bun de altceva decît să creeze probleme...

— Găseşte-l şi s-ar putea să nu mai aveţi probleme.

A întins mîna spre telefon spunînd:

— S-ar putea să dureze mult. Şi o să te coste.

— Am să-ţi plătesc nota telefonică. Cînd îl găseşti, lasă un mesaj pe robot la sediul tatălui meu. Uite aici numărul. Şi nu pierde timpul. Este urgent.

Am plecat la „Dragonul Adormit" ca să-l văd pe administrator. De-abia se instalase aici cînd au avut loc alegerile parţiale, dar poate tocmai de aceea să aibă amintiri clare despre noaptea în care cineva a tras un foc de armă spre piaţeta pavată cu piatră.

— În noaptea aceea au fost atît de mulţi oameni care intrau şi ieşeau, iar eu de-abia începeam să-i cunosc, cine care este. Cineva a lăsat un set de bastoane pentru golf în biroul meu, spunînd că sînt ale lui Dennis Nagle, dar, fireşte, bietul om murise şi nu ştiam ce să fac cu ele, aşa că i le-am oferit doamnei Orinda, dar ea a spus că aparţin prietenului soţului ei, domnul Wyvern, aşa că i le-am dat lui. Se încruntă. A trecut mult timp de atunci şi mă tem că nu v-am fost de prea mare ajutor.

L-am părăsit şi am urcat la etaj, iar din micul salon de deasupra holului principal m-am uitat spre piaţeta pietruită, unde, în acea primă noapte, eu şi tatăl meu am avut norocul să nu fim împuşcaţi.

Bastoane de golf...

Mervyn Teck mi-a spus unde-i pot găsi pe Leonard şi pe doamna Kitchens, şi, sîmbătă după-amiază, fără nici un fel de entuziasm, le-am găsit casa, undeva la marginea oraşului.

Casa, lipsa de imaginaţie în construcţia ei, şi grădina din faţă bine aranjată erau toate întrucîtva tipice pentru preţul pus pe proprietate; nicăieri nici un semn caracteristic pentru vreun incendiator maniac.

Mi-a deschis uşa doamna Kitchens şi, după un moment de ezitare, recunoscîndu-mă, mi-a spus:

— Îmi pare rău, Leonard al meu nu este acasă.

M-a condus în camera de zi din faţă, unde aerul mirosea de parcă nu fusese tulburat de săptămîni întregi, şi a vorbit cu amărăciune şi deschis despre dragostea nebună nutrită de „Leonard al ei" pentru Orinda.

— Leonard al meu ar fi făcut orice pentru femeia aia. Şi încă ar mai face.

— Ăăă... întorcîndu-ne la incendiul acela de la sediul partidului...

— Leonard a spus că nu el l-a declanşat, mă întrerupse ea.

— Dar dumneavoastră credeţi...?

— Nebunul ăsta bătrîn a făcut-o. Ştiu că el a făcut-o. Dar n-am să spun asta decît în faţa ta. Ştii, Wyvern l-a pus să o facă. Şi n-avea nici un sens, pentru că tatăl tău este mult mai bun pentru ţară decît ar fi fost Orinda. Acum toată lumea ştie asta.

— Lumea spune că Leonard ar fi tras focul acela de armă asupra tatălui meu şi apoi a pus puşca în jgheabul de scurgere al acoperişului de la „Dragonul Adormit".

Doamna Kitchens – stîngace, masivă şi nefericită – nici n-a vrut să audă aşa ceva.

— Leonard al meu nici măcar nu deosebeşte patul puştii de ţeavă!

— Şi „Leonard al dumneavoastră" este cel care schimbă uleiul la maşina pe care o aveţi? Păru total uluită.

— Singurul lucru la care se pricepe este să cultive plante; la nimic altceva.

Am lăsat-o pe doamna Kitchens cu mariajul ei lipsit de orice satisfacţie şi am plecat, în noaptea aceea dormind din nou în casa lui Polly.

Duminică, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la sediul partidului, dorind şi aşteptînd ca Basil Rudd să-l urască suficient pe vărul său ca să mă ajute; dar numai către ora şase a sunat telefonul.

Am ridicat receptorul. O voce, care nu era a lui Basil Rudd, a spus:

— Tu eşti cel care vrei să ştii unde-l poţi găsi pe Usher Rudd?

— Da, eu. Cine este la telefon.

— Nu contează cine sînt eu. Din cauză că şi-a vîrît nasul ăla mizerabil unde nu-i fierbe oala, m-a părăsit soţia şi mi-am pierdut copiii. Dacă vrei să-l aranjezi pe ticălosul ăsta, atunci să ştii că acum este în redacţie la *„Hoopwestern Gazette"*.

Informatorul de la celălalt capăt al firului a închis imediat.

Usher Rudd era chiar aici, aproape.

Mă aşteptam la o vînătoare mai lungă, dar redacţia şi tipografia ziarului *„Hoopwestern Gazette"* erau la o aruncătură de băţ.

Am încuiat sediul partidului, am sărit în maşină şi m-am înscris în traficul de duminică, mergînd de parcă m-ar fi urmărit însuşi diavolul, de teamă să nu-l pierd pe Usher Rudd, acum, că l-am găsit.

Era totuşi încă la *„Gazette"*, în plină ceartă cu Samson Frazer.

Cînd am intrat în biroul editorului, amîndoi au rămas cu cuvintele pe buze.

Amîndoi ştiau cine sînt.

Bobby Usher Rudd părea literalmente paralizat. Expresia lui Samson Frazer îmbina plăcerea, îngrijorarea şi uşurarea.

— Bobby jură că povestea cu drogurile este adevărată, zise el.

— Bobby ar jura şi că maică-sa este cimpanzeu!

Degetul tremurător al lui Usher Rudd era îndreptat spre numărul de joi al ziarului *„Gazette”*, care zăcea pe biroul lui Samson, şi-şi regăsi vocea, răguşită din cauza furiei.

— Ştii ce ai făcut? pe mine mă întreba, nu pe Samson Frazer. Din cauza ta m-au concediat de la *„SHOUT!”*. I-ai înspăimîntat atît de tare pe Rufus Crossmead şi pe proprietari, încît nu mai riscă să-mi publice materialele; şi eu le-am sporit vînzările de-a lungul anilor... este al dracului de nedrept. Iar acum spun că s-au făcut de rîs, tipărind o ştire falsă despre cineva al cărui tată ar putea fi prim-ministru. Spun că ştirea are un efect exact invers. Că îl va ajuta pe George Juliard, nu că-l va termina. De unde era să ştiu? Este al naibii de nedrept.

— Ţi-ai fi putut da seama că Vivian Durridge nu mai ştie ce spune.

— Oamenii care nu mai ştiu ce spun sînt cei care trebuie ascultaţi!

Această afirmaţie categorică, rostită la furie, mi-a aprins o luminiţă, orientîndu-mă către înţelegerea succesului lui Usher Rudd.

— În ziua aceea, la Quindle, cînd te-am întîlnit prima dată, încercai deja să găseşti ceva scandalos despre tatăl meu.

— Nici vorbă.

— Încearcă să scormonească mizerii despre oricine, interveni

Samson.

— Cine ţi-a spus să-l ataci pe tatăl meu?

— Nu trebuia să-mi spună cineva.

Nu se poate zice că am răcnit cu adevărat, dar am vorbit cu voce ridicată, iar acuzaţia mea a fost clară.

— Avînd în vedere că ştii totul despre maşini, tu ai înfundat o lumînare în orificiul de scurgere al uleiului de la Range Rover-ul tatălui meu.

— Ce?

— Tu ai făcut-o. Cine ţi-a sugerat să o faci?

— Nu răspund la nenorocitele tale de întrebări.

Sună telefonul de pe biroul lui Samson. Ridică receptorul, ascultă scurt, spuse O.K. şi-l închise.

Usher Rudd, care nu era un om de presă prost, îl întrebă bănuitor:

— Ai dat O.K.-ul să pornească tipografia?

— Da.

Se înfurie atît de tare, încît începu să tremure tot şi răcni:

— Tipăreşti ziarul fără să faci modificarea în articol? Insist... Am să te omor... opreşte presa... dacă nu tipăreşti ce ţi-am spus eu, am să te omor!

Samson Frazer nu-l credea – şi nici eu, cu toată patima lui Rudd. A ucide era un cuvînt folosit cu uşurinţă, dar rareori pus în practică.

— Ce schimbare? am întrebat.

— Vrea să public că tu ai scris scrisoarea lui Vivian Durridge şi că i-ai falsificat semnătura, că povestea despre faptul că te-ai drogat este sută la sută adevărată, iar tu ai face orice... orice ca să o dezminţi, a spus Samson cu o voce anormal de ridicată.

A luat de pe birou o foaie bătută la maşină şi a început să o agite.

— Oricum, este duminică. Nu-i nimeni altcineva aici în afară de mine şi de tipografi. Ziarul de mîine este dat la tipărit, gata terminat.

— Poţi să faci tu schimbarea!

Usher Rudd clocotea de furie.

— N-am s-o fac, îi răspunse Samson.

— Atunci nu tipări ziarul.

— Nu fi ridicol!

Samson mi-a pus în mînă foaia bătută la maşină. Am început să o citesc şi, ca şi cum tot ce ar fi aşteptat ar fi fost o secundă de neatenţie din partea mea, Bobby Rudd a şters-o, ca de obicei, într-o fracţiune de secundă, dar nu pe uşa ce ducea afară, spre lume, ci pe uşa batantă spre culoarul ce ducea în tipografie.

— Opreşte-l! răcni Samson, consternat.

— Nu este decît hîrtie, am zis, repezindu-mă totuşi spre uşă.

— Nu... sabotaj... poate distruge... prinde-l!

Agitaţia lui m-a convins. Am luat-o la fugă pe coridor după Usher Rudd, am ieşit pe o altă uşă din capătul celălalt, am traversat o sală în care nu se aflau decît role mari de hîrtie albă – materia primă pentru ziare –, o alta mai mică, în care doi sau trei bărbaţi se ocupau de nişte maşini care scoteau pagini colorate şi, în sfîrşit, printr-o ultimă uşă batantă, am pătruns în încăperea lungă şi înaltă unde se aflau inima şi muşchii publicaţiei *„Hoopwestern Gazette”*, monstrul uriaş care scotea zilnic de 20 de mii de ori cîte 24 de pagini destinate luminării comunităţii din Dorset.

Presele murmurau uşor cînd am intrat. Erau opt într-un rînd, cu un turn în mijloc. Am aflat ulterior cum funcţiona tot monstrul ăsta. În acea înspăimîntătoare duminică nu am văzut decît valuri mari de hîrtie albă trecînd de la presă la presă şi valţurile care colectau pagină cu pagină în călătoria lor spre turnul central, de unde ieşeau

teancuri de ziare de cîte 50 de bucăţi, tăiate şi aranjate, gata de a fi difuzate. De prese se ocupau doi oameni care ajustau fluxul cernelii tipografice şi viteza lentă cu care rulourile de imprimare treceau peste hîrtie. Răsunau tot felul de clopoţei de avertizare. Zgomotul era infernal.

Cînd am intrat, Usher Rudd răcnea la unul dintre bărbaţi să oprească totul. Tehnicianul clipi spre el şi nu-i acordă nici o atenţie.

Colegul său activă un alt clopoţel de alarmă şi trecu presa pe viteză plină. Ediţia de luni a ziarului, 20.000 de exemplare, trecea de la presă la presă, urca spre turn şi cobora cu o viteză la care fiecare pagină dispărea ca o părere.

Samson Frazer, care m-a ajuns din urmă, mi-a răcnit în ureche:

— Nu te apropia de prese cît sînt în funcţiune. Dacă-ţi prinzi degetul mic sau unul dintre rulourile de imprimare îţi trage tot braţul şi-l smulge din umăr. Nu le putem opri destul de repede ca să ţi-l salvăm, înţelegi?

— Da, am răcnit eu.

Usher Rudd striga ceva la tehnician.

Avertismentul lui Samson era esenţial.

Între maşini nu exista un spaţiu mai mare de trei sau patru picioare[12], unde erai complet expus rulourilor care se învîrteau cu viteză tot mai mare. Cînd presele se odihneau, tipografii – tehnicienii – umblau în siguranţă în aceste spaţii să pună hîrtie pe cilindri şi să verifice starea rulourilor care alimentau cu cerneală.

Cînd presele erau pornite, mergînd chiar şi cu viteză minimă, pericolul exista din nou. Puteau să-ţi smulgă braţul, nu dintr-o dată, ci mai rău, milimetru cu milimetru.

Am întrebat după aceea de ce nu există nişte uşi care să nu

---

[12] Un picior (măsură de lungime) = 30,479 centimetri.

permită intrarea acolo. Maşinile erau vechi, construite înainte să apară standardele de înaltă securitate, a spus Samson Frazer, dar au şi ei asemenea uşi.

În Anglia era ilegal să funcţionezi fără ele. Era însă greu să le manevrezi şi treaba asta era considerată o corvoadă.

Oamenii care lucrau cu presele cunoşteau pericolul şi se fereau de el, şi uneori nu se mai oboseau să acţioneze porţile respective.

Nu aproba lucrul ăsta, dar nu se întîmplase nici o tragedie. Existau programe computerizate, dar vechea tehnologie mergea perfect, aşa cum o făcea de o sută de ani şi nu-şi putea permite să o înlocuiască cu tehnologie nouă, computerizată, care oricum se strica destul de des; şi de maniaci ca Usher Rudd nu te poţi feri. Nimeni nu se asigură împotriva nebunilor.

I-aş fi putut vinde eu o poliţă de asigurare şi pentru un asemenea caz, dar, în acea seară de duminică, pentru Usher Rudd aveam nevoie de o cămaşă de forţă, nu de o primă de asigurare.

Răcnea încă la tehnicianul care, peste umărul lui, îl văzuse pe Samson Frazer, considerînd sosirea lui drept o salvare.

Pentru a opri presele, am aflat ulterior, trebuie să apeşi un anumit buton de pe unul din tablourile de control care se găseşte la capătul fiecărei prese şi care reglementează viteza generală a tipăririi.

Butoanele de pe aceste tablouri de control nu sînt precum cele ale soneriilor de la uşă, ci nişte mici sfere roşii cu diametrul de circa zece centimetri, montate pe nişte resorturi pe bază de arcuri.

Nici tehnicianul, nici Samson Frazer nu a apăsat pe butonul care comanda oprirea totală, şi nici Rud, nici eu nu ştiam care dintre cele cîteva butoane roşii dădea această comandă. Presele continuau să meargă, iar Bobby Usher Rudd îşi pierdu complet controlul.

El cunoştea teribilul pericol pe care-l prezentau presele. Lucrase

pentru *„Hoopwestern Gazette”*. L-a înşfăcat cu putere pe tehnician de salopetă şi l-a împins cu o forţă de neimaginat.

Tehnicianul, jumătate în interior – jumătate în afara spaţiului ce prezenta pericol de moarte, a început să ţipe. Samson ţipa şi el la Rudd. Cel de-al doilea tehnician, de teamă, s-a refugiat în camera mai mică de alături.

Din instinct, am sărit la Usher Rudd şi l-am tras înapoi. A început să răcnească şi el.

Ţinut încă strîns de salopetă, tehnicianul, clătinîndu-se, îşi strîngea mîinile pe lîngă trup, mai bine să cadă pe podea, decît să încerce să-şi menţină echilibrul atingînd maşinăria aducătoare de moarte.

Usher Rudd a dat drumul salopetei şi şi-a reorientat furia necontrolată asupra mea. Acum nu mai încerca să oprească tipărirea ziarului, ci să se răzbune pentru cataclismele pe care şi le atrăsese singur asupra capului.

În ochi i se citea nebunia. I-am văzut intenţia de a mă împinge pe mine în locul tehnicianului peste rulourile de imprimare şi, dacă am fi fost singuri, poate că ar fi reuşit.

Dar Samson Frazer a sărit să-l înşface, în timp ce tehnicianul, salvat de la mutilare, s-a repezit cu un răcnet de groază spre uşă şi, absolut fără intenţie, s-a ciocnit în drumul său de Usher Rudd, dezechilibrîndu-l.

Rudd l-a aruncat cît colo pe Samson, dar asta mi-a dat mie timpul necesar să pun distanţă între mine şi cea mai apropiată presă şi, deşi Rudd mă prinsese din nou şi se zbătea să mă tragă în zona periculoasă, mă luptam mai mult sau mai puţin pentru viaţa mea şi este uluitor cîtă forţă poate genera această teamă supremă.

Samson Frazer, spre meritul lui – şi poate calculînd că moartea cuiva aici, în clădirea lui, indiferent a cui, l-ar ruina – m-a ajutat

lovind orbeşte cu pumnii şi cu picioarele în uraganul dezlănţuit cu părul roşu; şi Samson a fost acela care i-a aplicat lui Rudd un pumn în cap, aproape ameţindu-l, după care l-a trîntit la pămînt cu faţa în jos.

M-am aşezat călare pe spatele lui – se zvîrcolea al naibii să scape! – pînă cînd Samson a găsit nişte scotch din acela maro care se foloseşte la ambalarea cutiilor şi, cu ajutorul meu, i-am înfăşurat întîi o încheietură, apoi pe cealaltă, şi, în cele din urmă, ambele mîini la spate, într-un fel de cătuşe improvizate.

Samson a procedat în acelaşi mod şi cu picioarele, care loveau sălbatic, după care l-am rostogolit cu faţa în sus.

Apoi, apucîndu-l fiecare de cîte un braţ, l-am tîrît în camera mai mică, de alături, unde era linişte în comparaţie cu hala din care tocmai scăpasem, şi l-am proptit într-un scaun.

Aici se aflau toţi tehnicienii, cu ochii cît cepele, speriaţi.

Samson le-a spus netulburat să se întoarcă la munca lor, că au de scos un ziar; şi încet, şovăind, l-au ascultat.

Rudd a început să urle, aşa legat cum era şi proptit pe scaun.

— Este vina lui. Wyvern a făcut-o. Wyvern este cel de care trebuie să te ocupi, nu eu.

— Nu te cred, l-am contrazis, deşi îl credeam.

Rudd încercă să mă convingă.

— Wyvern a vrut să-l înlăture pe tatăl tău. Voia ca Orinda să ajungă în Parlament. Voia să o împingă în sus, ca pe Dennis. Ar fi făcut orice ca tatăl tău să nu fie ales.

— Cum ar fi să-i saboteze maşina?

— N-am vrut să fac asta. Am să pun în scris tot ce mi-a cerut. L-am urmărit pe Paul Bethune săptămîni întregi ca să-i descopăr iubita, pentru a-i face pe plac lui Wyvern, ca oamenii să o voteze pe Orinda, dar să tai frîna la un Range Rover, aşa cum voia el, era prea

mult. N-am făcut-o eu.

— Ba da, tu ai făcut-o, i-am zis categoric.

— Nu, n-am făcut-o!

— Atunci ce ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Vărul rău, Basil, ştie ce ai făcut.

Usher Rudd a început să-l înjure pe vărul Basil folosind cuvinte pe care nici măcar la cursele de cai nu le auzisem, iar undeva, în toată tirada lui, a spus cum s-a vîrît sub Range Rover în costumul negru de jogging cu care era îmbrăcat la întrunirea de după dineul de la „Dragonul Adormit".

Performanţa strălucită a tatălui meu din seara aceea îl convinsese pe Wyvern că nu poate scăpa altfel de tata decît cel puţin rănindu-l grav.

Wyvern fusese furios pe Usher Rudd că sabotajul lui a fost atît de ineficient. Încet, a început să se calmeze şi mai întîi a pornit să se vaite, şi apoi să nege că ar fi spus vreodată ce eu şi Samson tocmai auzisem.

Samson a telefonat la poliţie. Joe Duke nu era de serviciu, dar Samson îi cunoştea personal pe toţi poliţiştii şi a lăsat receptorul, anunţîndu-ne că se va acţiona imediat.

— Vreau un avocat, a răcnit Usher Rudd.

Şi-a primit avocatul, a petrecut o noapte închis în celulă, iar luni dimineaţă a primit o mustrare din partea mult prea ocupaţilor magistraţi (pentru perturbarea activităţii la *„Hoopwestern Gazette")*, care n-avea nici cea mai mică idee de viteza, zgomotul şi pericolul implicate. Nu fusese produsă nici o stricăciune concretă. Ziarul a apărut ca de obicei. Usher Rudd, umil şi respectuos, a plecat liber.

Am vorbit cu Joe Duke.

— Usher Rudd a fost cel care a înfundat ţeava de scurgere a uleiului Range Rover-ului cu o lumînare, iar Leonard Kitchens a declanşat incendiul. Amîndoi au fost puşi să facă ceea ce au făcut de Alderney Wyvern.

Joe Duke clătină încet din cap.

— Dar n-au reuşit să-l oprească pe tatăl tău, nu? Cît despre tine – şi aproape că zîmbi –, n-am să te uit niciodată cum, în noaptea în care a avut loc incendiul, şedeai pe jumătate gol jos, pe caldarîm, cu pătura aia roşie peste umeri fără nici cea mai mică grimasă de durere, deşi erai ars şi la mîini, şi la picioare, şi ai aterizat direct pe pavajul din piatră al pieţii. Nu simţi niciodată durerea?

— Fireşte că da, dar atunci se întîmplaseră atîtea...

— Şi eşti obişnuit să cazi de pe cai, nu?

— Să cazi de pe cai... Oricum, presupun că da. Am căzut de multe ori.

— Atunci de ce o faci? mă întrebă, zîmbind larg.

— Viteza, i-am spus. Nimic nu se compară cu viteza. Dacă-ţi doreşti ceva cu ardoare, îţi rişti şi viaţa pentru ceea ce vrei şi consideri lucrul ăsta drept un comportament normal.

Chibzui o vreme.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul ca Orinda să fie membră a Parlamentului, atunci rişti...

— Aproape orice. Cred că Wyvern a fost cel care a tras în tatăl meu.

— Nu spun că nu ai dreptate. Ar fi putut să aibă o puşcă în sacul de golf, îmbrăcată într-una din husele alea pe care le folosesc pentru bastoane.

— Da.

— Şi ar fi trebuit să se gîndească la crimă ca să facă asta.

— Da. Iar cînd a auzit şi a văzut succesul înregistrat de tatăl

meu la acea întrunire a considerat necesar să scape imediat de el.

— Probabil că a fost nebun.

— Este încă.

Joe Duke ştia că tatăl meu este angajat într-o luptă pentru putere, dar a fost consternat cînd i-am povestit de Hudson Hurst.

— Doar nu crezi că Wyvern ar încerca din nou să-l omoare pe tatăl tău? întrebă îngrozit.

— Mizele lui Wyvern sînt mai mari acum, iar tata continuă să-i stea în cale. Dacă tata este desemnat să conducă partidul, sînt sigur că va fi în pericol de moarte. Asta mă înspăimîntă cel mai mult, ca să fiu cinstit.

— Ştii ceva...? zise el gînditor.

— Ce?

— Doar pentru cazul în care i-am face lui Wyvern o mare nedreptate, gîndindu-ne că el a fost cel care a tras în voi... Vreau să spun că pînă acum nu avem decît o teorie pe care să ne bazăm, nimic altceva. De ce n-am face noi doi o reconstituire? Eu am să folosesc un baston obişnuit pe post de puşcă. Am să-l duc într-un sac de golf. Şi am să mă urc cu el în salonaşul mic de la etaj, am să-l ţintesc spre tine, în timp ce traversezi piaţeta, aşa cum ai făcut în noaptea aceea, şi după aceea am să văd cît de greu este să pun bastonul în jgheabul de scurgere. Ce zici?

— Nu văd nimic rău în asta.

— Am putea să descoperim ceva la care nu ne-am gîndit. Se întîmplă deseori în timpul reconstituirilor.

— O.K.

— Va trebui să o facem noaptea, zise Joe.

— Era după miezul nopţii.

— Atunci după miezul nopţii. Numai bine, am să ies din tură. Nu vom fi decît noi doi.

Am convenit să ne întîlnim în seara aceea la „Dragonul Adormit", iar Joe să-i spună administratorului ce aveam de gînd să facem.

M-am dus să o văd pe Orinda, care, în sfîrşit, se întorsese din weekend şi a răspuns la telefon.

Cei cinci ani care trecuseră au fost buni cu ea. Arăta la fel de bine ca atunci, cu ochii ei verzi cu gene negre, cu machiajul perfect. Era mai puţin fragilă, mai puţin stresată, mai împlinită. Mi-a zis dragă numai cu doi sau trei de „a".

— Orinda, am spus îmbrăţişînd-o.

— Cît ai crescut! exclamă ea. Vreau să spun că nu în înălţime, ci te-ai maturizat.

Pregătise un prînz cu salată, Coca dietetică şi cafea după.

Ştia despre lupta pentru putere ce se dădea în partid şi mi-a spus că de cîte ori are loc o asemenea dispută pentru funcţia de lider al partidului politicienii schimbă regulile.

— Inventează tot felul de proceduri pe care le consideră că vor da un rezultat pe care toată lumea să-l aprecieze echitabil, chiar dacă nu toţi sînt fericiţi de cel care cîştigă pînă la urmă. Acum totul depinde de reprezentanţii în Parlament ai partidului.

Uitasem cît de multe lucruri ştia Orinda despre guvern.

— Presupun că Dennis ţi-a spus cum merg toate.

— Nu, Alderney Wyvern. Se încruntă. Nu vreau să-l mai văd vreodată în viaţa mea pe omul ăsta.

— Ştii că Wyvern îl controlează acum pe Hudson Hurst, aşa cum vă controla pe tine şi pe Dennis? am spus eu neutru. Îţi dai seama că, dacă Hudson Hurst cîştigă votul şi devine prim-ministru, Alderney Wyvern va fi cel care va guverna efectiv această ţară?

Orinda părea îngrozită, dar clătină din cap.

— Tatăl tău este mai popular în ţară.

— Da, dar jumătate din membrii Cabinetului îşi doresc ca tata să rateze după modul spectaculos în care a dus războiul peştelui.

— Ar fi minunat pentru această circumscripţie dacă ar cîştiga el. Zîmbi larg. N-aş fi crezut că am să spun vreodată lucrul ăsta, dar este adevărat.

I-am povestit Orindei despre reconstituirea pe care o pusesem la cale cu Joe Duke.

— Îţi aminteşti ceva din seara aceea?

— Fireşte că da. Eram foarte furioasă că n-am fost aleasă drept candidată. Cred că înţelegi, nu?

— Cît timp ai fost împreună cu Alderney Wyvern după întrunirea politică?

— N-am fost deloc. Eram furioasă, nefericită şi m-am dus direct acasă.

— Ştii cumva dacă Alderney Wyvern avea cu el crosele de golf la întrunirea de la „Dragonul Adormit"?

— Ce întrebare extraordinară! Le avea întotdeauna în spatele maşinii.

Poate că în noaptea acea Orinda îl urîse pe tatăl meu, dar nu suficient ca să-i facă rău. Răutatea nu era o trăsătură care o caracteriza.

Am petrecut în mod plăcut o oră sau două cu ea, după care m-am dus la casa lui Polly ca să aştept telefonul tatei de la Londra, cu rezultatul votului. M-a sunat din maşină.

— A fost un vot indecis, m-a anunţat el. Practic, în esenţă, voturile s-au împărţit în trei. Sigur este că va trebui să votăm din nou mîine.

— Explică-mi, l-am rugat eu.

Mi-a descris o zi plină de îndoieli şi manevre, dar în final se pare că nici Hudson Hurst, nici tatăl meu nu au primit în prima rundă

voturi suficiente încît să le asigure victoria. Jill Vinicheck (Educaţie) a primit cele mai puţine voturi şi a fost eliminată. Următoarea rundă va fi o înfruntare directă între Hudson şi Juliard, şi nimeni nu putea să facă un pronostic în ce-l priveşte pe învingător.

Tata părea obosit. Mi-a spus că este cu Polly şi vin amîndoi să petreacă aici o noapte liniştită. Făcuse tot ce putuse, în culise, pentru ca votul să încline de partea lui; acum revenea colegilor săi să aleagă pe cine vor.

I-am spus despre Joe Duke şi reconstituire, şi, după un schimb scurt de cuvinte cu Polly, de lîngă el, tata mi-a spus să ne întîlnim la „Dragonul Adormit" şi să mîncăm împreună.

Orice gînd la o seară liniştită s-a spulberat între supă şi plăcinta cu mere.

Deşi nici Joe Duke, nici eu nu am făcut un prea mare secret din planul nostru de reconstituire, nu ne-am aşteptat ca administratorul hotelului să difuzeze scenariul. Se părea că spusese întregului oraş. Hotelul zumzăia, aşa cum fusese în noaptea dineului, iar lumea venea să dea mîna cu el şi să-i ureze succes.

Samson Frazer, de la *„Hoopwestern Gazette"*, a apărut cu un fotoreporter după el şi i-a dat tatălui meu, care era îngrozit, detalii suplimentare despre modul în care Usher Rudd îşi petrecuse duminica.

A apărut şi Usher Rudd în persoană – degajat, fără remuşcări, cu privirea înverşunată, clocotind de răutate, uitîndu-se la tatăl meu şi vorbind la un telefon portabil.

Cînd a intrat Joe Duke, a rămas uluit la început de agitaţie şi de zgomot, dar tata i-a spus cu resemnare, cînd ni s-a alăturat să bem cafeaua, că în noaptea pe care vrem să o reconstituim hotelul era plin şi că mulţimea prezentă va face ca totul să pară mai real.

Mai mult, tata a spus că va traversa cu mine piaţa, aşa cum a făcut în noaptea respectivă, şi, deşi mie nu mi-a plăcut ideea, Joe Duke a aprobat-o cu entuziasm.

De ce să mai aşteptăm miezul nopţii? au întrebat oamenii. Toată lumea era gata acum, iar acum era 11, 30.

Pentru că, a explicat Joe, jumătate din luminile din jurul pieţei se sting automat la 12 noaptea, iar ca reconstituirea să însemne ceva, condiţiile trebuie să fie cît mai aproape posibil de cele anterioare.

Joe Duke a adus din maşină un sac pentru crose de golf şi a arătat la toată lumea bastonul obişnuit, lung, vîrît într-o husă.

Administratorul s-a încruntat nedumerit şi am vrut să-l întreb dacă şi-a amintit ceva semnificativ, dar Joe şi mulţimea au măturat totul în calea lor, dornici să înceapă spectacolul. Am să-l întreb mai tîrziu, mi-am zis.

A venit şi miezul nopţii. Jumătate din luminile pieţei s-au stins. Cele rămase aruncau umbre peste pavajul din piatră. În cealaltă parte a pieţei ardeau cîteva lumini slabe în sediul partidului şi în magazinul de vechituri.

Cînd am ieşit împreună cu tata în piaţetă, singurele lumini strălucitoare erau cele de la „Dragonul Adormit", din spatele nostru.

Plănuisem să mergem pînă în mijlocul pieţei şi să aşteptăm pînă cînd Joe scoate bastonul pe fereastră, îl aţinteşte spre noi şi – BANG; după care se întinde sau se urcă pe ceva ca să pună bastonul în jgheabul de scurgere al acoperişului de la „Dragonul Adormit". Oamenii se vor năpusti din hotel spre tata, aşa cum au făcut şi atunci.

Simţeam totul alarmant de real, dar toată lumea zîmbea.

Joe, înconjurat de mulţimea care-l încuraja, s-a întors să urce scările, în timp ce eu şi tata am pornit peste pavajul de piatră al

piaţetei. M-am oprit după o vreme ca să mă uit înapoi, dar tata continua să meargă, strigînd peste umăr:

— Hai Ben, n-am ajuns încă la locul cu pricina.

Am ridicat privirea spre hotel. La una dintre ferestre se vedea ieşit în afară bastonul lung al lui Joe, pe jumătate ascuns de florile, după cît se părea perpetue, de geraniu.

În clipa aceea mi-a năvălit în minte simultan trei gînduri.

Primul – Joe nu a avut timp să urce deja scările, să traverseze salonaşul şi să se ascundă în spatele draperiei.

Al doilea – bastonul se vedea la o altă fereastră decît cea care trebuia.

Al treilea – bastonul reflecta o rază de lumină, iar la capăt avea o gaură, o gaură neagră şi rotundă.

Nu era un baston, era o armă!

Tata era la zece yarzi în faţa mea. Am ţîşnit, aşa cum am făcut cînd i-am salvat pe Orinda şi pe tehnicianul tipograf, fără să mă gîndesc, mînat doar de intuiţie, şi m-am aruncat în zbor asupra tatei ca să-l dobor la pămînt.

Detunătura a fost foarte reală. Şi glonţul a fost foarte real, dar mulţimea care se revărsa din hotel credea totuşi că este un joc.

Glonţul m-a lovit în timp ce mă aflam în aer, sărind şi ciocnindu-mă de tata, şi – dacă n-aş fi fost eu – l-ar fi lovit direct în spate.

Mi-a pătruns în coapsa dreaptă, sus, şi a coborît prin interiorul piciorului pînă la genunchi, energia cinetică sfîşiind în drumul ei toţi muşchii şi ţesuturile moi.

Forţa glonţului m-a făcut să mă răsucesc, astfel încît, atunci cînd m-am prăbuşit pe pietre, eram cu faţa spre „Dragonul Adormit"; pe jumătate întins, pe jumătate proptit în cotul stîng, tremurînd tot, iar creierul meu dezorientat protestînd de furie.

Simţeam suficientă durere ca să-l satisfac pe Joe Duke. Mi-au dat lacrimile şi m-au trecut toate sudorile. Am mai fost eu rănit în căderile mele la curse şi m-au mai trecut toate apele în timp ce tremuram ca varga în noaptea incendiului, dar nimic nu mă avertizase că există o dimensiune de neimaginat dincolo de tăieturi şi zdrelituri.

Tata era în genunchi lîngă mine, cu faţa contorsionată de îngrijorare. Cracul drept al pantalonilor mei era îmbibat cu sînge. Mulţimea de la „Dragonul Adormit" alerga acum, cu Polly în frunte. Îi auzeam vocea plină de durere: George... oh, George!

Totul este în ordine, mi-am zis. Nu este George. Tata îmi ţinea mîna.

În afară de durerea copleşitoare, mă simţeam şi foarte rău. Voiam să mă întind, să mă ridic, să mă mişc cumva şi nu puteam. Îmi doream să vină cineva şi să mă împuşte din nou, dar în cap; să mă elibereze, aşa cum făceau cu caii.

Timpul trecea, iar lucrurile nu se îmbunătăţeau deloc.

Au sosit două maşini de poliţie şi o ambulanţă. Poliţiştii au intrat în hotel. Cineva care a coborît din ambulanţă a venit la mine şi, cu o foarfecă mare, mi-a tăiat cracul pantalonului.

Continuam să-mi doresc eliberarea. Piciorul, expus acum luminii slabe din piaţă, părea literalmente o masă sîngerîndă. Am presupus că glonţul nu mi-a tăiat artera femurală, pentru că, dacă ar fi făcut-o, aş fi fost mort pînă acum din cauza hemoragiei. Totuşi, undeva, în muşchii distruşi, se vedea ceva alb de forma unui deget şi, şocat, mi-am dat seama că era un os. Femurul. Descoperit, dar nu rupt.

Omul care coborîse din ambulanţă mi-a acoperit piciorul cu un bandaj larg şi lat, şi s-a întors la maşină.

O să cheme un doctor, mi-a spus tata. Existau tot felul de norme

şi reguli cînd era vorba de răni făcute de arme de foc.

Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să-mi pierd piciorul şi, de fapt, nu mi l-am pierdut. Ceea ce am pierdut, după ce totul a fost cusut şi reparat, a fost forţa de a mai sări gardurile cu caii antrenaţi pentru cursa cu obstacole! Am pierdut viteza!

Din hotel au ieşit oameni şi au urcat în maşinile poliţiei. Unul dintre ei era Alderney Wyvern, în cătuşe.

După plecarea maşinilor, Joe Duke a venit spre noi şi s-a aşezat pe vine pentru a vorbi cu tata şi cu mine.

— Înţelegi ce spun? m-a întrebat el.

— Da.

— Cînd am urcat scările ca să poziţionez bastonul, administratorul hotelului a alergat după mine şi m-a ajuns înainte să intru în salonaş. Mi-a spus că nu ştie dacă este o simplă coincidenţă, dar nu cu mult timp în urmă, de fapt pe la ora 11, la hotel s-a înregistrat un bărbat, ca oaspete, care avea şi el un sac de crose pentru golf. Şi ceea ce i s-a părut întrucîtva ciudat, a spus administratorul, a fost faptul că purta mănuşi.

Joe s-a ridicat ca să-şi dezmorţească picioarele, după care s-a aşezat iar pe vine.

— Înţelegi ce spun? m-a întrebat din nou.

— Da, i-am răspuns ameţit.

— Am auzit amîndoi detunătura armei şi administratorul şi-a folosit cheile pentru a deschide uşa unui dormitor, iar înăuntru am dat peste Wyvern care se îndrepta spre uşă, în mînă cu sacul pentru crosele de golf; dar cînd administratorul i l-a smuls şi l-a răsturnat, din el n-au căzut decît crose şi nimic altceva. Nu avusese timp să pună puşca în jgheab, deci trebuia să fie acolo, undeva. Şi era. A pus-o într-unul din coşurile cu flori de geraniu, cu ţeava în sus, printre lanţurile de care atîrna coşul. Atunci am folosit telefonul din

cameră ca să-mi chem colegii. În timp ce-i aşteptam, l-am întrebat, din curiozitate, cum a aflat de reconstituire. Cum a ştiut că o să aibă o posibilitate de a-l împuşca pe George Juliard?

Şi Joe a zîmbit pe furiş.

— Wyvern a spus că Usher Rudd i-a telefonat şi l-a anunţat.

Se ridică din nou în picioare.

— Cum credea Wyvern că o să scape? se întrebă tatăl meu.

Joe a ridicat din umeri.

— Data trecută a reuşit. În toată agitaţia, a plecat pur şi simplu. Dacă n-ar fi fost administratorul hotelului, este foarte probabil că ar fi reuşit din nou. Dar am observat un lucru ciudat. Părea pur şi simplu obosit. Nu mai avea nici o dorinţă să lupte. Şi-a dat seama că nu a reuşit să vă lichideze pe nici unul din voi şi pur şi simplu a cedat. N-am avut nici o problemă să-l arestăm.

— Şi ce acuzaţie o să-i aduceţi? a întrebat tata.

— Tentativă de crimă, a spus Joe.

— O penalizare de 10 livre, am zis eu zîmbind slab.

— Zece ani, a precizat Joe.

Viitorul prim-ministru mi-a luat mîna.

L-am strîns cu putere, ca şi cum îmi oferea alinarea şi siguranţa de care aveam atîta nevoie. L-am strîns de mînă, ca şi cum nu eram decît un băieţel.

Sfîrşit